

BIOGRAMY

Baranowicz, Wojciech, (ur. 25 stycznia 1954 r. w Tomaszowie Mazowieckim) – czołowy polski siatkarz lat 70. i 80., pięciokrotny mistrz Polski, reprezentant kraju. Jest wychowankiem Lechii Tomaszów Mazowiecki. Przybył na studia do Olsztyna i rozpoczął grę w AZS Olsztyn. Szybko zaadaptował się w nowym otoczeniu. W ekstraklasie debiutował w sezonie 1973/1974. W ciągu 6 sezonów (grał na pozycji rozgrywającego) zdobył z AZS pięć medali mistrzostw Polski, w tym dwa złote. Pasm sukcesów kontynuował w Gwardii Wrocław, do której przeniósł się w sezonie 1978/1979. Tu z kolei wywalczył trzy tytuły mistrzowskie i dwa wicemistrzowskie, stając się jednym z najbardziej utytułowanych siatkarzy w historii polskiej ligi. W latach 1984–1986 występował w drugoligowej włoskiej drużynie Valeo Mondovè. Od początku kariery występował w kadrach narodowych. Z reprezentacją Polski juniorów wywalczył wicemistrzostwo Europy w 1971 r. i brązowy medal mistrzostw Europy w 1973 r. W reprezentacji Polski seniorów debiutował 21 kwietnia 1976 r. w towarzyskim spotkaniu z NRD. Znajdował się w 14-osobowej kadrze przed Igrzyskami Olimpijskimi w Montrealu (1976), ale nie pojechał na turniej. W 1977 r. rozegrał kilkanaście meczów w kadrze. Kolejny raz wystąpił w polskiej drużynie dopiero w czerwcu 1982 r. Uczestniczył mistrzostwach świata w 1982 r., zajmując z drużyną szóste miejsce. Ostatni raz w biało-czerwonych barwach wystąpił 25 maja 1983 r. w towarzyskim spotkaniu z Czechosłowacją. Łącznie dla Polski zagrał w 62 spotkaniach. Tradycje siatkarskie w rodzinie podtrzymuje jego syn Michał czołowy zawodnik ligi włoskiej. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Wojciech_Baradowicz; Fot. <http://www.legavolley.it/player/BAR-WOJ>

Barański Stanisław: członek AZS Olsztyn w latach 1952-1956. Trzykrotny mistrz Polski w biegach długich. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 336.

Bąkiewicz, Michał (ur. 22 marca 1981 roku w Piotrkowie Trybunalskim) – czołowy siatkarz PLUS ligi, reprezentant Polski, przez kilka sezonów podpora AZS UWM Olsztyn. Absolwent Politechniki Częstochowskiej. Karierę siatkarską rozpoczął w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Rzeszowie, a juniorski okres kończył w SMS w Spale. Pierwszym profesjonalnym zespołem w jego karierze był AZS Częstochowa (2000–2003), po czym trafił do Skry Bełchatów (2003–2004) i AZS UWM Olsztyn (2004–2007). Powrócił do Skry, a w 2012 roku przeszedł znów do AZS Częstochowa. Równolegle rozwijała się jego kariera reprezentacyjna, której kulminacją było zdobycie złota w mistrzostwach Europy i srebra w mistrzostwach świata. Gra na pozycji przyjmującego, w razie konieczności jako *libero*; ceniony przez trenerów i selekcjonerów jako zawodnik do zadań specjalnych (znakomity serwis). http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Michal_Bakiewicz; Fot. www.michalbakiewicz.tnb.pl

Bielmacz, Jan, ur. 24.06.1950, pseudonim „Szpara”. Urodził się w Nowym Kisielinie k. Zielonej Góry. W siatkówkę zaczął grać z księdzem proboszczem, który prawie po każdej mszy chodził z chłopakami poruszać się. W Technikum Rolniczym w Szprotawie wolny czas spędza na boisku koszykówki, ale nie zapomina o siatkówce, grając w miejscowej Sprotavii. W 1969 r. rozpoczyna studia na Wydziale Rolnym ART Olsztyn. Dzięki ogromnej pracy nadrabia zaległości, przede wszystkim techniczne, aby po dwóch latach stać się zawodnikiem szóstkowym. Trzykrotnie zdobywa puchar Polski; 1970, 1971, 1972. W 1972 r. ociera się o kadrę narodową przygotowującą się do Igrzysk Olimpijskich w Monachium, ale na własną prośbę rezygnuje, stawiając naukę na pierw-

LUZDZIE AZS-u

szym miejscu. Dwukrotnie mistrzostwo Polski (1973, 1976). Mimo poważnych problemów zdrowotnych, nie załamuje się i po wielu próbach powraca do siatkówki. W 1976 r. kończy studia, przez jeden sezon gra w Holandii, wyjeżdża do Czech, zakłada rodzinę i ma dwojkę dzieci: Adama i Lindę. Pracuje w swoim zawodzie - prowadzi szkoły drzewek owocowych i róż pod Pragą. Gra rekreacyjnie w siatkówkę. Obecna waga 93 kg. A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn-Resovia 1973, Olsztyn 1998, s.38.

Błaszczyk, Andrzej, ur. 29.04.1950, pseudonim „Mały”. Urodził się w Tomaszowie Mazowieckim i. tam zdaje maturę. Przechodzi szkolenie w słynnej „kuźni talentów” w klubie Lechia Tomaszów. Pierwszy trener Edmund Wojewódzki. 1969-1976 - AZS Olsztyn. Trzykrotny zdobywca pucharu Polski (1970, 1971-1972). W MP zdobył trzy medale: brązowy (1971), srebrny (1972) i złoty (1973). i Absolwent Wydziału Zootechniki ART w Olsztynie. 1979-1988 trener ligowych zespołów żeńskich: Warmii. Olsztyn, Gedanii Gdańsk, Budowlanych Toruń. Od 1988 r. pracuje w Toruniu w szkole sportowej o profilu piłki siatkowej. Żonaty, córka. Obecna waga 67 kg. A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn-Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 40.

Boguski, Marek. Urodzony 17 stycznia 1966 r. Absolwent Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku (1990). Magister Wychowania fizycznego - specjalizacja trenerska tenis stołowy. Prace w Studium rozpoczął w 1991 r. Pierwszą pracę zawodową podjął w Szkole Podstawowej nr 2 w Olsztynie. W związku z pracą w Studium pełnił następujące funkcje: zastępca kierownika ds. sportowych w Studium WSP (1993 - 1999), zastępca kierownika ds. sportowych w Studium UWM (od 2007), trener tenisa stołowego w AZS WSP Olsztyn (1990-1996), wiceprezes ds. sportowych w AZS WSP Olsztyn (1997-1999), członek Zarządu AZS UWM Olsztyn (1999-2003), kierownik AZS UWM (od 1999). M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 493.

Braclaw, Wiesław, (zmarł 25 listopada 2001 r.). Jako młody chłopak zajmował się wieloma dyscyplinami sportu. W Olsztyńskim Klubie Sportowym trenował gimnastykę na poziomie pierwszej klasy sportowej, a sporty wodne zaczynał od kajaków. Trenerzy tych dyscyplin cieszyli się z jego postępów, ponieważ szybko je uzyskiwał /.../ równolegle próbował szybownictwa, które zawsze go pasjonowało. Wiesław Braclaw zapalał jednak największą sympatią do żeglarstwa. Najpierw pływał żaglówkami klasy Omega i Finn w olsztyńskim LOK-u, a zimą na bojerach Weiland, w których dwukrotnie wywalczył mistrzostwo Polski. W 1965 r. przeszedł do AZS Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie, gdzie rozpoczął studia na Wydziale Rybactwa. W 1968 r. zajął drugie miejsce na Mistrzostwach Polski Seniorów, startował w mistrzostwach Europy w Medemblik w Holandii i był zawodnikiem rezerwowym na igrzyskach olimpijskich w Meksyku - to tylko niektóre z jego osiągnięć. Sukcesem sportowym sekcji było powołanie do reprezentacji na igrzyska do Meksyku w 1968 r. Wiesława Braclawa aktualnego wówczas wicemistrza Polski klasy Finn. O nominacji Wiesława Braclawa zdecydowały również jego nieprzeciętne zdolności skutnicze i żaglomistrzowskie. Cykl olimpijski 1969-1972 najwcześniej rozpoczął się dla Wiesława Braclawa, który już jesienią 1968 r. otrzymał z PZZ kompletny duński jacht klasy Finn. Rok 1970 przyniósł mu tytuł mistrza Polski w klasie Finn. Po latach postanowił wznowić starty w bojerach. W 1974 r. wygrał Mistrzostwa Polski Seniorów klasy DN. Kiedy Wiesław Braclaw wspólnie ze swymi kolegami zdobywał żeglarskie szlify, a później zbierał już zwycięskie laury, czasy dla polskich żeglarzy nie były najlepsze. W porównaniu z zawodnikami zagranicznymi mieli znacznie słabszy i starszy sprzęt. Wiesław Braclaw był

osobowością, o której trudno zapomnieć. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 324-6.

Bronicka, Monika, reprezentowała barwy AZS UWM Olsztyn. Urodziła się w Olsztynie i dorastała w środowisku żeglarskim. Ojciec, Jan Bronicki, był wice-mistrzem świata w klasie Cadet oraz instruktorem żeglarstwa. Pływanie rozpoczęła mając pięć lat na rodzinnej Omedze. Później na optymiście, by w 1985 r. trafić do „Bazy” Mrągowo. W pierwszym sezonie startów wywalczyła tytuł mistrzyni klubu w „optymistkach”. Szkołę podstawową w Mrągowie ukończyła z wyróżnieniem.

Liceum ogólnokształcące o profilu matematyczno-fizycznym również w gronie najlepszych uczniów. Skończyła studia na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie. Uczyla się, nie zaniebując żeglarstwa. Idąc w ślady ojca od 1988 r. żeglowała na dwuosobowej klasie Cadet. Z powodzeniem startowała w regatach ogólnopolskich, zdobywając tytuły mistrzyni Polski (1991, 1992 i 1993). Trzykrotnie uczestniczyła w mistrzostwach świata w klasie Cadet. Po raz pierwszy w 1991 r. w Argentynie zajmując odległe 34 miejsce, a następnie w 1992 r. na Węgrzech, gdzie była 44 na 65 startujących. W 1993 r. w Neuwoport w Belgii była 29 na 55 uczestników. Startowała na jednoosobowej łódce Laser Radial, uczestnicząc w mistrzostwach świata. Ostatecznie jednak zdecydowała się na klasę Europa. Na mistrzostwach Europy juniorów w 1996 r. w Turcji wywalczyła brązowy medal. Jako zawodniczka Bazy Mrągowo startowała w Igrzyskach Olimpijskich w Sydney, zajmując 14 miejsce. Jej trenerem był ojciec Jan Bronicki. Radość z pływania łączyła z licznymi zainteresowaniami pozasportowymi. Odbывa dalekomorskie podróże żeglarskie. Jest matką chrestną statku Polskiej Żeglugi Morskiej m/s „Mazury”. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 337. Fot. <https://www.maszynadopisania.pl/absolwenci/monika-bronicka-przygoda-na-rafie>

Burczyński, Michał (ur. 1981 r. w Olsztynie) – żeglarz lodowy, mistrz świata i Europy w bojerach, wielokrotny medalista mistrzostw Polski. Najmłodszy w historii medalista mistrzostw świata w tej dyscyplinie. Reprezentant AZS UWM Olsztyn, absolwent Uniwersytetu Gdańskiego (ekonomia). Kontynuuje tradycje rodzinne. Jego ojciec Piotr jest uznawany za jednego z najlepszych bojerowców wszech

czasów. Nabojerach latają także jego starsi bracia: Łukasz i Paweł. Pierwszy raz żeglował na łodzi w wieku 13 lat. Pierwszy medal (brązowy) zdobył, mając zaledwie 18 lat, w 1999 roku. Wcześniej dwukrotnie był mistrzem świata juniorów. Jest wielokrotnym medalistą mistrzostw świata, Europy, międzynarodowych mistrzostw Polski. W mistrzostwach świata seniorów zdobywał: złoty medal (2006, 2010), srebrny medal (2011, 2014), brązowy medal (1999, 2002). http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Michał_Burczyński; Fot. www.lo3.olsztyn.pl

Burczyński, Piotr, (ur. 21 czerwca 1942 r. w Karniszewicach) – żeglarz lodowy, wielokrotny medalista mistrzostw świata i mistrzostw Europy oraz dziesięciokrotny mistrz Polski w klasie DN. Jeden z najwybitniejszych bojerowców świata w historii tej dyscypliny. Cała kariera sportowa Burczyńskiego związana jest z klubem AZS UWM Olsztyn. Wraz ze Stanisławem Macurem Burczyński wprowadził polskich żeglarzy lodowych do światowej czołówki, a ich świetną passę podtrzymują do dziś

Karol Jabłoński, Łukasz i Tomasz Zakrzewscy oraz Michał Burczyński (syn Piotra). Burczyński był znany z niezwyklej dbałości w przygotowaniu sprzętu, zawsze odznaczał się wyjątkową intuicją przy doborze odpowiednich ślizgów masztów i żagli, dostosowując je do panujących warunków.

Startował bardzo długo, nawet po pięćdziesiątce, do dziś służy radą synom, którzy również zajmują się sportem. Syn Michał jest medalistą mistrzostw świata i mistrzostw Europy. Burczyński był zwycięzcą plebiscytu na najlepszego sportowca Warmii i Mazur w 1988 r. Został laureatem plebiscytu „Przeglądu Sportowego” na najlepszych sportowców Polski w 1979 r. W 2010 r. został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Osiągnięcia sportowe: sześciokrotny medalista mistrzostw świata (złoty medal – 1979, srebrne medale: 1983, 1988 i 1995, brązowe medale: 1981 i 1988); ośmiokrotny medalista mistrzostw Europy (złote medale: 1977, 1988, 1989, srebrne: 1982, 1983 i 1987) i brązowe: 1984 i 1985); dziesięciokrotny mistrz Polski. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Piotr_Burczyński; Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 141.

Buszan, Malgorzata. Urodzona 22 czerwca 1955 r. w Olsztynie. Magister wychowania fizycznego po Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Gdańsku (1978). Piłkarka ręczna i trenerka tej dyscypliny sportu. Po szkole podstawowej zdecydowała się na naukę w III Liceum Ogólnokształcącym w Olsztynie. Równocześnie rozpoczęła treningi z drużyną piłki ręcznej Kolejowego Klubu Sportowego „Warmia” w Olsztynie, występującej wówczas w lidze międzywojewódzkiej. Karierę sportową kontynuowała w sekcji AZS Gdańsk, bowiem podjęła studia na Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Gdańsku, gdzie ukończyła kierunek nauczycielski i zdobyła uprawnienia trenera II klasy piłki ręcznej (1974 - 1978). Specjalizuje się w aerobiku, ale chętnie prowadzi zajęcia jogi, łyżwiarstwa czy z wykorzystaniem rowerów. W Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Olsztynie pracuje od 1995 r. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 437-8.

Buszan, Waldemar. Urodzony 9 października 1949 r. w Boćwinie na Mazurach. Pierwszy dyplom w sporcie uzyskał za udział w walce zapaśniczej w kategorii piórkowej. Potem była już tylko lekka atletyka i biegi na długich dystansach. Studiował i ukończył Wyższą Szkołę Wychowania Fizycznego w Gdańsku - Oliwie (1972-1976). Potem w Olsztynie był zastępcą kierownika Studium ds. sportu, a także dyrektorem AZS ART (1994 - 1999). Prowadził sekcję piłki nożnej oraz futsalu i z zawodnikami tych drużyn zdobywał medale na Akademickich Mistrzostwach Polski. Był trenerem i opiekunem drużyny futsalu UWM, uczestniczącej w rozgrywkach akademickiej pierwszej ligi, a także trenerem futsalowej reprezentacji kraju podczas rozgrywanych na Węgrzech Akademickich Mistrzostwach Świata (2002). Przygodę ze sportem rozpoczął w 1965 r. w sekcji zapaśniczej, którą zakończył brązowym medalem w mistrzostwach województwa w kategorii piórkowej. W 1966 r. rozpoczął treningi w sekcji kętrzyńskiej sekcji lekkiej atletyki klubu Zjednoczeni Olsztyn. Karierę biegacza na długich dystansach kontynuował w AZS-ie WSWF w Gdańsku (1972-1975). Po zakończeniu wyczynowego uprawiania sportu rozpoczął działalność społeczną, a następnie etatową w organizacjach i stowarzyszeniach sportowych. Najpierw jako wiceprezes AZS WSWF w Gdańsku-Oliwie (1974-1976), a następnie przewodniczący Warmińsko-Mazurskiego Zrzeszenia Ludowe Zespoły Sportowe (od 1976). Był członkiem Prezydium Krajowego Zrzeszenia LZS (2000-2008) oraz Zarządu Głównego AZS (1988-2001), a także inicjatorem powołania Organizacji Środowiskowej AZS w Olsztynie (2001). Był dyrektorem Departamentu Sportu Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (od 2003). Przewodniczył Wojewódzkiemu Zrzeszeniu Ludowe Zespoły Sportowe V w Olsztynie, był dyrektorem AZS UWM oraz zastępcą kierownika Studium, w którym pracuje od 1991 r. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Al-

fabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 438 nn.

Czaplicki, Zdzisław Bogdan. Urodzony 15 stycznia 1950 r. w Ponarach koło Mrągowa. Uprawiał wyczynowo lekka atletykę. Ma uprawnienia trenerskie i instruktorskie w wielu dyscyplinach sportu oraz tytuł doktora, który uzyskał na warszawskiej AWF. Był kierownikiem Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Wyższej Szkoły Pedagogicznej od 1990 r. aż do powstania UWM. W klubie AZS WSP pełnił funkcję wiceprezesa ds. sportowych (lata 1991-1994) oraz dyrektora klubu (lata 1995-1999). Angażując się w sport dzieci i młodzieży był działaczem Szkolnego Związku Sportowego (lata 1970-1989) oraz Akademickiego Związku Sportowego (lata 1990-2000). Przez wiele lat pracy naukowej, zawodowej i społecznej uczestniczył w pracach komitetów redakcyjnych, m.in. są to następujące tytuły: „Zeszyt Pedagogiczny” w Olsztynie i „Lider” - czasopismo popularnonaukowe w Warszawie. Był członkiem Komisji Edukacji Zdrowotnej przy Komitecie Nauk o Kulturze Fizycznej - Polskiej Akademii Nauk (w latach 1997-1999). Jest członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Naukowego Kultury Fizycznej w Warszawie (od 1995). Zdzisław Czaplicki jest autorem lub współautorem sześciu książek oraz ponad 40 publikacji obejmujących swoją tematyką zagadnienia dotyczące zdrowia człowieka. Ma w swoim dorobku także publikacje dotyczące min. stanu zdrowia studentów czy wpływu na zdrowie środowiska przyrodniczego. Od prawie czterdziestu lat jest członkiem Polskiego Towarzystwa Numizmatycznego. W uznaniu za włożony wkład pracy naukowej i organizacyjnej na rzecz Towarzystwa otrzymał w 2015 r. Krzyż Bene Merenti. W 2009 r. otrzymał medal z okazji 90-lecia Polskiego Komitetu Olimpijskiego za propagowanie idei olimpijskiej poprzez numizmatykę. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 439-432.

Damski, Janusz, ur. 14.04.1950, pseudonim „Januszek”. Urodził się w Bydgoszczy. Maturę zdał w Technikum Mechanicznym w Słupsku. Pierwszy trener: Tadeusz Gwiżdż. Pierwszy klub: Gryf Słupsk. 1970-75 - AZS Olsztyn. Zdobył 3 medale w MP: brązowy (1971), srebrny (1972) i złoty (1973). Zdobywca Pucharu Polski (1971). Od 1975 SKS Posenia, zawodnik, trener. Obecnie na rencie. Żona Hanna, córka Ewa. Aktualna waga 110 kg. A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 36.

Długosz, Andrzej. Urodzony 15 grudnia 1956 r. w Olsztynie. Tytuł magistra uzyskał po ukończeniu Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Gdańsku (1980). Z Kortowem jest związany od urodzenia. Pracę w Studium podjął w 1980 r. Od 1974 zawodnik AZS Olsztyn trenowany przez Andrzeja Grygołowicz, z którym jako junior zdobył w Mielcu piąte miejsce w finale klubowych mistrzostw Polski. Po tym turnieju trafił do drugiego zespołu AZS i sezon 1974/1975 rozpocząłem jako zawodnik II ligi centralnej. W kolejnych (1973/1974 i 1974/1975) był powoływany do kadry Polski Juniorów. Po maturze został studentem WSWF w Gdańsku (1976). W czasie studiów grał w zespołach Start Gdynia, AZS WSWF i Stocznowiec Gdańsk. Od początku pracy w SWFiS otrzymał zadanie prowadzenia sekcji siatkówki kobiet. Drużyną zajmował się do 2012 r. wielokrotnie zdobywając złote medale w latach 1982, 1984, 1986 oraz brązowe w latach 1988 i 1990 w finałach mistrzostw Polski Akademii Rolniczych. Uczestniczył w powołaniu przy AZS UWM akademickiej sekcji badmintonu (2002), która w 2006 r. - po połączeniu z drużyną KKS Warmia - rozpoczęła rozgrywki w ekstraklasie. Do 1988 największych sukcesów ligowych należy zdobycie w sezonie 2006/2007

brązowego medalu mistrzostw Polski, a w 2013/2014 zajęcie czwartego miejsca. Od pierwszego sezonu funkcjonowania sekcji, badmintoniści AZS UWM nieprzerwanie uczestniczą w finałach Akademickich Mistrzostw Polski. Do 2014 r. zdobyli w kategorii generalnej jeden złoty medal, dwa srebrne, trzy brązowe. W kategorii uniwersytetów zaś cztery złote i cztery srebrne oraz trzy brązowe. Od 2004 r. drużyna UWM AZS Olsztyn reprezentowała Akademicki Związek Sportowy Polska w Akademickich Mistrzostwach Europy, zajmując następujące miejsca: dziesiąte na 22 startujące drużyny (2004, Kraków), piąte w deblu męskim (2006, Lizbona), dziesiąte na 26 startujące drużyny (2007, St. Petersburg), dwunaste na 23 drużyny (2008, Kraków), ósme na 21 drużyn (2010, Nanse), piąte na 21 drużyn oraz srebrne medale w deblu kobiet (2012, Kordoba). M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 446-448.

Dobrowolski, Andrzej, (ur. 1939 r. w Kownie, zm. 2005 r.) – koszykarz, w latach 60. czołowy zawodnik olsztyńskiej Warmii, najlepszego wówczas zespołu w regionie. Andrzej Dobrowolski jest jedną z najwybitniejszych postaci sportu na Warmii i Mazurach. Jako kapitan drużyny „Warmii” odznaczał się wyjątkową skutecznością. Koszykarze klubu pod jego kierownictwem byli blisko wejścia do I ligi. Był reprezentantem Polski juniorów i Federacji Kolejarz. Po zakończeniu kariery przez wiele lat pełnił funkcję prezesa Olsztyńskiego Okręgowego Związku Koszykówki. Od wielu lat w Olsztynie rozgrywany jest Memoriał Andrzeja Dobrowolskiego, w którym występują młodzieżowe zespoły z Warmii i Mazur oraz z całego kraju. Sportową pasję zaszczylił swym synom. Maciej Dobrowolski, który wybrał siatkówkę, trenował w AZS-ie Olsztyn i jest wielokrotnym mistrzem Polski w barwach Skry Bełchatów. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Andrzej_Dobrowolski; Fot. Andrzej Dobrowolski (z archiwum Janusza Poryckiego).

Dobrowolski, Maciej (ur. 19 marca 1977 r. w Olsztynie) – polski siatkarz grający na pozycji rozgrywającego. Grał w czołowych zespołach Plus Ligi, z którymi zdobywał tytuły mistrzowskie. Maciej Dobrowolski pochodzi ze sportowej rodziny. Jego ojciec Andrzej Dobrowolski był w latach 50. najlepszym koszykarzem na Warmii i Mazurach. Siatkarską karierę rozpoczynał w AZS Olsztyn. W jego barwach zadebiutował, mając 18 lat. W 2003 r. wyjechał do Austrii i został graczem Hot Volley Wiedeń. Wraz z tym zespołem sięgnął po mistrzostwo i superpuchar kraju. W 2005 r. zrezygnował z występów w drużynie ze względów rodzinnych i powrócił do Polski, zostając zawodnikiem Skry Bełchatów. Z bełchatowskim zespołem pięciokrotnie zdobył mistrzostwo i trzykrotnie sięgnął po Puchar Polski. Regularnie występował także w Lidze Mistrzów siatkarzy, w której Skra dwa razy zdobyła brązowy medal. W 2009 r. ze swoją drużyną zajął drugą lokatę w Klubowych Mistrzostwach Świata. Po odejściu ze Skry został zawodnikiem klubu Farta Kielce, w którym pełnił funkcję kapitana zespołu. W maju 2011 r. podpisał dwuletni kontrakt z Asseco Resovią Rzeszów, z którą po pierwszym sezonie zdobył swój szósty tytuł mistrza Polski, a także srebro Pucharu CEV (Europejska Federacja Piłki Siatkowej). Po dwóch latach spędzonych w Rzeszowie zdecydował się na powrót do rodzinnego Olsztyna i ponowną grę w AZS Olsztyn. Pełni rolę kapitana. Z jego grą w Olsztynie wiąże się znaczny postęp zespołu, który stał się rewelacją Plus Ligi sezonu 2013/2014. Jest jednym z najbardziej cenionych zawodników na swojej pozycji. Utrzymuje wysoką formę, od kilkunastu lat grając na najwyższym poziomie rozgrywek. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Maciej_Dobrowolski; Fot. www.indykpolazs.pl

Dorosz, Leszek - współtwórca powojennej siatkówki w Lidzbarku Warmińskim i twórca potęgi siatkówki w AZS Olsztyn. Urodził się 27 września 1932 r. w Białej Podlaskiej. W 1945 r. osiedlił się w Lidzbarku Warmińskim. W trakcie nauki w Liceum Ogólnokształcącym był jednym z założycieli klubu MKS Sztubak (1947). Udzielał, się jako zawodnik i trener drużyny siatkówki. Przejawiał duże predyspozycje organizacyjno-szkoleniowe, o czym świadczyły wyniki zespołu siatkarzy klubu. Po wygraniu mistrzostw miasta, w 1951 r. tenże klub dotarł do finału mistrzostw Szkolnych Klubów Sportowych województwa olsztyńskiego, gdzie w meczu finałowym uległ zespołowi Świt Kętrzyn po zaciętej i wyrównanej walce. W tym samym roku dużym osiągnięciem było reprezentowanie województwa olsztyńskiego w zawodach strefowych w Sopocie, gdzie MKS Sztubak dotarł do finału, zajmując drugie miejsce za reprezentacją Gdańska. Ten sukces zakwalifikował zespół Leszka Dorosza do drugiej edycji ogólnopolskich igrzysk w Warszawie, w których uplasował się na czwartym miejscu. Sukces był tym bardziej cenny, że drużyna składała się tylko z uczniów Liceum Ogólnokształcącego w Lidzbarku Warmińskim, a pozostałe zespoły były reprezentacjami wojewódzkimi. W 1951 r. po maturze Leszek Dorosz podjął pracę w miejscowym Liceum Rolniczo-Łąkarskim w charakterze nauczyciela historii, geografii i wychowania fizycznego. W tym samym roku założył Klub Ogniwo, w którym grali byli zawodnicy MKS Sztubak. Praca Leszka Dorosza przynosiła sukcesy. Pod jego kierownictwem Klub Ogniwo zdobył tytuł mistrza okręgu w „Zimowym Pucharze Polski” - Lidzbark Warmiński w tym czasie był silnym ośrodkiem siatkówce. Pierwszy kontakt Leszka Dorosza z AZS Olsztyn miał miejsce już w 1951 r. w Lidzbarku Warmińskim z okazji towarzyskiego meczu Ogniwo kontra AZS Olsztyn, w którym po zaciętym spotkaniu zwyciężyli studenci z Kortowa 2:0. Po ukończeniu służby wojskowej w Warszawie w charakterze radiotelegrafisty w sztabie generalnym, Dorosz podjął studia na Wydział Rybackim WSR w Olsztynie. W trakcie nauki uprawiał siatkówkę u trenerów: Mariana Rozwadowskiego Jerzego Długoleckiego. Po uzyskaniu dyplomu kontynuował studia magisterskie i zatrudnił się w Państwowym Gospodarstwie Rybackim w Pasymiu jako ichtiolog. Następnie podjął pracę w Instytucie Rybactwa Śródlądowego, równocześnie angażując się jako trener siatkówki w AZS Olsztyn (1959). Już po dziewięciu miesiącach pracy wprowadził w 1961 r. zespół kortowski do II ligi. To był bardzo trudny okres, bowiem Leszek Dorosz godził pracę zawodową z trenowaniem zespołu. Konsekwentnie realizował nakreślony przez siebie plan awansu drużyny do I ligi, a następnie do mistrzostwa Polski. Dzięki uporowi i niezrażaniu się wieloma przeciwnościami, trener Dorosz konsekwentnie tworzył podwaliny pod silny zespół. Pierwsze sukcesy to zdobycie Pucharu Polski w latach 1970, 1971, 1972, a następnie trzykrotne mistrzostwo Polski w latach 1973, 1976-1978. Do tych sukcesów należy dodać zwycięstwa w imprezach międzynarodowych: Puchar 17 Listopada (1973 Praga), turniej Europa (1974, 1975 Genk), turniej trawiasty (1973, 1974, 1975 St. Anthonius), klubowe wicemistrzostwo Europy w pucharze Zdobywców Pucharów (1978 Assen). Do osiągnięć zespołu siatkarzy AZS kierowanego przez Leszka Dorosza należy dodać wiele zwycięstw z czołowymi drużynami w Europie, w szczególności dwukrotnie z CSKA Moskwa (1969 Olsztyn; 1975 Genk). Leszek Dorosz był trenerem akademickiej reprezentacji Polski, z którą na Uniwersjadzie w Moskwie (1973) zajął czwarte miejsce. W swojej karierze wychował wielu reprezentantów Polski, uczestniczących i zdobywających medale w mistrzostwach Europy (5), świata (1 złoty) i na olimpiadach (2 złote). Za swoją pracę otrzymał wiele nagród i wyróżnień, m.in. Medal Komisji Edukacji Narodowej; był najlepszym trenerem akademickim w Polsce (1978) oraz laureatem plebiscytu „Olsztynianin Roku 1978”. W 2012 r. Leszek Dorosz otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Lidzbarka Warmińskiego za duży wkład pracy w rozwój i popularyzację piłki siatkowej

w tym mieście. Po 19 latach pracy z siatkarzami AZS Olsztyn, Leszek Dorosz podjął w 1979 r. pracę w Jugosławii z zespołem Mladost Zagrzeb (1979-1983), z którym zdobył najpierw Puchar Bałkanów (1980), a potem dwukrotnie mistrzostwo tego kraju (1981, 1982). W 1983 r. wrócił do Polski i objął stanowisko koordynatora sekcji siatkówki AZS Olsztyn. W latach 1986 i 1987 ponownie prowadził zespół AZS Olsztyn. Na zaproszenie Wojwodiny Nowy Sad Leszek Dorosz ponownie wyjechał do Jugosławii i zdobył dwukrotnie mistrzostwo kraju (1988, 1989) oraz trzecie miejsce w Pucharze Europy. Na olimpiadzie w Atlancie w reprezentacji Jugosławii występowało 11 jego wychowanków. A. Grygołowicz, Krótka historia kortowskiej siatkówki, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 148-9. A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn - Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 33. Fot. <http://volleyworld.pl/zmarl-trener-leszek-dorosz/>

Dubielski, Grzegorz. Urodzony 22 lutego 1964 r. w Bartoszycach. W szkole podstawowej uprawiał lekką atletykę, chętnie też uczestniczył w grach zespołowych. Z czasem wybrał piłkę nożną i ręczną. Tej ostatniej był i jest najbardziej wierny - grał wyuczynowo i zdobył - uprawnienia trenera. Ukończył gdańska AWF (1989). Do olsztyńskiego Studium WFiS trafił w 1991 r., a od 2004 r. jest jego kierownikiem. W 1985 r. podjął naukę w Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku Oliwie i ukończył ją w 1989 r. ze specjalnością nauczycielską oraz uprawnieniami trenera II klasy w piłce ręcznej. Przez krótki czas grał również w trzecioligowym zespole AZS Gdańsk. Ukończył studia podyplomowe z zakresu zarządzania sportem na Akademii Wychowania Fizycznego i Sportu w Gdańsku (2004). Ponadto, uzyskał uprawnienia instruktora rekreacji ruchowej oraz sportu z pływania. Brał udział w Sejmikach Kultury Fizycznej organizowanych przez Zarząd Główny AZS, ukończył wiele specjalistycznych szkoleń i kursów podnoszących wiedzę i kompetencje zawodowe. Współpracuje z Olsztyńską Szkołą Wyższą, związkami sportowymi oraz organizacjami i klubami zajmującymi się sportem i rekreacją. Pracę zawodową łączy z działalnością organizacyjną i społeczną. Był członkiem: Senatu Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (2008-2012). Wchodził w skład w Radzie Sportu Zarządu Głównego AZS (2009-2011) oraz wiceprezesem KS AZS (2008-2012). Jako członek uczestniczył w pracach zarządu Organizacji Środowiskowej AZS województwa warmińsko-mazurskiego (od 2005). Jest w Zarządzie Klubu Sportowego AZS UWM oraz komisji ds. sportu w zespole do współpracy UM Olsztyn - UWM. Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej, administracyjnej i społecznej otrzymał m.in. brązową odznakę AZS oraz srebrny medal Za Długoletnią Służbę. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 448-451. Fot. http://www.uwm.edu.pl/azs/reczna/index.php?option=com_content&view=article&id=331&Itemid=101

Fijałkowska, Barbara. Urodzona 3 grudnia 1945 r. w Olsztynie. Uprawiała gimnastykę w wersji sportowej i artystycznej oraz taniec towarzyski. Zakładała sekcję gimnastyki artystycznej w AZS Olsztyn i była tam trenerką. Pracę w Studium WFiS rozpoczęła w 1972 r. Od 2014 r. przeszła na emeryturę. Kluby, z którymi była związana to: MKS „Juvenia” Olsztyn (gimnastyka sportowa), AZS AWF Warszawa (gimnastyka artystyczna i taniec towarzyski). Jako trener gimnastyki sportowej AZS Olsztyn przyczyniła się do sukcesów Danuty Prusinowskiej, która wystąpiła w igrzyskach olimpijskich w 1972 r. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 451-2.

Fronczak, Lucyna. Urodzona 4 stycznia 1946 r. Była trenerka lekkiej atletyki w klubie AZS Olsztyn. Nieustannie podróżuje. W Studium podjęła pracę w 1982 r. W 2015 r. przeszła na emeryturę. Studia ukończyła w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Gdańsku-Oliwie oraz podyplomowe na Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu. W 1982 r. otrzymała etat w Studium Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. Prowadziła zajęcia wychowania fizycznego ze studentami oraz zajęcia w sekcji lekkiej atletyki. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 455.

Galkiewicz, Marek, ur. 20.04.1947, pseudonim „Gała”. Urodził się w Bydgoszczy. Maturę. zdawał w LO w Zielonej Górze i tam zetknął się z siatkówką w klubie Zryw. Pierwszy trener Michał Połczyński. Jego siatkarska droga wiedzie przez Pogoń Szczecin, AZS Gdańsk do AZS Olsztyn (1967-1975). Absolwent Wydziału Rolnego ART w Olsztynie. Trzykrotny zdobywca Pucharu Polski (1970. 71. 72). Uczestnik Uniwersjady w Turynie (1970) i Moskwie (1973). Mistrz. Polski (1973). Zadziwiał zawsze niekonwencjonalnymi pomysłami. Prawa ręka trenera Leszka Dorosza ds. organizacyjnych. Od 1976-1982 r. zawodnik i trener Asnieres we Francji, z którym zdobywa dwukrotnie mistrzostwo Francji (1979. 1980). 1982 - 1989 trener Messine Paryż. 1991 - powrót do kraju. 1992-94 - menedżer sekcji pseudonim „Gała” siatkówki AZS Olsztyn. Obecnie prowadzi prywatną szkołę językową dla młodzieży we Francji. Mąż Mirosławy, dwie córki: Magda i Monika. dziadek Heleny. A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 34.

Gąsiorowski, Andrzej Roman. Urodzony w 2 stycznia 1935 r. w Czarnej k. Bielska Podlaskiego. Przez siedemnaście lat był kierownikiem Studium Wychowania Fizycznego i Sportu najpierw w Wyższej Szkole Nauczycielskiej, a następnie Wyższej Szkole Pedagogicznej. Jako pierwszy w historii Studium uzyskał tytuł doktora, a potem doktora habilitowanego i profesora nadzwyczajnego. /.../ Na WSP był prorektorem i pełnił wiele innych funkcji. Poza historią kultury fizycznej z równą pasją zajmuje, fotografowaniem i podróżami przyrodniczymi, a także renowacją starych mebli oraz wędkowaniem. /.../ Po 1945 r. uczęszczał do Szkoły Podstawowej nr 6 w Łomży. /.../ Średnią szkołę ukończył w Giżycku, a studia w Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu i Uniwersytecie Wrocławskim. /.../ W połowie lat 60. został skierowany do pracy jako wykładowca w pomaturalnym Studium Nauczycielskim (SN) w Ostródzie. Tam ukazały się jego pierwsze publikacje z zakresu dydaktyki, ruchu młodzieżowego i szkolnictwa polskiego w byłych Prusach Wschodnich. W 1967 r. z całą rodziną przeniósł się do Olsztyna, gdzie podjął pracę w Wyższej Szkole Nauczycielskiej (WSN) w Olsztynie. Uczęszczał na seminarium doktoranckie u prof. Ryszarda Wroczyńskiego, dziekana Wydziału Pedagogicznego Uniwersytetu Warszawskiego. Stopień doktora uzyskał w 1976 r. na Akademii Wychowania Fizycznej w Warszawie na podstawie rozprawy *Polska kultura fizyczna na Warmii, Mazurach i Powiślu w latach 1920-1939*, napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Ryszarda Wroczyńskiego. Habilitację w 1990 r. uzyskał na Wydziale Nauk Historycznych i Pedagogicznych Uniwersytetu Wrocławskiego, przedstawiając pracę *Młodzież polska Prus Wschodnich (1919-1939)*. W 1991 r. został mianowany profesorem nadzwyczajnym WSP. Uczestniczył w badaniach w ramach centralnych problemów naukowych, koordynowanych przez ośrodki akademickie w Krakowie, Poznaniu i Warszawie. Kierownikiem Międzywydziałowego Studium Wychowania Fizycznego w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Olsztynie był w latach 1973-1990. Kierował też Zakładem Wczesnej Edukacji (1984-1989). Był prorektorem ds. dydaktyczno-wychowawczych (1990-1993). /.../ Był opiekunem studenckich kół naukowych oraz Aka-

demickiego Związku Sportowego. Po utworzeniu Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie powołany został na kierownika Zakładu Historii Wychowania i Myśli Pedagogicznej oraz kierownika studiów doktoranckich na Wydziale Pedagogicznym. Jest członkiem kilku stowarzyszeń naukowych, w tym Polskiego Towarzystwa Historycznego, Ośrodka Badań Naukowych im. Wojciecha Kętrzyńskiego w Olsztynie oraz International Society for History of Physical Education and Sport w Berlinie. W 2005 r. przeszedł na emeryturę /.../. Za swoją działalność zawodową i społeczną otrzymał wiele odznaczeń państwowych oraz innych wyróżnień i nagród naukowych, najbardziej ceni sobie odznakę Zasłużonym dla Warmii i Mazur oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej. Specjalizuje się w problematyce działalności polskich organizacji młodzieżowych i sportowych na obczyźnie, ze szczególnym uwzględnieniem krajów bałtyckich. Jego dociekania i zainteresowania badawcze koncentrują się wokół historii kultury fizycznej i myśli pedagogicznej czy aspektach zdrowia w kontekście sprawności fizycznej. Stąd publikacje dotyczącem.in.: znaczenia sprawności fizycznej w wychowaniu zdrowotnym młodzieży życia młodzieży polonijnej w wieku szkolnym i pozaszkolnym; roli polskich szkół i organizacji młodzieżowych w zachowaniu polskości; dziejach polskiego szkolnictwa oraz ruchu sportowym w Prusach wschodnich i polskich stowarzyszeniach młodzieżowych na Litwie i Łotwie w latach 1919-1939. Andrzej Gąsiorowski jest także założycielem sekcji judo i z jego inicjatywy zajęcia sportowe i wychowania fizycznego weszły jako obowiązkowe na III roku studiów WSP. Odbywały się one podczas organizowanego przez Studium obozu letniego. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 457-9.

Gerlaczynski, Lech. Urodzony 3 września 1950 r. w Warszawie. Obecnie mieszka w Koszalinie i pracuje w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu tamtejszej Politechniki. Od najmłodszych lat biegał na nartach i grał w tenisa. Do tej pory jeździ konno i startuje w zawodach Wszechstronnego Konkursu Konia Wierzchowego. Skończył ART w Kortowie oraz AWF w Gdańsku. W Studium w Olsztynie pracował w latach 1976-1983. Był kierownikiem obiektów sportowych oraz ośrodka jeździeckiego, gdzie prowadził zajęcia z jazdy konnej dla studentów zootechniki. Pan Lech wspomina: „W 1974 r. na spartakiadzie dzieci i młodzieży w Zakopanem zdobyłem brązowy medal w sztafecie trzy razy 10 km. Jednocześnie zacząłem treningi w sekcji jeździeckiej AZS Olsztyn. Trwało to aż do połowy studiów na ART Olsztyn. Po ich skończeniu, podjąłem pracę, jako administrator obiektów sportowych ART i zacząłem studia zaoczne na AWF-ie w Gdańsku – Oliwie. W tamtych latach trenowałem judo i ukończyłem studia, jako magister ze specjalizacją w tej dyscyplinie sportu. Po ukończeniu AWF-u zostałem przeniesiony na etat dydaktyczny w Studium i odpowiadałem za sekcję jeździecką i tenis ziemny. Z zawodnikami sekcji jeździeckiej parokrotnie zdobywaliśmy medale na Akademickich Mistrzostwach Polski. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 460-3.

Górecki, Ryszard Józef, (ur. 15 lutego 1951 r. w Dulsku) – naukowiec, nauczyciel akademicki, rektor Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, senator VI, VII i VIII kadencji. W 1975 r. Ryszard Górecki ukończył Wydział Rolny Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. Po ukończeniu studiów podjął pracę w Katedrze Fizjologii i Biochemii Roślin. W 1979 r. uzyskał stopień doktora nauk rolniczych. Habilitował się w 1986 r. Tytuł profesora otrzymał w 1993 r. Odbył kilka długoterminowych staży zagranicznych na uniwersytetach w USA, Japonii, Wielkiej Brytanii i we Włoszech.

Pracę jako nauczyciel akademicki rozpoczął w 1975 r. Od 1991 jest kierownikiem Katedry Fizjologii i Biotechnologii Roślin na Wydziale Biologii Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. W latach 1996–1999 był prorektorem ds. nauki tej uczelni. W okresie 1999–2008 pełnił funkcję pierwszego rektora Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, którego był współorganizatorem. W 1999 roku jako rektor został jednocześnie prezesem klubu AZS UWM Olsztyn. Sport jest dla niego jednym z najważniejszych elementów promocji uczelni. Realizuje tę politykę konsekwentnie, dba również o sportową infrastrukturę sportową Kortowa, z której korzystają zarówno zawodnicy wyczynowi, jak i pozostali studenci. W latach 2008–2010 pełnił funkcję dziekana Wydziału Biologii. Ponownie wybrany został na rektora UWM w Olsztynie na lata 2012–2016. W 2005 r. został członkiem-korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Był wiceprezesem PAN w latach 2011–2012, następnie został doradcą prezesa tej instytucji. Wszedł w skład Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN. Należy ponadto do Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Polskiego Towarzystwa Biologii Eksperymentalnej Roślin, Polskiego Towarzystwa Łubinowego (w latach 1995–1997 był jego prezesem), International Society for Seed Science, Olsztyńskiego Forum Naukowego oraz innych organizacji naukowych polskich i zagranicznych. W 2005 r. jako bezpartyjny kandydat z listy komitetu wyborczego Platformy Obywatelskiej został wybrany senatorem VI kadencji w okręgu olsztyńskim. W Wyborach Parlamentarnych w 2007 r. po raz drugi uzyskał mandat senatorski. Kandydował na senatora w Wyborach Parlamentarnych 2015. Nie uzyskał jednak mandatu. Szkoła i wykształcenie: Akademia Rolniczo-Techniczna w Olsztynie (1970–1975). Działalność naukowa, zawodowa i społeczna: członek Zespołu Ekspertów MEN (1987); prezes Polskiego Towarzystwa Łubinowego (1995–1997); członek korespondent Polskiej Akademii Nauk (od 2004); wiceprezes Polskiej Akademii Nauk (2011–2014); członek Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN; członek Rady Naukowej Instytutu Genetyki Roślin PAN; członek Rady Naukowej Instytutu Fizjologii Roślin im. F. Górskiego PAN; członek Rady Naukowej Ogrodu Botanicznego – Centrum Zachowania Różnorodności Biologicznej PAN w Powsinie; rektor Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (1999–2008, od 2012 r.); kierownik Katedry Fizjologii i Biotechnologii Roślin Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie; wiceprezydent Międzyuniwersyteckiego Centrum Badawczo-Dydaktycznego Europy Południowo Wschodniej (CIRCEOS) (2003–2007); członek Olsztyńskiego Forum Naukowego; prezes Klubu Sportowego AZS UWM Olsztyn (1999–2009); przewodniczący Rady Nadzorczej Piłka Siatkowa AZS UWM SA w Olsztynie; Honorowy członek Stowarzyszenia „Szesnaśka” (2007). W pracy naukowej Ryszard Górecki zajmuje się agrotechniką i biotechnologią roślin. Prowadził badania m.in. nad otrzymaniem transgeniczných roślin pomidora i tytoniu, wyjaśnieniem szlaku biosyntezy i fizjologicznej roli oligosacharydów rodziny rafinozy i galaktozylo-cyklitolu w nasionach roślin strączkowych. Ogłosił około 100 prac naukowych, jest współautorem kilku podręczników akademickich, m.in. *Fizjologiczne podstawy odporności roślin na choroby* (1999), *Carbohydrates in Grain Legume Seeds* (2000) i *Fizjologia plonowania roślin* (2002). http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Ryszard_Gorecki

Górski Leszek, ur. 19.08.1961, Olsztyn. Pływak: Syn Józefa i Apolonii Śmiarowskiej. Absolwent 1-szej polskiej Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Raciborzu (1980). Chorąży WP. Zawodnik (184 cm, 85 kg, specjalista w st. zmiennym) Juwenii, Kormoranu, SZS-AZS Olsztyn (1970-80), Śląska Wrocław (1981-87). Trenerzy: Andrzej Bergiel, Edmund Uścińowicz (od 1975 - wychowanek), Maciej Nawrocki. Zdobywca ponad setki medali w MP. Najlepszy polski pływak 30-lecia. Finalista olimpijski, wice-

mistrz Europy (1981 Split, 400 m zm.), mistrz – Spartakiady Armii Zaprzysiężonych, finalista Uniwersjady, rep. Europy w PS. (1979 - 2 m., 400 m. zm.). Laureat Nagrody Fair Play. 16-krotny mistrz Polski (basen 50 m): 200 m grzb. (1977); 200 m zm. (1977-80, 1984, 1986); 400 m zm. (1979-81, 1983, 1984, 1986), 4 x 100 m dow. (1984, 1986), 4 x 200 m dow. (1982), 4 x 100 m. (1982-84, 1986). 17-krotny mistrz Polski (basen 25 m): 200 m grzb. (1978, 1979), 200 m mot. (1984), 200 m zm. (1978-80, 1984, 1985), 400 m zm. (1979-81, 1984), 4 x 100 m dow. (1981, 1984, 1986), 4 x 200 m dow. 1981), 4 x 100 m zm. (1984). 14-krotny rekordzista Polski (basen 25 m), najlepsze wyniki: 200 m grzb. - 204,00 (15.03.1979 Puławy), 200 m zm. - 204,43 (10.03.1985 Gdańsk), 400 m zm. - 423,62 (8.09.1981 Split). 25-krotny rekordzista Polski (basen 50 m), najlepsze wyniki: 200 m grzb. - 208,78 (10.06.1979 Wrocław), 200 m zm. - 2.06,17 (11.09.1981 Split), 400 m zm. - 423,62 (8.09.1981 Split), 411100 m zm. - 355,33 (8.08.1986 Mielec), 4 x 100 m dow. - 3.33,32 (10.08.1986 Mielec). Rekordy życiowe (basen 25 m): 200 m zm.- 204,43 (10.03.1985 Gdańsk), 400 m zm. - 423,99 (12.03.1981 Lublin). Rekordy życiowe (basen 50 m): 50 m grzb. - 58,17 (8.08.1986 Mielec), 100 m grzb. - 1.0127 (9.08.1986 Rzeszów), 200 m grzb. - 2.08,09 (10.06.1979 Wrocław), 200 m mot. - 2204,13 (8.04.1984 Oświęcim), 200 m zm. - 206,17 (11.09.1981 Split), 400 m zm. - 423,62 (8.09.1981 Split). Szkoleniowiec Śląska Wrocław. Olimpijczyk 1980 Moskwa: 400 m st. zm. - 2 m. w przedb. z czasem 426,02. W finale 7 m. z czasem 428,89. Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 124-5. Fot. <https://www.facebook.com/kacper.klich/photos/a.177733155907956/245822145765723/?type=3&theater>

Grycz Kazimierz: członek AZS Olsztyn w latach 1950-55, narciarz. Trzykrotny zdobywca pierwszego miejsca w Pucharze Nizin w biegu na 15 km, dwukrotny akademicki wicemistrz Polski na 15 km. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 340.

Grygolewicz, Andrzej. Urodzony 18 stycznia 1939 r. w Poznaniu. Silnie związany z sekcją siatkówki AZS Olsztyn – był jej zawodnikiem; jest trenerem. Absolwent WSP Olsztyn. Znajomi nazywają go po prostu „Grygalka”. W Studium Wychowania Fizycznego i Sportu pracuje od 1981 r. Wspomina: „Do podstawówki uczęszczałem w Wągrowcu w latach 1945-1952. Była to szkoła ćwiczeń funkcjonująca przy Liceum Pedagogicznym, w której wielką wagę przykładano do sportu. A mnie do tego nie trzeba było specjalnie zachęcać. Polubiłem i uprawiałem prawie wszystkie dyscypliny. Rozpocząłem od lekkoatletyki, idąc śladami swojego ojca, byłego długodystansowca przedwojennego AZS Poznań i powojennej Warty Poznań. Coraz bardziej zaczęły mnie jednak pociągać gry zespołowe Naukę w Liceum Ogólnokształcącym rozpocząłem w Wągrowcu, a skończyłem w 1957 r. w VI Liceum Ogólnokształcącym im. J. Paderewskiego w Poznaniu. W tym czasie trenowałem lekkoatletykę i koszykówkę w Warcie Poznań i byłem reprezentantem szkoły we wszystkich grach zespołowych. Zetknąłem się z legendarnym „katem”, czyli Hubertem Jerzym Wagnerem, trenerem złotej drużyny z Meksyku (1974) i Montrealu (1976). Spotykaliśmy się w trakcie szkolnych rozgrywek, bowiem Jurek uczęszczał do sąsiedniego III Liceum Ogólnokształcącego im. M. Kasprzaka. Później mieliśmy okazję spotykania się, jako trenerzy - on Legii Warszawa, a ja, AZS Olsztyn. Pierwszym klubem, w którym trenowałem siatkówkę była „Nielba” Wągrowiec. Przygodę z AZS rozpocząłem w 1958 r. jako student Wydziału Technologii Rolno-Spożywczej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Reprezentowałem uczelnię, grając w drużynie AZS Poznań. Od 1960 r. studiowałem na WSR w Olsztynie i byłem zawodnikiem AZS Olsztyn (1960-1972). Z zespołem przeszedłem kolejno wszystkie klasy rozgrywkowe od międzywojewódzkiej do ekstraklasy. Po ukończeniu studiów

pracowałem w Akademii Rolniczo-Technicznej w charakterze asystenta, a potem starszego asystenta w Katedrze Ekonomiki i Organizacji Przemysłu (1964-1980). Poza pracą dydaktyczno-naukową udzielałem się w sporcie - jako czynny zawodnik w zespole akademickim siatkówki, a później jako jej trener. Z drugim zespołem AZS Olsztyn dwukrotnie zdobyłem mistrzostwo ligi międzywojewódzkiej (1967, 1968). Od 1969 r. zająłem się szkoleniem juniorów, z którymi po raz pierwszy w historii AZS Olsztyn dotarłem do finału mistrzostw Polski, zajmując piąte miejsce (1974). Szkoląc zawodników, sam też nie zaniedbywałem nauki. Ukończyłem studium trenerskie na AWF w Krakowie i otrzymałem zawodowy tytuł trenera drugiej klasy w siatkówce (1978). W latach 1981-2005 pracowałem w SWFiS na stanowisku starszego wykładowcy, a później zastępcy kierownika ds. sportu. Z zespołem I ligi siatkówki związany jestem od 1974 r. Jako drugi trener zdobywałem w tym czasie dwukrotnie mistrzostwo Polski, dwukrotnie wicemistrzostwo oraz brązowy medal, a także wicemistrzostwo Europy w Klubowym Pucharze Zdobywców Pucharów (1978). W latach 1979-1985 pełniłem obowiązki pierwszego trenera oraz trenera kadry uniwersjadowej, zdobywając w tym czasie trzy brązowe medale mistrzostw Polski, raz srebrny oraz Puchar Polski. W latach 1985-1988 pracowałem jako trener siatkówki kobiet z pierwszoligowymi drużynami francuskimi. Po powrocie do kraju objąłem funkcję szefa szkolenia w AZS Olsztyn (1989-1990), by po 1990 r. zostać pierwszym trenerem siatkarzy AZS Olsztyn - zdobyłem dwukrotnie mistrzostwo Polski i Puchar Polski (1991, 1992) oraz wicemistrzostwo Polski (1993). W karierze trenerskiej zdobyłem w sumie 13 medali mistrzostw Polski i trzykrotnie Puchar Polski. Od 1992 r. jestem trenerem klasy mistrzowskiej. Trenowany przeze mnie zespół był wiele razy akademickim mistrzem Polski. Akademicka reprezentacja Polski, w której trzon stanowili zwykle zawodnicy AZS Olsztyn, zdobyła w 1991 r. złoty medal w turnieju Uniwersjady w Sheffield, zaś w 1993 r. trzech zawodników AZS Olsztyn reprezentowało Polskę na Uniwersjadzie w Buffalo, zajmując drugie miejsce. W latach 1994-1995 z beniaminkiem ekstraklasy. Morzem Szczecin, zdobyłem czwarte miejsce w lidze, a w 1996-1998 trenowałem zespół Avii Świdnik, wprowadzając drużynę do I ligi. Od 1998 r. kontynuowałem pracę jako drugi trener zespołu AZS Olsztyn, awansując w 1999 r. do ekstraklasy. Przygodę z ekstraklasą zakończyłem w 2005 r. Wielu trenowanych przeze mnie zawodników było olimpijczykami, członkami kadry narodowej i uniwersjadowej. Po przejściu na emeryturę (2005) kontynuowałem pracę z siatkarzami AZS Olsztyn, zdobywając z zespołem juniorów mistrzostwo Polski (2007). Od 2007 r. podjąłem się prowadzenia II-ligowego zespołu ACZS UWM. Oprócz dydaktyki i pracy trenerskiej zajmuje mnie działalność społeczna w sporcie. Byłem członkiem: Zarządu AZS Olsztyn (1979-1978, 1998-2006,) Zarządu Głównego AZS (1982-1984), Senatu ARTUWM (1997-2000), wiceprezesem Zarządu OZPS Olsztyn (1998-2004), członkiem zarządu WMZPS (2009-2015), przewodniczącym sądu koleżeńkiego OŚ AZS Olsztyn (2009-2015). Za osiągnięcia sportowe i wychowawcze zostałem dwukrotnie laureatem plebiscytu na trenera środowiska akademickiego w Polsce (1979, 1982). Byłem też nagradzany i wyróżniany m.in. przez /.../: ZG AZS: Złotą Odznaką AZS (1968), nagrodą im. Eugeniusza Piaseckiego (2001), /.../ oraz przez rektorów uczelni: Honorową Odznaką Szkoły ART w Olsztynie (1984), Medalem Zasłużony dla Uczelni ART w Olsztynie (1989)...”. Za: M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 462-4; encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Andrzej_Grygołowicz; Fot. https://ro.com.pl/wp-content/uploads/2015/11/IMG_0366-ro.jpg

Grzyb, Wojciech, (ur. 4 stycznia 1981 roku w Olsztynie) – siatkarz PLUS LIGI, mistrz i medalista mistrzostw Polski, wicemistrz świata. Grę w siatkówkę rozpoczął w klubie

AZS UWM Olsztyn, później uczył się w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Rzeszowie i po jej ukończeniu powrócił do macierzystego klubu, gdzie dołączył do zespołu seniorów. Grał w nim w 2009 r., zdobywając dwa tytuły wicemistrzowskie. W latach 2009–2014 był zawodnikiem Asseco Resovii Rzeszów. W sezonie 2014/2015 zmienił klub na Lotos Trefl Gdańsk. Jego reprezentacyjna kariera rozpoczęła się od kadry juniorów, z którą, zdobył brązowy medal mistrzostw świata. W 2003 roku do szerokiego składu kadry seniorów powołał go trener Waldemar Wspaniały. Rok później otrzymał nominację do reprezentacji od trenera Stanisława Gościńskiego. W reprezentacji seniorów zadebiutował 16 maja 2003 roku w towarzyskim meczu z Łotwą. W 2006 roku został wicemistrzem świata. W 2009 roku zrezygnował z gry w reprezentacji. Wystąpił w niej 121 razy. Za wybitne osiągnięcia sportowe Prezydent RP Lech Kaczyński odznaczył go Złotym Krzyżem Zasługi. Ma żonę Katarzynę i dzieci: Michała, Lenę i Lilianę. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Wojciech_Grzyb. Fot. [https://pl.wikipedia.org/wiki/Wojciech_Grzyb_\(siatkarz\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Wojciech_Grzyb_(siatkarz))

Hain Piotr (ur. 26 lutego 1991 r. w Tarnowskich Górach) – siatkarz Plus Ligi, występujący w Indykpolu AZS UWM Olsztyn, reprezentant Polski. Jest wychowankiem STS Victorii Lubliniec. Następnie był zawodnikiem młodzieżowego klubu Delic-Pol Norwid Częstochowa, a jednocześnie uczniem Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Spale. W tym okresie był reprezentantem Polski juniorów i kadetów. Po maturze podpisał kontrakt z AZS UWM Olsztyn i od 2010 roku jest zawodnikiem Plus Ligi. W zespole zajmuje pozycję środkowego bloku, jest podporą drużyny klubowej z Olsztyna. Jest powoływany do reprezentacji Polski seniorów (Liga Światowa 2011). Nominowany do plebiscytu na Najpopularniejszych Sportowców Warmii i Mazur. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Piotr_Hain. Fot. www.indykpolazs.pl

Hatowski, Piotr, (ur. 26 czerwca 1990 r. w Olsztynie) – wielokrotny mistrz Polski w taekwondo olimpijskim, medalista mistrzowskich imprez międzynarodowych. Ze sportem jest związany od dziecka. Trenuje taekwondo olimpijskie od 1997 roku. Rozpoczął karierę w AZS UWM Olsztyn, obecnie jest zawodnikiem AKS OSW Start Olsztyn w ciężkich kategoriach wagowych. Jest członkiem kadry narodowej od 2006 roku. Osiągnął m.in. następujące sukcesy: 5. zawodnik na mistrzostwach świata seniorów, brązowy medalista mistrzostw Europy młodzieżowców oraz mistrzostw Europy juniorów, brązowy medalista akademickich mistrzostw świata, czterokrotny mistrz Polski seniorów w kategorii ciężkiej, wielokrotny medalista turniejów międzynarodowych w taekwondo olimpijskim. W plebiscycie „Gazety Olsztyńskiej” został najpopularniejszym sportowcem Olsztyna w 2013 roku. Znajduje się w dziesiątce najpopularniejszych sportowców regionu. Jest absolwentem Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie oraz Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (kierunek: systemy bezpieczeństwa publicznego). Obecnie studiuje w Wyższej Szkole Gospodarki w Bydgoszczy (kierunek: menager sportu). Jest trenerem personalnym oraz instruktorem taekwondo. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Piotr_Hatowski. Fot. tamże.

Ignatowski, Sławomir, (ur. 1936 r. w Chorzeli, zm. 31 sierpnia 2010 r. w Szczytnie) – długoletni działacz, animator sportu, współtwórca sukcesów Gwardii Szczytno. Od 1973 r. wiceprezes, a następnie dyrektor sportowy Podchorążaka Szczytno, potem Gwardii Szczytno, były trener i działacz MKS-u Szczytno. Pułkownik, wykładowca w Wyższej Szkole Oficerskiej MO w Szczytnie. Sławomir Ignatowski był siatkarzem AZS AWF Warszawa, AZS Katowice i Gwardii Słupsk, następnie poświęcił się działalności szkoleniowej jako trener siatkówki i piłki nożnej. Wiele lat współpra-

cował z Wydziałem Szkolenia Okręgowego Związku Piłki Nożnej w Olsztynie, pełniąc funkcje trenera reprezentacji grup młodzieżowych. W ostatnich latach życia związał się z sekcją piłkarską MKS Szczytno. Był w tym klubie prezesem i wiceprezesem. W 2010 r. otrzymał Medal 90-lecia PZPN. encklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Sławomir_Ignatowski

Iwaniak Stanisław, siatkarz. Urodził się 31 sierpnia 1948 w Słupsku. Absolwent I Liceum Ogólnokształcącego im. Staszica w Lublinie 1967 (od pierwszej klasy szkoły średniej grał w siatkówkę i koszykówkę, zadebiutował w igrzyskach nadziei olimpijskich w 1965 roku zdobywając pod siatką srebrny medal). Zawodnik AZS Warszawa i AZS Olsztyn (1971-1978) Uczestnik Igrzysk Olimpijskich w Monachium (1972, dziewiąte miejsce). W 1978 r. wyjechał do Belgii, gdzie przez trzynaście lat pracował jako trener, kolejne cztery lata spędził we Francji. W 1995 r. po powrocie do Polski zamieszkał w Olsztynie. Pracował w studium wychowania fizycznego w Akademii Rolniczo-Technicznej, jednocześnie współpracował z siatkarzami AZS. Przez dwa lata (1998–2000) prowadził samodzielnie pierwszy zespół olsztyńskiego AZS. Po latach o lubelskiej młodości i sportowych juveniliach opowiadał w następujący sposób: *„Z mojego rodzinnego Słupska, a miałem wtedy siedem lat, rodzice postanowili przenieść się do Lublina, gdzie mieszkałem do 19 roku życia. Ojciec surowo „odpędzał” mnie od sportu, mówiąc, że on chleba mi nie da. Martwił się po prostu o mnie, bo nauka nie była mocną moją stroną, a ja zamiast nad lekcjami woląłem spędzać czas na boisku i w sali. W Liceum Ogólnokształcącym im. Stanisława. Staszica, Aleksander Strycharzewski, magister od wychowania fizycznego, dbał o to, żeby nie tylko ćwiczyć na wychowaniu fizycznym, ale również w czasie przerw między zajęciami oraz zachęcał, by chodzić na sport po lekcjach. I były tego efekty, bo zdobyliśmy dwa razy tytuł mistrzów Polski szkół średnich w koszykówkę i siatkówkę, ja zaś - jako wyróżniający się zawodnik- zostałem powołany do kadry Polski juniorów. Namawiano mnie wówczas do trenowania i grania w zespole koszykówki pierwszoligowego „Startu” Lublin. Z naszego liceum na studia na AWF w Warszawie w 1967 r. dostało się łącznie ze mną czterech moich kolegów i trzech ukończyło uczelnię w 1971 r.”* Bibl.: Głuszek Z., Leksykon polskich olimpijczyków 1924–1998, Warszawa 1999, s. 209; Pawlak, A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 96; Mecner, K., 80 lat siatkówki. Od „przebijanki” do ligi światowej, Olsztyn 2001, s. 109 nn; Tuszyński, B., H. Kurzyński, Leksykon olimpijczyków Polskich. Od Chamonix i Paryża do Soczi 1924-2014, Warszawa 2014, s. 872; Rotkiewicz, M., AZS-AWF Warszawa 1949-2009, Warszawa, 2014 s. 214-215; Siwicki, M., G. Dubielski (red.), Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, Olsztyn 2016, s. 465-467. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Stanis%C5%82aw_Iwaniak A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 37. Za: M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 465-7. Fot. <http://plshistoria.ugu.pl/pls/index.php?profil=1614&tab=1>

Jachowicz Andrzej mgr inż. – sternik morski, członek sekcji żeglarskie AZS Olsztyn. Jego wielkim zamiłowaniem było żeglarstwo, które zaczął uprawiać we wczesnej młodości, pływając turystycznie i regatowo. Po raz pierwszy, w 1960 r. płynie w rejs na s/y „Mariusz Zaruski”. Od tego momentu jego pasja żeglarska związała się z morzem. W roku 1965 kończy studia na Wydziale Rybackim WSR w Olsztynie. Przenosi się do Darłowa, gdzie pracuje w spółdzielni rybackiej. W międzyczasie bierze udział w kolejnych rejsach na s/y „J. Conrad” – w roku 1963 do Szwecji, w roku 1964 do Anglii, w roku 1965 do Norwegii (Narwik). Andrzej kochał morze i twardą służbą żeglarską. Był zawsze pierwszym w każdej potrzebie, zarówno na topie masztu jak i w kambuzie, pomagał słabszym kolegom, znosić ciężkie warunki rejsów. Zginął śmiercią tragiczną na morzu w dniu 26 listopada 1965 r. [APS 46, 1/1967, s. 46]

Jagodziński Andrzej: w AZS Olsztyn od 1952 r. Koszykarz i lekkoatleta, reprezentant Polski w piłce ręcznej. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 341.

Jurgielewicz-Urniaż, Marzena. Koszykówką zajmuje się od 12 roku życia - była zawodniczką i jest trenerką. Studiowała i grała w Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku, gdzie uzyskała tytuł zawodowy magistra (1989) oraz tytuł naukowy doktora nauk o kulturze fizycznej (2007). W Studium (od 1989) prowadzi sekcję koszykówki kobiet. Jest aktywna zawodowo, naukowo i społecznie. W latach 1981-1985 była uczennicą Liceum Ogólnokształcącego nr 1 w Koszalinie, a od 12 roku życia zawodniczką sekcji koszykówki kobiet AZS Koszalin. Jako juniorka i seniorka grała w drużynie AZS i uczestniczyła w krajowych rozgrywkach ligowych. Z zespołem junierek z sukcesami brała udział w Akademickich Mistrzostwach Polski. Podejmując studia w Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku była zawodniczką ligowego zespołu AZS Gdańsk. W 1989 r. zdobyła uprawnienia trenera II klasy piłki koszykowej, instruktora lekkiej atletyki, piłki ręcznej, gimnastyki sportowej, artystycznej. Podjęła Podyplomowe Studia z Pedagogiki Korekcyjno-Kompensacyjnej (1999), a następnie Studia Podyplomowe z fitness i tańca (2003). Jest pracownikiem Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. W listopadzie 2007 r. uzyskała tytuł doktora nauk o kulturze fizycznej na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Rozwój fizyczny i motoryczny a wyniki w nauce uczniów sportowców na tle rówieśników szkół gimnazjalnych w województwie warmińsko-mazurskim”, którą obroniła w Akademii Wychowania Fizycznego i Sportu w Gdańsku. W 1989 r. podjęła pracę w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Akademii Rolniczo-Technicznej (ART) w Olsztynie. Poza pracą dydaktyczną w UWM, od 1989 r. prowadzi sekcję sportową koszykówki kobiet AZS. Do najbardziej znaczących sukcesów sportowych należy trzykrotne zdobycie złotych medali na mistrzostwach akademii rolniczych i ekonomicznych w koszykówce kobiet (1993 - Poznań, 1997 - Bydgoszcz, 1999 - Rzeszów), dwukrotne brązowego medalu w akademickich mistrzostwach uniwersytetów (2013 - Wrocław, 2015 - Warszawa) oraz zdobycie srebrnego medalu w mistrzostwach uniwersytetów w streetbasketcie (2002 - Łódź). Zarząd Główny AZS odznaczył Ją Złotą Odznaką AZS (1999). Od 1989 r. współpracuje z Akademickim Związkiem Sportowym przy organizacji lokalnych i uczelnianych imprez sportowych oraz Akademickich Mistrzostw Polski w grach zespołowych. W latach 2002-2006 prowadziła również w Olsztyńskiej Szkole Wyższej zespół koszykówki mężczyzn, który, zdobywał pierwsze i drugie miejsca w akademickich mistrzostwach województwa warmińsko-mazurskiego. W 2005 r. w mistrzostwach szkół wyższych niepaństwowych koszykarze tej uczelni zajęli szóste miejsce w kraju. W 2015 r. za zasługi dla rozwoju uniwersytetu oraz wieloletnią, zaangażowaną pracę naukowo-dydaktyczną i działalność na rzecz środowiska akademickiego otrzymała srebrny Laur Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 467-472.

Kastrau, Zenon, (ur. 1959 r. w Iławie) – czołowy zawodnik klubów tenisa stołowego głównie na Warmii i Mazurach, trener. Przez wiele lat występował w zespołach ligowych: Kormoran Wałdowo, Kormoran Ostróda, AZS WSP Olsztyn, AZS Lublin, Jeziorak Iława, Protezja Hamburg (Niemcy), Warrior Morliny Ostróda, Kormoran Morliny Ostróda, Olimpia Grudziądz, ITR Iława. W międzyczasie pełnił rolę szkoleniowca w takich klubach jak: Kormoran Morliny Ostróda, Jeziorak Iława, Protezia Hamburg (Niemcy), ITR Iława. Do tej pory uprawia tenis stołowy, startując w rozgrywkach ama-

torskich na szczepku wojewódzkim i krajowym. Prowadzi szkołę adeptów tenisa stołowego, która ma być jednym z elementów programu odbudowy ping-ponga w Iławie. Jest wiceprezesem i grającym trenerem I-ligowego ITR Iława. Pełni funkcję dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie, jest wiceprezesem Stowarzyszenia Dyrektorów PCPR w Polsce. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Zenon_Kastrau. Fot. Autor: Radosław Safianowski. Źródło: www.kurier-ilawski.pl

Kisiel-Orłowska, Ewa. Urodzona 7 grudnia 1968 r. w Olsztynie. Ma 35 medali mistrzostw Polski. Jest jedną z najbardziej utytułowanych zawodniczek olsztyńskiej gimnastyki. Przez Polski Komitet Olimpijski wyróżniona nagrodą Fair Play. Po zakończeniu bogatej w sukcesy kariery sportowej i studiach na gdańskiej AWF, podjęła pracę w Studium (1995). Już 1975 r. została zakwalifikowana do sekcji gimnastycznej AZS Olsztyn. Trafiła do grupy Mieczysława Piekuta, świetnego szkoleniowca.

Od 1977 r. była uczennicą Szkoły Mistrzostwa Sportowego oraz podopieczną trenera Teofila Musielaka, a następnie Krystyny i Zbigniewa Żołnierowiczów w OKS Stomil Olsztyn. Ma 35 medali indywidualnych mistrzostw Polski, w tym 19 w klasie mistrzowskiej. Była reprezentantką Polski oraz członkinią kadry narodowej junierek, a od 1982 r. seniorek. W 1983 r. sięgnęła po tytuł absolutnej mistrzyni Polski w klasie mistrzowskiej, zdobywając pięć złotych medali we wszystkich rozgrywanych konkurencjach w wieloboju oraz finałach ćwiczeń wolnych, skoku przez konia, równożni i poręczach asymetrycznych. W 1986 r. otrzymała wyróżnienie Fair Play Polskiego Komitetu Olimpijskiego „Za godną naśladowania postawę, ambicję oraz wytrwałość w dążeniu do celu”. Czterokrotnie znalazła się wśród dziesięciu najpopularniejszych sportowców województwa olsztyńskiego (1983 - dziewiąte miejsce, 1984 - szóste, 1985 - ósme, 1986 - czwarte miejsce). Ukończyła studia na Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku i uzyskała tytuł magistra wychowania fizycznego oraz trenera II klasy w gimnastyce sportowej kobiet. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 481-4.

Klej, Andrzej (ur. 2 marca 1957 roku w Olsztynie) – znany trener badmintonu w klubach KKS Warmia Olsztyn i AZS UWM Olsztyn, pracownik sztabu szkoleniowego kadry narodowej. Prezes Warmińsko-Mazurskiego Związku Badmintonu, przewodniczący Rady Trenerów, trener kadry województwa juniorów i młodzików, członek Zarządu Polskiego Związku Badmintonu i Warmińsko-Mazurskiej Federacji Sportu. Sędzia klasy państwowej. Nadal pracuje z badmintonistami KKS Warmia i AZS UWM Olsztyn. Andrzej Klej jest absolwentem policealnego studium geodezyjnego oraz Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie, gdzie uzyskał tytuł magistra inżyniera budownictwa. Równolegle uprawiał sport: pływanie, koszykówkę, piłkę nożną, strzelectwo, tenis stołowy, lecz to badminton stał się jego pasją. Przez 18 lat był czynnym zawodnikiem, jednak wielkich sukcesów nie osiągnął. Największym z nich było 5 miejsce w mistrzostwach Polski. W 1984 roku ukończył podyplomowe studia na Akademii Wychowania Fizycznego w Katowicach i otrzymał tytuł trenera. Mimo niewielkiej popularności badmintonu potrafił w Olsztynie zorganizować prężne sekcje – najpierw w KKS Warmii Olsztyn, potem w AZS Olsztyn – które z powodzeniem startowały w rozgrywkach ligowych, a należący do nich zawodnicy odnosili sukcesy indywidualne. Fakt ten doceniono w centrali i powołano Andrzeja Kleja do sztabu szkoleniowego kadry narodowej. W tym okresie reprezentacja Polski kadetów w mistrzostwach Europy zdobyła dwa medale. W jej składzie byli wówczas olsztynianie: Anna Polakowska (jednokrotnie) oraz Paweł Kaczyński (dwukrotnie). W latach 2003–2004 Klej pracował we Włoszech; ze swoją drużyną zajął pierwsze miejsce w lidze. Jego

podopieczny Klaus Rafeider został trzykrotnym mistrzem Italii (gra pojedyncza, debel i mikst). Andrzej Klej był inicjatorem powstania kierunku badminton w Szkole Mistrzostwa Sportowego im. Mariana Bublewicza w Olsztynie, gdzie szkolono najmłodszy sportowy narybek. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Andrzej_Klej Fot. <https://pl-pl.facebook.com/pages/category/Athlete/Badminton-Olsztyn-Andrzej-Klej-1810544675894117/>

Koczan, Piotr, (ur. 26 lipca 1955 r. w Olsztynie - zm. 27 listopada 2017 r.) – znany polski siatkarz, czołowy zawodnik AZS Olsztyn, mistrz kraju i reprezentant Polski, wicemistrz Europy. Był absolwentem Technikum Budowlanego w Olsztynie, gdzie jego pierwszym trenerem był Mieczysław Doroszuk – wychowawca kilku generacji siatkarzy ze stolicy Warmii i Mazur. Jest wychowankiem AZS Olsztyn, w którego barwach debiutował w ekstraklasie w sezonie 1977/1978 i od razu wywalczył mistrzostwo Polski, a następnie wicemistrzostwo Polski (1980). Z klubem AZS zdobył również brązowy medal mistrzostw Polski (1982, 1983 i 1985), a także Puchar Polski w 1982 r. Został powołany do reprezentacji Polski juniorów. W 1975 r. został brązowym medalistą mistrzostw Europy. W 1983 r. wystąpił w 59 spotkaniach reprezentacji Polski seniorów, m.in. zdobywając wicemistrzostwo Europy. Był rozgrywającym – nominowanym do grona siatkarzy 60-lecia AZS Olsztyn. Po zakończeniu kariery zawodniczej był m.in. trenerem reprezentacji Polski w siatkówce plażowej (2002–2004) oraz II-ligowej żeńskiej drużyny Warmissu Olsztyn. Był także mistrzem świata weteranów (2002), a w 2005 r. zdobył brązowy medal mistrzostw świata weteranów. Propagator siatkówki plażowej w Polsce, a szczególnie na Warmii i Mazurach oraz organizator bardzo popularnego w Olsztynie cyklu Koczan Beach Volleyball, skierowanego do amatorów. Zmarł 27 listopada 2017 r. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Piotr_Koczan. Fot. Archiwum Made in Warmia&Mazury na <https://ro.com.pl/>

Kolpy, Czesław (ur. 13 maja 1948 r. w Ostródzie) – znany trener grup młodzieżowych w Olsztynie i Pile, prekursor siatkówki plażowej w Polsce. W latach 60. XX wieku uprawiał lekką atletykę w „Gwardii” Olsztyn, specjalizował się w pchnięciu kulą i rzucie dyskiem, występował w zawodach I-ligowych. W 1968 roku za namową trenera Mieczysława Dolroszuka zaczął szkolić młodych siatkarzy w SP nr 12 w Olsztynie. Rok później drużyna tej szkoły awansowała do turnieju finałowego Igrzysk Młodzieży Szkolnej. Grali w niej m.in. Piotr Koczan, Waldemar Mieczkowski i Zdzisław Adamowicz – późniejsi medaliści MP w AZS Olsztyn). Przez pięć lat pracował w sekcji siatkówki „Juwenii” Olsztyn, a następnie AZS Olsztyn. Od 1990 roku przez dziesięć lat zajmował się szkoleniem młodzieży w klubie Joker Piła. Po powrocie do Olsztyna pracował w AZS, a w 2005 roku znów w Pile. Coraz bardziej zainteresowany siatkówką plażową przez kilka lat pracował w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Łodzi specjalizującej się w tej dyscyplinie. Po kolejnym powrocie do Olsztyna pomagał do 2013 roku swemu synowi Błażewi jako konsultant w UKS Tempo 25 Olsztyn. Przez wiele lat był sędzią siatkówki. Od 2013 roku po 47 latach pracy przebywa na emeryturze. Ma na koncie 30 medali mistrzostw Polski w różnych grupach wiekowych w siatkówce halowej i plażowej. Był szkoleniowcem czołowych obecnie par świata w siatkówce plażowej: Fijałek/Pru del, Kądzioła/Szałankiewicz, Kantor/Łosiak. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Czesław_Kolpy Fot. Z archiwum Janusza Poryckiego

Kopacz, Józef. Urodzony 30 grudnia w Lidzie. Trener siatkówki klasy mistrzowskiej. Współautor sukcesów siatkarzy pierwszoligowego AZS-u Olsztyn, z którymi jako drugi trener zdobywał brązowy medal mistrzostw Polski (1983 i 1985). Działacz Okręgowego Związku Piłki Siatkowej

w Olsztynie. Znajomi mówią o nim przyjaźnie „Pięcia”, W Studium WFiS pracuje od 1982 r. Na warszawskiej AWF uzyskał uprawnienia trenera drugiej klasy siatkówki. Podczas studiów trenował w sekcji siatkówki AZS AWF, z którą w tym czasie zdobył trzy razy mistrzostwo, raz wicemistrzostwo Polski. Od 1964 r. jako siatkarz występował w zespołach I ligi GKS Wybrzeże oraz AZS Gdańsk. Trenując i grając pracował w SP Nr 14 w Gdańsku. W 1969 r. jego wychowankowie na igrzyskach młodzieży szkolnej zdobyli złoty medal. Jako trener osiągnął ogromne sukcesy z drużynami szkolnymi – juniorskimi Gdańska. W 1979 r. przeniósł się do Olsztyna i rozpoczął pracę z zespołami młodzieżowymi AZS Olsztyn. Zdobyl z nimi mistrzostwa Polski w 1991 r. w Warszawie i w 1992 r. w Jastrzębiu Zdroju; ponadto brązowe medale mistrzostw w 2001 r. w Bydgoszczy i w 2004 r. w Szczecinie. Czwarte miejsca wywalczył w 1993 r. w Olsztynie, w 1994 r. w Gubinie oraz w 2002 r. w Pile. Jest autorem opracowania „Analiza stanu aktualnego i perspektywa rozwoju sekcji piłki siatkowej mężczyzn AZS Olsztyn”, którą wykonał na prośbę trenera Leszka Dorosza. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 472-3.

Kotulski, Marek (ur. 19 stycznia 1954 r. w Łodzi) – jeden z najbardziej doświadczonych trenerów siatkówki w Olsztynie, wychowawca reprezentantów Polski. Długoletni działacz Warmińsko-Mazurskiego Związku Piłki Siatkowej, aktualnie wiceprezes do spraw szkolenia, przez wiele lat członek Komisji Młodzieżowej Polskiego Związku Piłki Siatkowej. Koordynator Szkolnych Ośrodków Sportowych na Warmii i Mazurach. Trener klasy mistrzowskiej. Karierę rozpoczął w klubie MKS Górna, z którym zdobył wicemistrzostwo Polski

Szkolnego Związku Sportowego. W kategorii seniorów grał w Anilanie Łódź, w wojsku w Legii Warszawa (4 miejsce w ekstraklasie), a będąc na studiach, w AZS AWF Warszawa. Po skończeniu studiów rozpoczął pracę szkoleniową z młodzieżą w AZS Olsztyn. W tym okresie zdobył dwa srebrne medale mistrzostw Polski juniorów. Jednocześnie był trenerem kadry narodowej juniorów (4 sezony). Zdobyl czwarte miejsce w mistrzostwach Europy i piąte miejsce w mistrzostwach Świata (Polska po raz pierwszy w historii awansowała do turnieju). W latach 1988–1991 był trenerem pierwszego zespołu AZS Olsztyn, z którym zdobył tytuł wicemistrzowski i brązowy medal. Został zwolniony w październiku 1991. Za kilka miesięcy ten sam zespół zdobył mistrzostwo kraju i powtórzył sukces za rok. W latach 1992–1995 był trenerem drużyny ekstraklasy Jastrzębie Borynia, natomiast w latach 1998–2000 znów pracował z pierwszym zespołem AZS Olsztyn i powrócił do ekstraklasy. Z kolei 2001 rok to roczny pobyt w Chemiku Bydgoszcz jako szkoleniowiec pierwszej drużyny i koordynator sekcji. Od 1995 pracował w VII LO w Olsztynie w różnym wymiarze godzin, od 2001 był zatrudniony na pełnym etacie. W 2002 roku założył UKS Chemik Olsztyn. Zespół juniorów to dwukrotny finalista mistrzostw Polski juniorów. W 2013 roku rozszerzył działalność w UKS Chemik o drużyny żeńskie. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Marek_Kotulski Fot. www.olsztyn24.com

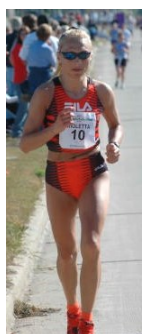

Kozłowski, Kacper (ur. 7 grudnia 1986 r. w Olsztynie) – lekkoatleta specjalizujący się w biegu na 400 m. Wielokrotny medalista mistrzostw Polski, przez wiele lat w kadrze narodowej, dwukrotnie nominowany do polskiej reprezentacji olimpijskiej. Jeden z najbardziej utytułowanych lekkoatletów KS AZS UWM Olsztyn ostatnich lat. Student Wydziału Bioinżynierii Zwierząt Uniwersytetu Warmińskiego Mazurskiego w Olsztynie. Był wychowankiem AZS UWM Olsztyn, dwukrotnym członkiem polskiej reprezentacji olimpijskiej (2008, 2012). W Pekinie nie miał okazji się zaprezentować, wystąpił do-

piero w Londynie, biegnąc w sztafecie 4 x 400 m, której nie udało się awansować do finału. Do-tychczas najbardziej spektakularnym występem tego zawodnika był bieg na ostatniej zmianie w sztafecie 4 x 400 m podczas XI Mistrzostw Świata w Lekkoatletyce w Osace (2007). Jego zna-komita forma zapewniła wówczas drużynie z Polski brązowy medal. Trenerem lekkoatlety był An-drzej Siennicki, a po jego śmierci – Zofia Siennicka. Obecnie trenuje pod kierunkiem ojca, Zbi-gniewa Kozłowskiego. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Kacper_Kozlowski; Między stadionem a brze-giem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsz-tyn 2016, s. 181-2. Fot. www.eurosport.onet.pl

Krupska-Tyszkiewicz, Beata (ur. 23 stycznia 1970 r. w Olsztynie) – najbardziej znana koszykarka z regionu Warmii i Mazur, wielokrotna mistrzyni Polski, repre-zentantka kraju. Rozpoczęła karierę w 1986 r. w „Stomilu” Olsztyn. Jako wychowanka trenera Aleksandra Grzegorzewskiego stała się gwiazdą polskiego basketu. Reprezentowała czołowe kluby polskie i europejskie. W 1989 r. zasiłowała Olimpię Poznań, która zdobywając medale na mistrzostwach Polski oraz kwalifikując się do Final Four Pucharu Europy i finału Pucharu Ronchetti, należała na początku lat 90. do najlepszych zespołów w Europie. W Olimpii Poznań grała do 1995 r. Była wiodącą zawod-niczką; jako rozgrywająca stanowiła "mózg" drużyny. Następne cztery sezony spędziła w niemiec-kim Halchter Linden Wolfenbüttel. Po powrocie do kraju w 2000 r. zasiłowała Start Gdańsk, a następ-nie TKS Łączność Olsztyn, która stała się rewelacją ekstraklasy. Karierę klubową kończyła w 2008 r. w AZS Poznań z krótkim epizodem w MTK Pabianice. Przez wiele lat była podporą reprezentacji Polski. Jako zawodniczka znana była z niespotykanej woli walki oraz siły charakteru. Jej wyrazista osobowość pomagała w kreowaniu gry i motywowaniu drużyny. Po zakończeniu kariery wróciła do Olsztyna, gdzie jako manager Fundacji Citius Altius Fortius zajmuje się promowaniem zdrowego stylu życia poprzez sport. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Beata_Krupska-Tyszkiewicz; Fot. Beata Krupska-Tyszkiewicz: www.chalka13.fora.pl

Kryza, Wioletta, (ur. 10 sierpnia 1968 r. w Zelewie) – biegaczka długich dystansów, specjalistka od maratonów, reprezentująca AZS UWM Olsztyn. Jest absolwentką Uni-wersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, była związana z klubem AZS UWM Olsztyn. Początkowo startowała w biegach przełajowych i długich dystansach na sta-dionie, była pierwszą rekordzistką Polski na 3 km z przeszkodami po wprowadzeniu tej konkurencji do programu lekkoatletycznego. Potem zdecydowała się na udział w bie-gach ulicznych i maratonach. jest zawodową biegaczką włoskiej firmy FILA TEAM (1999–2005). Wygrała 28 maratonów, w tym kilka bardzo prestiżowych. W 2002 r. została zdyskwalifikowana na 2 lata za stosowanie niedozwolonych środków dopingowych. W lip-cu 2012 r. po raz kolejny została zdyskwalifikowana za doping, tym razem na 8 lat – wobec czego jej kariera dobiegła końca. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Wioletta_Kryza. Fot. Źródło: www.bieganie.pl

Kuciński, Paweł (ur. 15 marca 1973 r. w Olsztynie) – siatkarz, związany przez większość kariery z AZS Olsztyn – wicemistrz Polski. Jest wychowankiem AZS Olsztyn. Był związany z klubem z małymi przerwami w latach 1990–2008. Kil-kakrotnie z rzędu zdobywał medale mistrzostw Polski. Najpierw w sezonach 2003/2004 i 2004/2005 został dwukrotnie wicemistrzem Polski, a w kolejnych trzech sezonach zdobył brązowe medale. Przez trzy sezony występował w AZS PWSZ Nysa (1998–2001). Grał na pozycji przyjmującego, w końcówce kariery przekwalifikował

się na libero. W sezonie 2008/2009 podpisał kontrakt z drużyną AZS Stelmet Zielona Góra na rozegranie w jej barwach 10 spotkań. Pozyskanie doświadczonego gracza miało wzmocnić drużynę w konfrontacjach z najmocniejszymi rywalami. Na finiszu kariery sportowej grał jeszcze w II lidze w zespole Zawkrze Mława. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Paweł_Kuciński; Fot. www.kuriermlawski.pl

Lipski Bogdan: członek AZS kolejno w Olsztynie, Toruniu i Warszawie. Lekkoatleta, kilkakrotny rekordzista i reprezentant Polski w sprintach. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 344.

Lisowska, Aleksandra (ur. 12 grudnia 1990 roku w Braniewie) – czołowa polska lekkoatletka młodego pokolenia w biegach długodystansowych. Jest wychowanką „Zatoki” Braniewo, gdzie ujawniła duży talent, wygrywając wiele imprez wojewódzkich i zawodów rozgrywanych w makroregionie. Po rozpoczęciu studiów na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim została zawodniczką AZS UWM Olsztyn, a jej szkoleniem zajęli się Bronisława i Zbigniew Ludwichowscy. Jest wielokrotną medalistką mistrzostw Polski juniorów i młodzieżowych mistrzostw Polski na różnych dystansach: od 1500 m do 5000 m i w biegu przeszkodowym. W 2011 roku startowała w Młodzieżowych Mistrzostwach Europy w Ostrawie na 3 km z przeszkodami (odpadła w eliminacjach). Jest specjalistką od przełajów. W 2012 roku wraz z koleżankami zdobyła w Łodzi brązowy medal w akademickich mistrzostwach świata w klasyfikacji drużynowej (indywidualnie była 20). W ostatnim czasie z dużym powodzeniem startowała w wielu masowych biegach ulicznych i crossach. Jest posiadaczką drugiego w historii polskiej lekkiej atletyki wyniku w biegu godzinnym. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Aleksandra_Lisowska

Lubiejewski, Zbigniew, (ur. 6 listopada 1949 r. w Bartoszycach) – siatkarz, złoty medalista olimpijski z Igrzysk Olimpijskich w Montrealu w 1976 r., członek drużyny Huberta Wagnera. Jest absolwentem Liceum Ogólnokształcącego im. Stefana Żeromskiego w Bartoszycach oraz Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie, którą ukończył, uzyskując tytuł inż. rolnictwa. Do reprezentacji Polski trafił w 1972 r. i w ciągu pięciu lat rozegrał 77 oficjalnych spotkań międzypaństwowych. Oprócz olimpijskiego złota zdobył srebrny medal na Mistrzostwach Europy w Belgradzie w 1975 r. Sportową karierę w kraju związał z AZS-em Olsztyn, z którym osiągał sukcesy w Polsce i w Europie. Trafił pod skrzydła znakomitego trenera Leszka Dorosza, który wykorzystał jego predyspozycje, przede wszystkim nieprzeciętną siłę i dynamikę. Jego dorobek klubowy jest imponujący. W czasie gry w akademickim klubie z Olsztyna trzykrotnie zdobył z nim mistrzostwo Polski (1973, 1976, 1978), cztery razy wicemistrzostwo (1972, 1974, 1977, 1980) i dwa razy trzecie miejsce (1971 i 1975). W latach 1970–1972 trzykrotnie wywalczył z zespołem AZS-u Puchar Polski. W 1978 roku był finalistą turnieju Pucharu Europy Zdobywców Pucharów, gdzie AZS Olsztyn zajął drugą pozycję. Karierę zakończył w belgijskim klubie Antonius Herentals, gdzie pełnił rolę zawodnika oraz trenera. Po powrocie do Polski ciągle pozostaje blisko związany z AZS-em. Jako członek Zarządu Klubu wspiera go wiedzą i doświadczeniem. Uwielbiany przez kibiców, wielokrotnie znajdował się w dziesiątce najlepszych sportowców Warmii i Mazur. Popularyzuje siatkówkę wśród najmłodszych. Osiągnięcia sportowe: złoty medalista olimpijski (Montreal 1976 r.); srebrny medalista Mistrzostw Europy w Belgradzie (1975 r.); trzykrotny mistrz Polski (1973, 1976, 1978 r.) w barwach AZS Olsztyn; trzykrotny zwycięzca Pucharu Polski (1970–1972) w barwach AZS Olsz-

tytuł. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Zbigniew_Lubiejewski A. Grygółowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 35; Lis, J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 218; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 95; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 155.

Ludwichowska, Bronisława, (ur. 18 września 1951 r. w Urzursowchozie w ZSRR)

– znakomita lekkoatletka specjalizująca się w biegach przełajowych. Indywidualna wicemistrzyni świata (Rabat 1975), znakomita trenerka w klubie AZS Olsztyn. Jako zawodniczka związana była z olsztyńską Gwardią w latach jej świetności. Była czołową postacią klubu, jej podporą w rozgrywkach ligowych. Stała się ikoną sportu jako reprezentantka Polski w biegach średnich i długich na stadionie, w hali, a także w bardzo popularnych wówczas przełajach, w których odnosiła sukcesy na skalę światową. Po zakończeniu kariery wspólnie z mężem Zbigniewem Ludwichowskim zajęła się szkoleniem olsztyńskiej młodzieży lekkoatletycznej, najpierw w Gwardii, a po likwidacji sekcji w AZS UWM Olsztyn, gdzie pracuje do dziś. Ma intuicję w odkrywaniu talentów, wypatrzyła m.in. Karola Zalewskiego – medalistę mistrzostw świata juniorów i młodzieżowych mistrzostw Europy. W trakcie kariery zawodniczej największe sukcesy odnosiła w biegach przełajowych. W tej specjalności należała przez kilka lat do ścisłej czołówki światowej (indywidualna wicemistrzyni świata w biegach przełajowych (Rabat 1975); szósta zawodniczka mistrzostw świata (Monza 1974); trzecia drużynowo w mistrzostwach świata (1975), szósta (1974) i czwarta (Düsseldorf 1977). Rekordy życiowe: 1500 m – 4:12.2 (1976), 3000 m – 8:58.8 (1975). http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Bronisława_Ludwichowska; Bronisława Ludwichowska na gali „Kobiety z charakterem”, Olsztyn 2012 r. Fot. rb. Źródło: www.pzla.pl

Macur, Stanisław, zawodnik AZS Olsztyn, reprezentant żeglarstwa lodowego. Rywalizował przede wszystkim z klubowym kolegą Piotrem Burczyńskim. Piotr Burczyński w 1979 r. na jeziorze Champlain w Stanie Vermont w USA zdobył tytuł mistrza świata (w klasie „DN”), a Stanisław Macur w tych regatach uplasował się na 3. Miejsce. Pan Stanisław był trzykrotnym brązowym medalistą mistrzostw Europy (1981, 1985, 1989).

Istotne sukcesy olsztynian były konsekwencją efektywnej pracy szkoleniowej sekcji żeglarstwa wodnego, działającej od 1953 r. w AZS Olsztyn, ale również utworzenia ośrodka żeglarskiego przy Akademii Rolniczo-Technicznej. W 1975 r. powołano nową sekcję żeglarstwa lodowego, której założycielem był Stanisław Macur. Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014. Fot. <http://macur.pl/pl/onas>

Madaliński, Leon Lech (ur. 10 marca 1934 r. w Rajmundach koło Kutna, zm. 12 lipca 2013 r. w Olsztynie) – kierownik sekcji lekkoatletycznej AZS Olsztyn oraz sekretarz akademickiego stowarzyszenia. Był czołową postacią olsztyńskiego sportu, całą karierę związał z AZS Olsztyn. W roku 1952 r. przyjechał do Olsztyna i rozpoczął studia w Wyższej Szkole Rolniczej na Wydziale Zootechniki. Dopiero w Kortowie zetknął się z wyczynowym sportem. Uprawiał lekkoatletykę, specjalizował się w biegach na krótkich o średnich dystansach. Po zakończeniu kariery

zawodnika został kierownikiem sekcji lekkoatletycznej AZS oraz sekretarzem akademickiego stowarzyszenia, a po przejściu na emeryturę opiekował się stadionem lekkoatletycznym. To właśnie w latach kiedy znajdował się w ścisłym kierownictwie klubu (1976–1991) AZS odnosił największe sukcesy. Prym wiedli oczywiście siatkarze, którzy stali się ikoną olsztyńskiego sportu. Na arenie ogólnopolskiej liczyli się też lekkoatleci, żeglarze, w tym bojerowcy oraz gimnastyczki. Klub zdo-

bywał renome, a zawodnicy przywozili medale z mistrzostw świata. Za jego kadencji w Kortowie powstało wiele obiektów: hala sportowa, wyciąg narciarski, boiska do gier zespołowych. Zmodernizowano również stadion, a bieżnię pokryto tartanem, była to pierwsza taka nawierzchnia w województwie. encyklopedia.warmia.mazury.pl/in dex.php/Lech_Madaliński; Fot. Z archiwum Janusza Poryckiego.

Mariański, Marek. Urodzony 12 września 1952 r. w Dobrym Mieście. Doktor nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki. Jego sportowe pasje to piłka ręczna oraz amatorskie bieganie na długich dystansach i triathlon. Pracował w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Wyższej Szkoły Pedagogicznej (1977-1988). Od urodzenia jest związany z Olsztynem. Tu rozpoczął też treningi piłki ręcznej pod okiem trenera Macieja Wilińskiego, późniejszego wykładowcy w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Olsztynie. Trenowałem też w AZS Olsztyn, a następnie Warmii Olsztyn. Jako junior występował w rozgrywkach regionalnych i ogólnopolskich. Podczas studiów uczęszczał na specjalizację z zakresu piłki ręcznej, ucząc się od znanego szkoleniowca Mieczysława Kamińskiego. Po studiach rozpoczął pracę w Szkole Podstawowej nr 2 w Olsztynie, a następnie w Studium Wychowania Fizycznego przy Wyższej Szkole Pedagogicznej. Prowadził uczelniane sekcje piłki ręcznej kobiet i mężczyzn; największym sukcesem było zdobycie mistrzostwa wyższych szkół pedagogicznych (1987). W latach 1978-1985 prowadził sekcję piłki ręcznej kobiet w olsztyńskim klubie Start Olsztyn. Oprócz zajęć dydaktycznych ze studentami brał czynny udział w obozach narciarskich i żeglarskich organizowanych przez klub uczelniany AZS. Sportowe zainteresowania zaszczerpił synowi, który reprezentuje barwy Indykpolu AZS w siatkówce i uczestniczy w rozgrywkach Plus Ligi. Marek Mariański aktywnie uczestniczy w życiu społeczno-kulturalnym miasta Olsztyna. Jest autorem książki „Dzieje piłki ręcznej na Warmii i Mazurach w latach 1945-2000”. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 478-9.

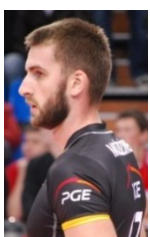
Matyjek Tadeusz: w AZS Olsztyn od 1954 r. Wielokrotny rekordzista i akademicki mistrz Polski w biegach średnich, reprezentant Polski. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 345.

Miller, Tomasz, ur. 25.12.1948, pseudonim „Quatro”. Urodził się w Słupsku i tam zdaje maturę w LO. Pierwszym trenerem był Tadeusz Gwiżdż a pierwszym klubem ZGKS Gryf Słupsk. Krótki epizod w AZS Gdańsk i od 1967 w AZS Olsztyn. Studiuje i zdobywa tytuł mgr. inż. technologii. żywności. Trzydzieści sezonów w AZS (1967-1980). Pracuje naukowo na uczelni i jednocześnie gra w siatkówkę. Trzykrotnie zdobywa puchar Polski (1970, 1971, 1972). Trzykrotnie mistrzostwo Polski (1973. 1976. 1978). W sumie w MP zdobywa 9 medali. Uczestnik dwu uniwersjad (Turyn - 1970. Moskwa - 1973). Klubowy wicemistrz Europy w Pucharze Zdobywców Pucharów (1978). 1980-84 - jest zawodnikiem i trenerem w Finlandii w zespole Hesa Helsinki. 1986-89 - jest kierownikiem pierwszego zespołu siatkówki AZS Olsztyn. Od 1992 r. jest pracownikiem ZETO. Gra jeszcze dla przyjemności w siatkówkę (Centbet). Żona Grażyna, syn Artur (siatkarz student). Obecna waga 83 kg. A. Grygółowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 39.

Miszcuk, Eugeniusz, (ur. 9 marca 1935 r. w Białej Podlaskiej, zm. 5 stycznia 2010 r. w Olsztynie) – zasłużony trener klasy I, specjalista od biegów sprinterskich i płotków, 5-krotny finalista mistrzostw Polski. Legenda lekkoatletyki na Warmii i Mazurach. W 1958 r. ukończył Akademię Wychowania Fizycznego w Warszawie. Kontynuował karierę zawodniczą w klubie sportowym AZS Olsztyn. Specjalizował

się w biegach płotkarskich. Od 1964 r. pracował w Zespole Szkół Chemicznych. W latach 1963–1971 w klubie sportowym TS Gwardia Olsztyn. W tym czasie prowadził grupę sprintu i płotków, w której najlepszymi sportowcami byli olimpijczycy Urszula Styranka-Szubzda i Marek Jóźwik. W 1972 r. ponownie rozpoczął pracę w AZS Olsztyn, gdzie odkrył talent płotkarza Ryszarda Szparaka oraz Anny Ślipiko, wielokrotnej medalistki mistrzostw Polski. Pod koniec lat siedemdziesiątych zajmował się głównie młodzieżą. Jego szkoła „Chemik” kilkakrotnie okazywała się najlepszą w kraju. Był jednym z inicjatorów budowy stadionu tartanowego w Kortowie. Pracował w AZS UWM Olsztyn, a jego wychowankowie wielokrotnie zdobywali medale na ogólnopolskiej olimpiadzie młodzieży oraz mistrzostwach Polski juniorów. Za swoje osiągnięcia w pracy szkoleniowej i wychowawczej Eugeniusz Miszczuk był wielokrotnie nagradzany medalami i odznaczeniami państwowymi. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Eugeniusz_Miszczuk; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> Fot. Z archiwum Janusza Poryckiego

Możdżonek, Marcin (ur. 9 lutego 1985 r. w Olsztynie) – siatkarz, w ostatnich latach podpora reprezentacji Polski w tej dyscyplinie sportu, kapitan drużyny. Mistrz świata juniorów i mistrz Europy seniorów. Wychowanek AZS Olsztyn. Jego pierwszą trenerką była Danuta Pszczółkowska. Ze względu na wyjątkowe parametry (212 cm wzrostu) od razu został dostrzeżony przez selekcjonerów kadry narodowej, trenerów Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Spale. Tam też w 2004 roku rozpoczął treningi i edukację.

W 2003 roku został mistrzem świata juniorów, grając m.in. z Michałem Winiarskim i Mariuszem Wlazłym. Z AZS-em Olsztyn zdobył wicemistrzostwo Polski i stał się zawodnikiem, o którego zabiegały najlepsze kluby w kraju. Wybrał Skrę Bełchatów (2008), która przez kilka sezonów była bezkonkurencyjna podczas rozgrywek krajowych, a także osiągała sukcesy międzynarodowe. W 2012 roku podpisał kontrakt z innym potentatem Plus Ligi, klubem ZAKSA Kędzierzyn-Koźle. Równolegle rozwijała się jego kariera reprezentacyjna. W pierwszym zespole narodowym zadebiutował w 2007 roku. Z powodzeniem grał w mistrzostwach Europy, mistrzostwach świata, w zawodach Ligi Światowej i na uniwersjadzie. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Marcin_Możdżonek Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Marcin_Mo%C5%BCd%C5%BCzonek

Nalazek, Ireneusz (ur. 25 IX 1961 r. w Warszawie) – znany siatkarz, medalista mistrzostw Polski, reprezentant kraju, srebrny medalista mistrzostw Europy. Wychowanek MKS MDK Warszawa. Śladem starszego brata Włodzimierza, wielokrotnego reprezentanta Polski, trafił do AZS Olsztyn. W ekstraklasie debiutował w sezonie 1980/1981.

W klubie następowała zmiana pokoleń, nowa generacja dojrzewała, a on stał się jednym z jej liderów. Oprócz umiejętności typowo siatkarskich odznaczał się silnym charakterem, miał wpływ na postawę całego zespołu, z którym zdobywał brązowe medale mistrzostw Polski w 1982, 1983 i 1985 roku oraz Puchar Polski w 1982 roku. Na jeden sezon przeszedł do Legii Warszawa, a po powrocie do Olsztyna sięgnął po tytuł wicemistrza Polski i Puchar Polski. Zdobył tytuł wicemistrza Europy (1981), był czwarty w Turnieju Pucharu Świata. W reprezentacji zagrał 25 razy. Po zakończeniu kariery pozostał w Olsztynie i włączył się w wir życia politycznego. Pracuje w Ośrodku Sportu i Rekreacji w Olsztynie. Jest ekspertem podczas transmisji z meczów siatkarzy AZS Olsztyn i reprezentacji Polski. Był radnym miasta Olsztyna (1998–2006). W latach 1998–2002 był członkiem Zarządu Miasta Olsztyna, natomiast w latach 2002–2005 pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Budżetu i Finansów w Radzie Miasta Olsztyna. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Ireneusz_Nalazek

Nalazek, Włodzimierz, (ur. 10 kwietnia 1957 r. w Warszawie) – polski siatkarz, uczestnik Letnich Igrzysk Olimpijskich w Moskwie w 1980 r., dwukrotny uczestnik mistrzostw świata, przedstawiciel kolejnej generacji siatkarzy AZS-u Olsztyn, która zdobywała medale mistrzostw Polski. Karierę sportową rozpoczynał w warszawskich klubach: Orle, MKS MDK Warszawa i Legii. Następnie przeniósł się do Olsztyna, gdzie godził uprawianie sportu z edukacją. Do jego sukcesów sportowych przyczyniły się m.in. znakomite warunki fizyczne (ponad 2 m wzrostu). Karierę w reprezentacji rozpoczął w grupie juniorów, a następnie został kadrowiczem pierwszego zespołu. W biało-czerwonych barwach rozegrał prawie 300 spotkań i pod tym względem plasuje się w ścisłej czołówce reprezentantów. Po zakończeniu krajowej kariery w AZS-ie występował jeszcze w hiszpańskim klubie Las Palmas. Po powrocie do Olsztyna przez krótki czas pracował jako trener, później zajął się działalnością pozasportową. Wszystkie krajowe trofea klubowe zdobywał, grając w AZS-ie Olsztyn. Osiągnięcia sportowe: zdobywca tytułu mistrza (1978) i wicemistrza Polski (1980); czterokrotnie brązowy medalista mistrzostw Polski (1982, 1983, 1985, 1990) i Pucharu Polski (1982); finalista Pucharu Europejskich Zdobywców Pucharów (1977/78) w barwach AZS Olsztyn – 2 miejsce; uczestnik Igrzysk Olimpijskich w Moskwie (1980) – 4 miejsce; trzykrotny srebrny medalista mistrzostw Europy: w Paryżu (1979), Sofii (1981) i Berlinie (1983); dwukrotny uczestnik mistrzostw świata: Rzym (1978) – 8 miejsce; Buenos Aires (1982) – 6 miejsce; uczestnik Pucharu Świata w Tokio (1981) – 4 miejsce. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/ Włodzimierz_Nalazek Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 178 Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 186.

Nowak Marcin, ur. 17.10.1975, Częstochowa Siatkarz. Syn Bogusława i Małgorzaty Rozpondek. Absolwent technikum samochodowego (1995). Zawodnik (215 cm, 110 kg, środkowy) AZS Yawalu Częstochowa (1994-99), Petrarca Padwa-Włochy (1999-01), AZS Częstochowa (2001-02), Polskiej Energii Sosnowiec (2002-04), PZU-AZS Olsztyn (2004-06), Mostostalu-Azoty Kędzierzyn-Koźle (2006-). Trenerzy: Andrzej Czerwik (wychowanek), Stanisław Gościński, Maciej Jarosz, Wiktor Krebok, Hubert Wagner, Ireneusz Mazur, Ryszard Bosek, Waldemar Wspaniały. 4-krotny mistrz Polski (AZS Yawał Częstochowa - 1994, 1995, 1997, 1999), brązowy medalista (1996), zdobywca Pucharu PZPS (1998). Wicemistrz kraju 2005 (PZU-AZS Olsztyn), 2-krotny zdobywca PP (Energia Sosnowiec - 2002, 2003). 151-krotny reprezentant Polski (1994-2000). Najwyższy w Polsce i Europie siatkarz, jego atutem był atak. Finalista ME:1995 Ateny (6 m.), 2001 Ostrawa, Poruba (5 m.), 2003 Berlin, Lipsk, Karlsruhe (5 m.). Uczestnik MŚ; 1998 Tokio (17 m.). Olimpijczyk 1996 Atlanta: zawodnik drużyny, która w gr. elim. przegrała z USA 0:3, Kuba 0:3, Brazylia 0:3, Bułgaria 0:3 i Argentyna 1:3, zajmując w gr. 6 m., odpadła z turnieju. Sklasyf. na 11 m. Nowak wystąpił we wszystkich meczach. Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 231-2. Fot. [https://pl.wikipedia.org/wiki/Marcin_Nowak_\(siatkarz\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Marcin_Nowak_(siatkarz))

Nowak Mieczysław (ur. 6 sierpnia 1947 r. w Olsztynie) – jeden z najbardziej znanych trenerów piłki ręcznej. Twórca zespołu Warmii Traveland Olsztyn, który awansował do superligi. Karierę zawodniczą rozpoczął w grudniu 1958 roku z AZS Olsztyn. Od września 1959 roku reprezentował Juwenię Olsztyn, by w 1964 r. powrócić do AZS. W 1965 roku, w okresie odbywania służby wojskowej, grał w drużynie Chrobry Głogów. Po powrocie do Olsztyna znów grał w AZS. W latach 1970–1983 występował w Warmii Olsztyn. Po zakończeniu kariery zawodni-

czej został szkoleniowcem, prowadząc zespoły w różnych kategoriach wiekowych. Trener Roku 1998 w plebiscycie „Gazety Olsztyńskiej”. Po wywalczeniu historycznego awansu w 2005 r. prezes klubu Andrzej Dowgiałło zrezygnował z jego usług. Nowak wrócił do klubu w sezonie 2007/2008 w roli doradcy pierwszego trenera Zdzisława Czoska. Drużyna utrzymała się w superlidze, ale Nowak zrezygnował z dalszej współpracy. W ostatnich latach szkolił młodzież w UKS Szczypiorniak Olsztyn. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Mieczyslaw_Nowak Fot. *Mieczysław nowak - żywa legenda olsztyńskiej piłki ręcznej ze swoimi zawodnikami: Dawidem Wojtaszewskim, Marcinem Malewskim i Adamem Piekarskim* <http://warmiaenerga.pl/>

Nowicki, Dariusz. (ur. 20 stycznia 1961 r. w Olsztynie) – trener taekwondo i psycholog sportu, od ponad 30 lat zajmuje się azjatyckimi sztukami walki. Z wykształcenia jest trenerem II klasy i psychologiem. Uczestniczył w igrzyskach olimpijskich w: Atenach (2004) – jako psycholog reprezentacji olimpijskiej; Pekinie (2008) – jako sędzia turnieju taekwondo; Londynie (2012) – jako psycholog reprezentacji żeglarzy. Od 30 lat zajmuje się azjatyckimi sztukami walki. Rozpropagował taekwondo WTF na Warmii i Mazurach, działał w strukturach regionalnych, krajowych i międzynarodowych tej dyscypliny, pełniąc w nich odpowiedzialne funkcje. Jest specjalistą psychologii sportu, konsultantem kadry olimpijskiej oraz zawodników najwyższej klasy w różnych dyscyplinach. Jako trener KS AZS UWM Olsztyn jest wychowawcą mistrzów Polski oraz medalistów mistrzostw świata i Europy. Jest autorem wielu publikacji z zakresu psychologii sportu, wydanych także w Stanach Zjednoczonych. Uznawany jest za pioniera teorii głoszącej, że we współczesnym sporcie trening mentalny trzeba traktować na równi z przygotowaniem fizycznym i motorycznym zawodników. Stosował ją z dużym powodzeniem nie tylko w taekwondo, ale też w innych dyscyplinach, stąd jego współpraca z najwybitniejszymi sportowcami – medalistami największych imprez międzynarodowych. Został wyróżniony m.in. Złotą Odznaką AZS. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Dariusz_Nowicki Fot. Z archiwum Janusza Poryckiego.

Pabiańczyk, Andrzej, ur. 18.06.1950, pseudonim „Billu”. Urodził się w Łodzi. Maturę zdał w Technikum Mechanicznym w Koluszkach. Karierę sportową rozpoczynał od piłki nożnej w KKS Kolejarz. W siatkówkę zaczął grać w MKS Koluszki. Pierwszy trener H. Białas. 1969 - 1981 AZS Olsztyn. Trzykrotny zdobywca Pucharu Polski (1970, 71, 72). Trzykrotny mistrz Polski (1973, 1976, 1978). W sumie zdobył w MP 9 medali. W 1974 r. zdobywa dyplom mgr. inż. technologii żywności. Klubowy wicemistrz Europy w Pucharze Zdobywców Pucharów (1978). 1981-1982 gra w lidze fińskiej (Salon Viesti). Po powrocie podejmuje pracę w swoim zawodzie (Zakłady Mięsne w Olsztynie), gdzie dochodzi do stanowisk kierowniczych. Pracuje również, jako trener z rezerwami AZS Olsztyn, z zespołem żeńskim KKS Warmia Olsztyn (1986-1988). Żonaty, żona Maria, ojciec Artura, Moniki i Agnieszki. W 1990 r. wyjeżdża do Stanów Zjednoczonych. A. Grygółowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 38.

Pachniewicz, Bogusław, (ur. 9 listopada 1954 r. w Koluszkach) – siatkarz AZS Olsztyn w złotym okresie tego klubu, dwukrotny mistrz Polski. Karierę rozpoczął w małym klubie w rodzinnych Koluszkach, skąd szybko trafił do Lechii Tomaszów określonej wylęgarnią talentów. Po maturze przeniósł się do Olsztyna, gdzie podjął studia na kierunku technologia żywności. Naukę łączył z grą w AZS-ie Olsztyn. Od 1973 do 1985 zawodnik AZS Olsztyn. Kilka sezonów terminował w drugim zespole AZS-u (II liga), a następnie stał się podstawowym przyjmującym pierwszej drużyny, z którą zdobył 10 medali

mistrzostw Polski, w tym dwa złote. Spędził w Olsztynie 12 sezonów; nie grał w innym polskim klubie. Ostatnie sezony czynnej kariery spędził w Niemczech. Powrócił do Olsztyna, pracuje w Ośrodku Sportu i Rekreacji, jest komisarzem rozgrywek PLUS LIGI. Posiada tytuł mistrza sportu. Odznaczony Złotą i Srebrną Odznaką AZS Olsztyn. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Bogusław_Pachniewicz

Pacyński, Antoni, (ur. 29 maja 1943 r. w Jarosławiu) – jeden z czołowych polskich jeźdźców przełomu lat 60. i 70. XX wieku, olimpijczyk z Meksyku (1968), trener, lekarz weterynarii. Jest jednym z najbardziej znanych zawodników w historii polskiego jeździectwa. Startował w konkursach skoków przez przeszkody i ujeżdżeniu. Talent ujawnił wcześniej, zdobywając srebrne medale na mistrzostwach Europy juniorów w roku 1960 w Wenecji indywidualnie i drużynowo w skokach. Jest 16-krotnym medalistą mistrzostw Polski w skokach i ujeżdżeniu, w tym 4-krotnie zdobył złoto. W latach 1958–1968 uczestniczył w międzynarodowych zawodach jeździeckich, rozgrywanych także w Olsztynie na stadionie „Warmii” i stadionie AZS w Kortowie). Brał udział w mityngach jeździeckich w Europie Zachodniej i Stanach Zjednoczonych. W igrzyskach olimpijskich w 1968 roku w indywidualnym konkursie skoków przez przeszkody zajął 38. miejsce, a Polska drużyna została sklasyfikowana na 11. miejscu. Niższe niż oczekiwano rezultaty wynikały głównie z kłopotów aklimatyzacyjnych. Antoni Pacyński jest nadal związany ze sportem jeździeckim jako trener, jest też lekarzem weterynarii. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Antoni_Pacyński

Papke, Paweł, (ur. 13 lutego 1977 r. w Starogardzie Gdańskim) – polski siatkarz, wielokrotny reprezentant Polski w piłce siatkowej mężczyzn. Poseł na Sejm RP VII i VIII kadencji. Od 2015 r. Prezes Polskiego Związku Piłki Siatkowej. Siatkówki uczył się Międzyszkolnym Klubie Sportowym przy MDK w Warszawie pod kierunkiem trenerów Krzysztofa Zimnickiego i Wojciecha Góry. To była znakomita szkoła. Szkoleniowcy od razu dostrzegli w nim wyjątkowe możliwości fizyczne i cechy charakteru. Niezwykle silny i bezkompromisowy potrafił brać na siebie odpowiedzialność w kluczowych momentach meczów. W 1996 r. selekcjoner reprezentacji juniorów Ireneusz Mazur powołał go na Mistrzostwa Europy w Izraelu, a w lidze najszybciej na jego talencie poznali się działacze Mostostalu Kędzierzyn. Nie żalowali, bowiem z klubem zdobył pięć tytułów mistrzowskich, dwa wicemistrzowskie i trzykrotnie sięgał po Puchar Polski. Mostostal w tym okresie należał do czołowych drużyn Europy. Wywalczył trzecie miejsce w Pucharze Konfederacji (2000), uczestniczył w Final Four w Opolu, a w Mediolanie zdobył brązowy medal w Lidze Mistrzów (2003). Następnie przeniósł się do PZU AZS Olsztyn. Tu powiększył kolekcję o kolejne cztery medale mistrzostw krajowych (dwa srebrne i dwa brązowe). Osiedlił się w Olsztynie i podjął studia z zakresu stosunków międzynarodowych na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. W 2007 r. przeniósł się do Asseco Resovii Rzeszów i zdobył kolejny medal mistrzostw Polski. Przez siedem lat był podporą reprezentacji Polski, w której rozegrał 149 meczów (1996–2003). Po zakończeniu kariery we wrześniu 2010 r., założył szkołę siatkarską dla młodzików pod nazwą Papke-Volley. W październiku tego samego roku podjął studia magisterskie uzupełniające na kierunku pedagogika promocji zdrowia na Olsztyńskiej Szkole Wyższej im. Józefa Rusieckiego. Zajął się polityką. Po wyborach samorządowych w 2010 r. został radnym Olsztyna z listy Platformy Obywatelskiej, a następnie po wyborach parlamentarnych w 2011 r. otrzymał mandat posła na Sejm RP z listy tej samej partii. 16 lutego 2015 r. został wybrany Preze-

sem Polskiego Związku Piłki Siatkowej. W Wyborach Parlamentarnych 2015 uzyskał mandat poselski. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/ foto: Paweł Papke (z archiwum Janusza Poryckiego)

Piasecki, Patryk (ur. 7 sierpnia 1986 r. w Mrągowie) – polski żeglarz, olimpijczyk z Pekinu 2008, dwukrotny mistrz świata juniorów w bojerach. Jest wychowankiem Bazy Mrągowo, kuźni talentów żeglarskich. Pochodzi z żeglarskiej rodziny (ojciec Andrzej jest znanym trenerem, matka Małgorzata Pałasz-Piasecka była czołową zawodniczką w windsurfingu, młodsza siostra Sara jest wielokrotną medalistką mistrzostw świata juniorów. Patryk Piasecki duże sukcesy odnosił w grupach juniorskich zarówno na wodzie w klasie 470 (dwukrotny medalista mistrzostw świata), jak i w bojerach (dwukrotny mistrz świata). Jako senior będąc już w barwach AZS UWM i AKS OSW Olsztyn, pływał w klasach 470 i Laser. Jest czołowym zawodnikiem w kraju (wielokrotny mistrz), nie odnosił jednak sukcesów międzynarodowych w imprezach rangi mistrzowskiej. Wygrał natomiast kilka regat o Puchar Świata i Europy. W pewnym okresie równolegle uprawiał na wysokim poziomie żeglarstwo i kolarstwo MTB. Ostatnio poświęcił się tylko pasji rowerowej, jeździ w barwach profesjonalnej grupy JBG-2. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Patryk_Piasecki Fot. z archiwum Janusza Poryckiego.

Pieczulis, Krystyna (ur. 12 listopada 1962 roku w Gubinie) – lekkoatletka polska, specjalistka od długich dystansów, wieloletnia reprezentantka AZS UWM Olsztyn. Wielokrotna medalistka mistrzostw świata, Europy i Polski w hali i na stadionie w różnych kategoriach wiekowych. Ukończyła Akademię Wychowania Fizycznego w Katowicach i reprezentowała miejscowy AZS. Po przeprowadzce do Olsztyna stała się zawodniczką AZS UWM Olsztyn. Pracuje w Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. W 1994 roku wygrała maraton dookoła Baldeney, w 1996 roku maraton w Hamburgu i zajęła trzecie miejsce w Kalifornii. W 1998 roku zwyciężyła w Vancouver Sun i Vancouver Marathon, gdzie wygrywała również przez dwa kolejne lata. W 2001 roku triumfowała w Badenia-Marathon. Od lat zaangażowana jest w polski ruch weteranów lekkiej atletyki. Działa na rzecz kilku bardzo ciekawych przedsięwzięć. Jest członkinią zespołu przygotowującego zawody lekkoatletyczne podczas imprezy Warmia Mazury Senior Games. Jest również autorką sieci tras biegowych dla wszystkich, przebiegających lasami wzdłuż jezior: Kortowskiego i Skandy. Biega nie tylko dla siebie, lecz stara się swą pasją zarazić innych. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Krystyna_Pieczulis; M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 482-3. Fot. www.wrota.warmia.mazury.pl

Piekut Mieczysław (ur. 1929 r. Starogardzie, zm. 25 marca 2012 r.) – prekursor olsztyńskiej gimnastyki, współtwórca Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie, trener kadry olimpijskiej. W 1953 r. po ukończeniu studiów w Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu podjął pracę w studium wychowania fizycznego olsztyńskiej Wyższej Szkoły Rolniczej. Rok później zajął się szkoleniem w stworzonej w AZS sekcji gimnastycznej. Na sukcesy jego podopiecznych nie trzeba było długo czekać. Najpierw na arenie krajowej zaistniała Teresa Cieślak, a później Lidia Juerwicz-Zander, Danuta Kowalewska - Wyrzążek, Halina Milke-Bednarczyk, Krystyna Żołnierowicz. W 1967 r. Mieczysław Piekut objął funkcję trenera kadry olimpijskiej kobiet. W tym okresie znaczące sukcesy odnosiły inne jego olsztyńskie wychowanki, m.in. Bożena Fabisiewicz- Zygałło, Grażyna Jaskowska-Szparak, olimpijka (1974 r.) Danuta Prusinowska-Fidusiewicz oraz Urszula Uściska-Malek. Był inicjatorem powstania olsztyńskiej Szkoły Mistrzostwa Sportowego. W 1980

roku wyemigrował do Belgii. Na rzecz polskiej i belgijskiej gimnastyki pracował bez przerwy przez ponad pół wieku. Do Olsztyna powrócił w 2006 r., wcześniej uczestniczył w jubileuszu 50-lecia gimnastyki w AZS Olsztyn. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Mieczyslaw_Piekut Fot. <http://zso5olsztyn.edu.pl/>

Pielowski, Krzysztof (ur. 14 czerwca 1991 r. w Olsztynie) – jeden z najbardziej utalentowanych olsztyńskich pływaków. Wychowanek MTP Kormoran Olsztyn, następnie zawodnik AZS Olsztyn, specjalizuje się w wyścigach stylem dowolnym na długich dystansach (400 m, 800 m, 1500 m, sztafeta 4 x 200 m). Od początku kariery czołowy zawodnik kraju w swoich rocznikach, powoływany do reprezentacji na imprezy rangi mistrzowskiej. Triumfator imprez z cyklu Grand Prix Polski, medalista światowych imprez. Był mistrzem i wicemistrzem świata juniorów, wicemistrzem Europy juniorów, wielokrotnym mistrzem Polski juniorów i mistrzem Polski seniorów. Próbował swych sił również w wyścigach długodystansowych na otwartych wodach, zresztą z dużym powodzeniem. Znakomite wyniki znalazły odbicie w plebiscytach. W 2012 roku został najpopularniejszym sportowcem Olsztyna. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Krzysztof_Pielowski Fot. http://uwm.edu.pl/azs/images/stories/20141008_plywanie/Czerniak%20+%20Pielowski.jpg

Pimpicki, Mieczysław. Urodził się 10 września 1913 r. w Wilnie, zmarł 11 marca 2008 r. w Olsztynie. Przez całe życie był aktywny fizycznie, uprawiał pływanie oraz narciarstwo. Zorganizował w Olsztynie pierwszą poradnię sportowo-lekarską, a ze Studium Wychowania Fizycznego współpracował od początku jego istnienia. W 1995 r., kiedy miał 82 lata, przejechał rowerem 2500 km, a w jeziorze kąpał się od wiosny do późnej jesieni. Swoim przykładem pokazywał jak wykorzystywać sport. Był znakomitym promotorem zdrowia poprzez ruch fizyczny. Ukończył gimnazjum im. Mickiewicza w Wilnie, w 1933 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Stefana Batorego. Jako student był aktywnym sportowcem, zdobył mistrzostwo Wilna oraz wicemistrzostwo Polski w pływaniu długodystansowym (1935), a także akademickie wicemistrzostwo Polski w alpejskim biegu zjazdowym (1936). W Oszmianie był instruktorem narciarskim. Po zajęciu Oszmiany przez Niemców w 1941 r. przez krótki czas kierował szpitalem, potem przeniósł się do Holszan. Nawiązał tam kontakt z Armią Krajową (przyjął pseudonim „Biały”). Związany z ruchem konspiracyjnym, udzielał pomocy chirurgicznej rannym żołnierzom podziemia i zaopatrywał oddziały partyzanckie w leki, sprzęt i materiały opatrunkowe. Wcielony przymusowo do Armii Czerwonej, odmówił złożenia przysięgi na wierność ZSRR i razem z przeszło 6000 żołnierzy Armii Krajowej trafił do obozu w Kałudze. Pracował tam przy wyrębie lasu. Po uwolnieniu, w 1946 r. przybył do Polski. 28 stycznia osiadł w Olsztynie, gdzie został starszym asystentem na oddziale chirurgicznym Szpitala Mariańskiego (późniejszego Szpitala Miejskiego), kierowanym przez wybitnego chirurga dr. Jana Janowicza. W 1948 r. uzyskał specjalizację z chirurgii, w 1954 r. przejął po Janowiczu funkcję ordynatora, którą pełnił nieprzerwanie aż do momentu przejścia na emeryturę, tj. do 1979 r. W 1947 r. zorganizował pierwszą w Polsce Poradnię Sportową w Olsztynie, założył również analogiczną placówkę w systemie leczenia kolejowego, gdzie pracował bez przerwy do 1994 r. Przez 30 lat był lekarzem Warmińskiego Seminarium Duchownego „Hosianum” w Olsztynie. W latach 1947 - 1948 był lekarzem na obozie przygotowawczym polskich sportowców przed olimpiadą w Londynie. Opiekował się i leczył polskich olimpijczyków, m.in. złotego medalistę z Rzymu - Zdzisława Krzyszkowiaka. Był czynnym sportowcem i działaczem Kolejowego Klubu Sportowego

„Warmia”. Będąc studentem uprawiał wiele dyscyplin sportowych, a między innymi lekką atletykę, żeglarstwo i pływanie. Najwięcej jednak czasu poświęcił narciarstwu. Sekcja AZS Wilno należała, po Krakowie i Cieszyń, do najsilniejszych sekcji studenckich w kraju. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 484.

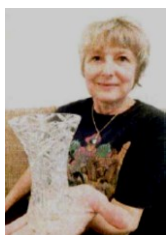

Podstawski, Robert. Urodzony 8 maja 1970 r. w Morągu. Był wyczynowym tenisistą i wciąż grywa na korcie. Specjalizuje się w sportach walki. Jest magistrem wychowania fizycznego po Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie oraz doktorem nauk o kulturze fizycznej. W Studium pracuje nieprzerwanie od 1993 r. Jako dziesięcioletek rozpoczął przygodę z tenisem pod opieką Waldemara Skarżyńskiego w Klubie Sportowym Sokół Ostróda. Kontynuował grę już jako zawodnik w sekcji tenisa AZS ART Olsztyn. Po skończeniu liceum i zdaniu matury w 1989 r. dostał się na Akademię Wychowania Fizycznego w Krakowie. W czasie studiów uzyskał uprawnienia instruktora lekkoatletyki, siatkówki, pływania, piłki ręcznej oraz instruktora I klasy z gimnastyki sportowej. Zdał też na ocenę bardzo dobrą egzamin z masażu klasycznego, terapii manualnej oraz shiatsu. Po skończeniu kursu masażu współpracował z zawodnikami hokejowej i narciarskiej reprezentacji Polski podczas Uniwersjady zimowej w Zakopanem w 1993 r. Od 1992 do 1993 r., podczas letnich wakacji, w porozumieniu z Zarządem Klubu AZS ART w Olsztynie prowadził szkolenie seniorów i juniorów sekcji tenisa. W 1993 r. uzyskał tytuł zawodowy magistra wychowania fizycznego i rozpoczął pracę w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. W tym samym czasie zacząłem pełnić społeczną funkcję wiceprezesa oraz trenera koordynatora Olsztyńskiego Okręgowego Związku Tenisa. Równolegle przejął akademicką sekcję tenisa, a do jej najważniejszych sukcesów sekcji należy zaliczyć: złoty medal drużynowych mistrzostwach Polski szkół wyższych (1997), brązowy - drużynowych halowych mistrzostwach Polski seniorów (2000), srebrny - Akademickich Mistrzostw Polski Szkół Wyższych (2001), złoty drużyny kobiet i szóste miejsce drużyny mężczyzn w mistrzostwach szkół wyższych w kategorii uniwersytetów (2001), brązowy medal w grze podwójnej mężczyzn oraz złoty medal w grze pojedynczej mężczyzn (pracowników) w Pucharze Zarządu Głównego AZS (2004). W latach 1995-1997 współpracowałem z pierwszym zespołem siatkarskim Klubu AZS ART w Olsztynie w roli trenera odnowy biologicznej. W 1999 r. został odznaczony złotą Odznaką Akademickiego Związku Sportowego. W 2005 r. uzyskał stopień trenera klasy I w tenisie oraz zostałem odznaczony Złotą Odznaką Polskiego Związku Tenisa. W 2003 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk w dziedzinie kultury fizycznej na podstawie rozprawy doktorskiej nt. „Sprawność fizyczna i opinie na temat profilaktyki zdrowotnej studentów I roku Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w roku akademickim 1999/2000”. Oprócz gry w tenisa pasjonują mnie walki wschodnie. W 2014 r. uzyskał stopień instruktora MMA, a w 2015 r. instruktora sportu z boksu. W UWM pełnił trzykrotnie funkcję członka Komisji Rewizyjnej Klubu AZS ART, następnie AZS UWM w Olsztynie oraz w Warmińsko-Mazurskim Okręgowym Związku Tenisa. Byłem także członkiem Zarządu Klubu AZS UWM w Olsztynie oraz przez wiele kadencji prezesem sekcji tenisa w klubie AZS ART i UWM w Olsztynie. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 487-494.

Poskrobko, Piotr, (ur. 7 lipca 1973 r. w Białymstoku) – czołowy siatkarz AZS Olsztyn, dwukrotny mistrz Polski. Przez prawie całą karierę związany był z AZS Olsztyn. W sezonach 1990/1991 i 1991/1992 był dwukrotnym zdobywcą mistrzostwa Polski,

jak i Pucharu Polski. W sezonach 1992/1993 i 2003/2004 był wicemistrzem Polski. W międzyczasie miał krótki epizod w Stolarce Wołomin. Grał na pozycji przyjmującego zagrywkę (później jako libero), był świetnie wyszkolony technicznie, ale mało przebojowy. W sezonach 2004–2006 był zawodnikiem Gwardii Wrocław. W sezonie 2007/ 2008 związał się z drużyną Trefla Gdańsk, z którą udało mu się wywalczyć awans do Plus Ligi. Wtedy też zakończył karierę zawodniczą na najwyższym poziomie. Pozostał w gdańskim klubie, gdzie najpierw pracował jako statystyk, a następnie został asystentem trenera. W 2010 roku podpisał kontrakt ze Ślepskiem Suwałki, gdzie został drugim trenerem. W maju 2011 r. wrócił do Olsztyna i został asystentem trenera Tomasa Totolo. Później pracował w roli szkoleniowca w klubach Podlasia i Mazowsza. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Piotr_Poskrobko.

Prusinowska, Danuta - Zawodniczka AZS Olsztyn, uczestniczyła w olimpiadzie w 1972 r. w Monachium, reprezentując Polskę. W 1970 r. zawodniczka uczestniczyła najpierw 22 - 27 października w mistrzostwach świata w Lublanie, a następnie wraz z drużyną AZS Olsztyn w kolejnym spotkaniu (20-22 listopada 1970 r.) z młodzieżową reprezentacją Anglii. W zawodach tych zawodniczki AZS-u Olsztyn zwyciężyły w punktacji drużynowej, uzyskując 169,70 pkt, drużyna angielska zdobyła 161,35 pkt. Danuta Prusinowska uczestniczyła także w międzynarodowych spotkaniach reprezentacji Polski z Norwegią, NRF, Szwecją i Szwajcarią. Startując w mistrzostwach Polski zdobyła tytuł mistrzyni w skoku przez konia. Wzięła udział w mistrzostwach świata rozgrywanych w Lublanie w roku 1970. W 1972 r. zawodniczka AZS Olsztyn Danuta Prusinowska reprezentowała Polskę w Igrzyskach Olimpijskich w Monachium, które rozpoczęły się 27 sierpnia i trwały do 10 września 1972 r. W turnieju olimpijskim w Monachium startowała w barwach AZS, mimo że mieszkała już w stolicy i trenowała z gimnastyczkami Legii. W międzynarodowym spotkaniu z młodzieżową reprezentacją Finlandii Danuta Prusinowska startowała po raz ostatni w barwach AZS Olsztyn. Wychowanka trenera Mieczysława Piekuta otrzymała od klubu pamiątkowy puchar, a od koleżanek mnóstwo pięknych kwiatów. Czynną karierę zakończyła w 1975 r. Po skoczeniu studiów na warszawskiej AWF (1976) dostała pracę w tamtejszym Zakładzie Gimnastyki. Po kilkuletnim pobycie w Warszawie Danuta Prusinowska - Fidusiewicz została trenerką kadry narodowej w gimnastyce sportowej. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s.217-9, 221; Grzegorz Bielec, Agnieszka Mirkiewicz, Przedstawiciele polskich akademickich organizacji gimnastycznych w ruchu olimpijskim (1932–2008) w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci. Tom II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. Kazimierz Obodyński, Zbigniew Barabasz, Warszawa 2009, s. 84. Przedstawiciele polskich akademickich organizacji gimnastycznych w ruchu olimpijskim (1932–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 84.

Ptasznik, Włodzimierz Lew, (ur. 26 kwietnia 1947 r. w Dyniskach) – sportowiec, naukowiec, samorządowiec, burmistrz Iławy. W latach 1968–1979 był czynnym sportowcem i członkiem kadry narodowej w lekkoatletyce. Specjalizował się z sprintu, zwłaszcza w biegu na 100 m. Reprezentował barwy AZS Olsztyn. Jego trenerem był olsztyński lekkoatleta Leopold Szczerbicki, a w czasie największych osiągnięć Zdzisław Klemens. Jest absolwentem Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie. W 1976 r. uzyskał stopień doktora nauk rolniczych na podstawie pracy o tematyce związanej z ubytkami masy nasion w procesach przerobowych prowadzonych w zakładach Olsztyńskiego Przedsiębiorstwa Hodowli Roślin i Nasiennictwa w Olsztynie. W latach

1976–1989 pracował jako adiunkt na Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. Od 1989 r. do 1992 r. był prodziekanem Wydziału Mechanicznego tej uczelni i kierownikiem Zakładu Eksploatacji Maszyn Przemysłu Spożywczego. Jest autorem wielu publikacji naukowych, m.in. W. Ptasznik, S. Zygmunt, T. Kudra, *Simulation of RF-assisted convective drying for broad bean seed quality*. Drying Technology, Nowy Jork 1990, W. Ptasznik, Z. Katewicz, *Mechanization of Animal Production - Guide to Lab Classes*, Olsztyn 1991, W. Ptasznik, *Influence of matriconditioning and convection drying on snap bean seed quality*, Taiwan Seeds Trade Association 1994, nr 14. Uczestniczył w zagranicznych stażach naukowych w USA i Wielkiej Brytanii. Od roku 1993 pracował jako konsultant naukowo-techniczny w Known You Seed Co. w Kaohsiung na Tajwanie. W 2002 r. został specjalistą ds. przedsiębiorczości w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Rok później objął stanowisko kierownika Wydziału Integracji Europejskiej w Urzędzie Miasta Iławy, a w 2004 r. został dyrektorem Lokalnej Organizacji Turystycznej Pojezierza Iławskiego i Dorzecza Drwęcy. W wyborach samorządowych w 2006 roku, kandydując z listy Platformy Obywatelskiej, został wybrany na urząd burmistrza Iławy i funkcję tę sprawował do 2014 r. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Włodzimierz_Ptasznik

Putra, Aleksandra, (ur. 20 września 1986 roku w Olsztynie) – pływaczka, czołowa zawodniczka najpierw reprezentacji Francji, później Polski, mistrzyni Europy, olimpijka z Londynu. Jest córką trenera reprezentacji Polski w rugby Tomasza Putry (brata polityka Krzysztofa Putry). Do szkoły mistrzowskiej (odpowiednik SMS) uczęszczała w Tuluzie i Font Romeu. W barwach Francji bez powodzenia rywalizowała na Letnich Igrzyskach Olimpijskich w Atenach w 2004 roku, wywalczyła natomiast dwa złote medale igrzysk śródziemnomorskich w 2005 roku (indywidualnie i w sztafecie) i zdobyła złoty medal mistrzostw Europy w pływaniu na krótkim basenie (2008) na dystansie 200 m stylem grzbietowym. Nie zakwalifikowała się do udziału w Mistrzostwach Świata w Szanghaju, więc postanowiła spróbować swoich sił, startując w barwach Polski. W 2011 roku reprezentowała AZS UWM Olsztyn. Została srebrną medalistką mistrzostw Polski na 100 i 200 m stylem grzbietowym. W 2012 zdobyła srebrne medale mistrzostw Polski na 200 metrów stylem grzbietowym, 200 metrów stylem dowolnym oraz w sztafecie 4 x 200 metrów stylem dowolnym. Na igrzyskach olimpijskich w Londynie reprezentowała Polskę, występując w sztafecie 4 x 200 m stylem dowolnym, ale polski zespół wystartował tylko w eliminacjach. Ukończyła w Athens (USA) studia na kierunku stosunki międzynarodowe i finanse. Edukacja w Stanach kolidowała z francuskim systemem przygotowań do wielkich imprez, stąd pomijanie jej w składzie reprezentacji trójkolorowych mimo wypełnionych minimów. Ten fakt zdecydował o decyzji reprezentowania Polski. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Aleksandra_Putra Fot. Sylwester Sikora. Źródło: www.przegladsportowy.pl

Rotkiewicz, Wenanty, (ur. 1937 r. w Jawoszychach, zm. w 1994 r.) – pracownik naukowy ART w Olsztynie, wieloletni działacz sportowy w AZS Olsztyn, kierownik drużyny siatkarki, przewodniczący sekcji siatkówki zespołu z Kortowa. Był profesorem nadzwyczajnym w dziedzinie technologii żywienia, pierwszym dyrektorem Instytutu Żywienia Człowieka uczelni w Kortowie. Jest wielce zasłużony dla olsztyńskiej siatkówki. Do AZS Olsztyn wstąpił w 1959 roku. Najpierw był kierownikiem drużyny AZS Olsztyn, później przewodniczącym sekcji siatkówki w okresie największych sukcesów zespołu z Kortowa. Za jego kadencji AZS Olsztyn w 1973 roku po raz pierwszy sięgnął po tytuł mistrza Polski, a później powtórzył to osiągnięcie w 1976 r. i 1978 r. Był przewodniczącym Rady Siatkówki olsztyńskiego Akademickiego Związku Sportowego, członkiem Za-

rządu Głównego AZS, przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Polskiego Związku Piłki Siatkowej. Za jego sprawą do Kortowa trafiali najbardziej utalentowani juniorzy, którzy rozpoczynali studia na ART i kontynuowali karierę sportową. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Wenanty_Rotkiewicz

Rozwadowski Marian: członek AZS Olsztyn w latach 1953-1956. Niestrudzony działacz, zawodnik i instruktor sekcji piłki siatkowej, koszykowej i ręcznej. Członek kadry narodowej w piłce ręcznej. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 348.

Rumszewicz, Tomasz, (ur. 13 maja 1955 r. w Poznaniu) – mistrz Polski w klasie Finn z roku 1977 r. oraz uczestnik Igrzysk Olimpijskich w Montrealu (1976); trener złotego medalisty olimpijskiego – Mateusza Kusznierewicza. sekcja żeglarska. Jego talent dostrzegł trener Roman Szadziwski. Rumszewicz w latach 1967–1992 był zawodnikiem kl. Finn w barwach klubu AZS Olsztyn. Już jako junior mógł poszczycić się wieloma osiągnięciami. Był trzykrotnym mistrzem Polski juniorów w klasie Finn. W mistrzostwach Europy juniorów był dwukrotnie o krok od medalu, zajmując czwarte i piąte miejsce. Po tych osiągnięciach Tomasz Rumszewicz został powołany do kadry narodowej, a następnie otrzymał nominację olimpijską. Do Montrealu (1976) pojechał jako zawodnik rezerwow. Podczas mistrzostw świata w 1977 roku zdobył 8 miejsce. W 1985 roku uzyskał tytuł trenera II klasy, dwa lata później podjął pracę w klubie AZS Olsztyn. Do 2003 r. (zakończenie pracy w AZS Olsztyn) jego zawodnicy zdobyli kilkadziesiąt medali mistrzostw Polski. W 2002 roku Mateusz Kusznierewicz zaproponował mu współpracę w przygotowaniu do igrzysk olimpijskich w Atenach. Współpracę z Polskim Związkiem Żeglarskim sformalizował w 2003 roku, podpisując umowę. W trakcie jego pracy w PZZ polscy zawodnicy kl. Finn odnosili liczne sukcesy. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 55-57; http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Tomasz_Rumszewicz. Fot. http://uwm.edu.pl/azs/index.php?option=com_content&task=view&id=609&Itemid=68

Ruszkowski, Roman. Inicjator powołania sekcji gimnastyki sportowej (1952) w AZS Olsztyn (jako szóstej obok piłki siatkowej, piłki koszykowej, lekkiej atletyki, piłki nożnej i piłki ręcznej). Ten prekursor gimnastyki na Warmii i Mazurach był nauczycielem wychowania fizycznego w Szczytnie. Jako repatriant z Wilna, po osiedleniu się w Szczytnie w roku 1945, założył tu sekcję gimnastyki przyrządowej. Przed wojną był zawodnikiem „Sokoła” Wilno. W 1952 r. zaangażowany został do pracy w Studium Wychowania Fizycznego ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej. Prowadził jednocześnie sekcje w Szczytnie i Olsztynie. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 204.

Rybaczewski, Mirosław, ur. 8.07.1952. Pseudonim „Ryba”, Urodził się w Warszawie. Maturę zdawał w Technikum Mechanicznym. Wszechstronny sportowiec, rozpoczyna od piłki nożnej (Międzyzylesie k. Warszawy). Uprawia lekkoatletykę w klubie Ursus. W latach 1968-70 gra w MKS-MDK w Warszawie. Mistrz Polski juniorów. Pierwszy trener Maciej Dehnel. Wicemistrz Europy juniorów 1971 r. 1971-72 Warszawianka (II liga). W AZS Olsztyn 10 lat (1972-1982). Trzykrotny mistrz Polski (1973, 1976, 1978), dwukrotny zdobywca Pucharu Polski (1972, 1982). Reprezentant Polski 1972-1980 (200 spotkań). Mgr inż. technologii żywności. MISTRZ ŚWIATA (1974) Meksyk. 1975 - Najlepszy Sportowiec Warmii i Mazur. Wicemistrz Europy (1975) Belgrad. MISTRZ OLIMPIJSKI (1976) Montreal. 1976 - Najlepszy Siatkarz Polski. 1976 - Najlepszy Sportowiec-Student Polski.

Klubowy wicemistrz Europy w Pucharze Zdobywców Pucharów (1978). W 1982 r. wyjeżdża do Francji, gdzie reprezentuje barwy USM Mülhouse (1982-86). W latach 1986-1988 jest trenerem Legii Warszawa. W 1988 r. powraca do Francji - gra i trenuje zespół VBC Kingersheim. Od 1992-1996 jest trenerem zespołu USR Richasiller. Pracę trenerską kontynuuje do dziś w klubie St. Louis. Żonaty, żona Ewa, dwie córki: Małgorzata i Anna (siatkarka). Obecna waga 100 kg. A. Grygołowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 35. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 221. . Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 363, Lis, J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 298 Z. A. Judycki, Polscy sportowcy w świecie, Warszawa 2014, s. 220. Fot. z archiwum Janusza Poryckiego.

Ryś Grzegorz; siatkarz; trener siatkówki; ur. 1 sierpnia 1967 w Nysie. W latach 1982-1995 zawodnik kilku polskich klubów; m.in. Stali Nysa i Górnik Radlin. Od 1995 trener w Polsce m.in. PZU AZS Olsztyn. Trener kadry narodowej Egiptu (udział w mistrzostwach świata w Japonii) 2006-2007. Miejsce zamieszkania: Polska. Z. A. Judycki, Polscy sportowcy w świecie, Warszawa 2014, s. 220. Fot. archiwum prywatne. (Ryś Grzegorz).

Sak Lech: członek AZS Olsztyn w latach 1951-1956. Lekkoatleta, kilkakrotny akademicki mistrz Polski w skoku w dal. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 348.

Sarna, Edmund (68 l.). Ur. w 1939 r., trener lekkoatletyczny w kieleckich klubach: Budowlani, AZS Nowi, Lechia, Łysogóry, Nowi-Bis i KKL. Jego podopiecznymi były m. in.: żona Mirosława (mistrzyni Europy w skoku w dal - 1969 Ateny), Barbara Kwietniewska, Elżbieta Kapusta i Maria Tekiel - Boksińska. Zmarł 24 października w Kielcach. <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Siennicki Andrzej (ur. 23 października 1928 r. w Warszawie, zm. 4 marca 2007 r. w Olsztynie) – trener lekkiej atletyki, pracował z reprezentantami Polski na dystansach 400 m, 800 m i 400 m przez płotki, przez wiele lat był związany z olsztyńską lekkoatletyką. Jednym z jego wychowanków jest Kacper Kozłowski. Jako zawodnik reprezentował barwy „Spójni” Warszawa. Indywidualnie największe sukcesy odnosił w biegu na 400 m przez płotki. W finale mistrzostw Polski w 1951 r. zajął ósmą lokatę. W 1954 roku był czwarty. W mistrzostwach Polski w 1952 r. w Grudziądzu zajął szóste miejsce w pięcioboju oraz szóste miejsce w Poznaniu w dziesięcioboju. Wraz z klubowymi kolegami zdobył tytuł mistrza Polski w sztafecie 4 x 100 m (Wrocław 1952 r.) oraz wicemistrza Polski w sztafecie 4 x 400 m (Zabrze 1956 r.). Był absolwentem Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu oraz trenerem klasy mistrzowskiej. Przygotowywał kadrę olimpijską w konkurencjach kobiet i mężczyzn w sprintach i na średnich dystansach. Był uczestnikiem igrzysk olimpijskich w Rzymie (1960), jako obserwator i jako trener prowadzący w Monachium (1972), Montrealu (1976) i Moskwie (1980). Od 1976 r. był trenerem w Gwardii „Koszalin”, a po rozwiązaniu tego klubu szkolił AZS Olsztyn. Największym sukcesem trenerskim był jedyny dotychczas medal sztafety 4 x 400 m na igrzyskach olimpijskich w 1976 r. w Montrealu. Srebro zdobyli wówczas: Ryszard Podlas, Jan Werner, Zbigniew Jaremski i Jerzy Pietrzyk. Po igrzyskach olimpijskich w Sydney (2000) został trenerem kadry pań w sztafecie 4x400 m. Przygotowywał tę sztafetę do Mistrzostw Europy w Monachium (2002). Zawodniczki zdobyły brązowy medal, ale bez trenera, który 26 lipca na obozie przygotowawczym przed mistrzostwami doznał poważnego wylewu, którego skutki już zawsze boleśnie odczuwał. Jego ostatnim wychowankiem był Kacper Kozłowski (AZS UWM Olsztyn), wielokrotny medalista mistrzostw Polski, mistrzostw Europy juniorów i Uniwersjady, członek

pamiętnej brązowej sztafety 4 x 400 m Mistrzostw Świata w Osace (2007). encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Andrzej_Siennicki

Sikora, Jerzy (ur. 18 sierpnia 1938 r. w Siewierzu, pow. Zawiercie) – jeden z najlepszych tenisistów stołowych w historii sportu Warmii i Mazur, później trener i prezes Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Olsztynie. Maturę zdał w siedwierskim liceum (1956) i podjął studia na weterynarii w Lublinie. Grał w piłkę nożną w Lubliniance i był tenisistą stołowym w miejscowym AZS (II i I liga). Zdecydował się na uprawianie tej drugiej dyscypliny. W latach 1956-1960 należał do najlepszych w województwie lubelskim. Na krótko przeprowadził się do Wrocławia (grał w Burzy Wrocław), aż wreszcie trafił do Olsztyna i kontynuował studia w Wyższej Szkole Rolniczej w Kortowie, grając jednocześnie w AZS Olsztyn. Niebawem przeszedł do najsilniejszego klubu w województwie, czyli OKS Olsztyn, w którym wspólnie z Romanem Kowalskim Romanem Czekanowskim awansował do ekstraklasy. Uchodził w tamtym czasie za czołowego zawodnika ligi, miał na koncie zwycięstwa nad utytułowanymi graczami, z medalistami mistrzostw Polski i reprezentantami kraju na czele. W regionie był bezkonkurencyjny. Zdobył dziesięć tytułów mistrza województwa, w tym sześć w singlu. Po zakończeniu kariery zawodniczej zajął się szkoleniem, a potem został prezesem Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Olsztynie. Za jego kadencji w stolicy regionu odbyło się wiele prestiżowych imprez, m.in. mecz superligi Polska – Szwecja oraz międzynarodowe mistrzostwa Polski z udziałem zawodników czołówki światowej. Na ten czas przypada też początek sukcesów Kormorana Ostróda, który był przez dwa sezony mistrzem Polski. Nadal rywalizuje w turniejach weteranów, a jego wybitnie obronny styl gry przeklina niejednego przeciwnik. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Jerzy_Sikora Fot. <https://elblag.naszemiasto.pl/warmia-i-mazury-sportowe-zycie-jerzego-sikory>

Sordyl, Mariusz (ur. 27 listopada 1969 r. w Wadowicach) – wybitny siatkarz, reprezentant Polski, dwukrotny mistrz kraju z AZS Olsztyn, ceniony trener. Karierę rozpoczął w Beskidzie Andrychów, z którym zdobył medal mistrzostw Polski juniorów. Największe sukcesy krajowe osiągnął z AZS Olsztyn. Niezwykle dynamiczny, a jednocześnie wszechstronny, był filarem zespołu, który w latach 1991 i 1992 zdobył mistrzostwo kraju i Puchar Polski. Od 1993 grał we Francji (AS Lyon, Tourcoing, Avignon, Strasbourg), z krótkim epizodem w Legii Warszawa (1995), gdzie zdobył Puchar Polski. Po powrocie do kraju trafił do Stolarke Wołomin, a potem do AZS Olsztyn, gdzie znów wywalczył medal dla kortowskiego klubu. Reprezentant Polski juniorów i seniorów. Najlepszy zawodnik sezonu w polskiej lidze (1992) w ocenie „Przeglądu Sportowego”. Skończył studia ekonomiczne, ale zdobył uprawnienia trenera II klasy i tej profesji się poświęcił: najpierw działał w AZS Olsztyn, a następnie był selekcjonerem młodzieżowej reprezentacji Polski oraz kadry Rumunii. Ostatnio pracował w Katarze z zespołem Al Ahli. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Mariusz_Sordyl; Fot. www.sport.wp.pl

Sroczyk, Franciszek Jerzy. Urodził się 2 kwietnia 1927 r. w Przemyślu, zmarł 5 września 2010 r. w Olsztynie. Całe dorosłe życie spędził w Kortowie i w Studium, do którego dostał się na początku lat 50. Uprawiał różne dyscypliny sportu, ale najbardziej lubił narciarstwo oraz tenis, budował skocznnię narciarską i stok z wyciągiem – miejsce to do dziś nazywane jest Górką Sroczka. 29 czerwca 2012 r. korty tenisowe UWM przy ul. Heweliusza otrzymały imię Franciszka Jerzego Sroczyka.

Upamiętnia to tablica z napisem: *Franciszek Sroczyk 1927-2010*. Po ukończeniu szkoły powszechnej uczęszczał do Gimnazjum i Liceum Handlowego w Przemyślu, gdzie rozpoczęła się jego działalność sportów (biegi narciarskie w SKS „Pogoń”) /.../ W 1948 r. wyjechał do Wrocławia i podjął naukę w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego Wychowania Fizycznego. W trakcie studiów uprawiał gimnastykę przyrządową, zimą specjalizował się w narciarstwie alpejskim. W 1952 r., będąc studentem III roku, uzyskał uprawnienia instruktora narciarstwa. /.../ Po ukończeniu uczelni w 1952 r. otrzymał nakaz pracy w Studium Wychowania Fizycznego w Wyższej Szkole Rolniczej w Olsztynie. /.../ Od początku z dużym zaangażowaniem przystąpił do pracy, głównie zajmując się budową obiektów sportowych, organizowaniem Studium Wychowania Fizycznego i sekcji AZS. Jego przedsięwzięcia to budowa w 1952 r. boiska do siatkówki, w 1954 niewielkiej skoczni narciarskiej (oddawano na niej skoki o długości do 20 m). W tej drugiej budowie pomagali mu członkowie sekcji narciarskiej, której był opiekunem i trenerem. Potem na Górcie Kortowskiej – nazywanej „Górką Sroczyka” - zbudował wyciąg narciarski (gdy Sroczyk przeszedł na emeryturę 30 września 1987 r., wyciąg popadł w ruinę). /.../ Ten amfiteatralnie położony teren jest wykorzystywany jedynie podczas dorocznej Kortowiady. W latach 50. Sroczyk opiekował się i był trenerem sekcji narciarstwa klasycznego. Przez dziesięć lat była to najsilniejsza sekcja w tzw. Polsce nizinnej, a jej zawodnicy odnosili znaczne sukcesy w wielu imprezach sportowych, np. w zawodach „O Puchar Nizin” i Akademickich Mistrzostwach Polski. W 1962 r. dwóch zawodników z Kortowa: Stanisław Wajda i Zbigniew Karnicki reprezentowało AZS w Zimowej Uniwersjadzie w Villars w Szwajcarii (Wajda zdobył brązowy medal w sztafecie 4 x 10 km). W tym też okresie Sroczyk pełnił funkcję kapitana sportowego Północnego Okręgu Polskiego Związku Narciarskiego w siedzibą w Toruniu. Od 1976 r. propagował narciarstwo zjazdowe, szkoląc na kursach i obozach liczne grono studentów i pracowników. /.../ Od początku pobytu w Olsztynie Sroczyk interesował się również gimnastyką sportową. Sekcja gimnastyki sportowej w latach 60. i 70. należała do najsilniejszych w województwie i w kraju (zawodniczka Danuta Prusinowska reprezentowała Polskę na Igrzyskach Olimpijskich w Monachium w 1972 r.). Był współautorem sukcesów gimnastyki olsztyńskiej, ponieważ przez wiele lat pełnił funkcję prezesa Okręgowego Związku Gimnastycznego na Warmii i Mazurach. W 1958 r. założył w Kortowie Ognisko Krzewienia Kultury Fizycznej. /.../ Od 1964 r. trenował sekcję siatkówki kobiet AZS. Zespół ten kilkakrotnie zdobył mistrzostwo województwa, trzykrotnie był mistrzem ligi międzywojewódzkiej, trzykrotnie zdobył tytuł mistrza Polski Akademii Rolniczych i dwukrotnie tytuł wicemistrza Polski AR. W latach 1977-1983 był członkiem Rady Programowej Kultury Fizycznej i Sportu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, współtworząc program i nowelizację regulaminu Mistrzostw Polski Szkół Wyższych. W tym też czasie uczestniczył w pracach zespołu redakcyjnego Akademickiego Przeglądu Sportowego, który mieścił się wówczas w Katowicach. Napisał wiele prac monograficznych związanych z kulturą fizyczną i sportem w środowisku akademickim w Kortowie oraz historię narciarstwa na Warmii i Mazurach w latach 1945-1995. Od początku swojej pracy w Olsztynie był aktywnym działaczem, organizatorem wielu sekcji, pełnił różne odpowiedzialne funkcje społeczne i zawodowe, wielokrotnie był wiceprezesem sportowym i współorganizatorem wielkich sukcesów dydaktycznych, wychowawczych i sportowych AZS, zarówno w klubie środowiskowym, jak i uczelnianym. W latach 1955-1975 pełnił funkcję zastępcy kierownika Studium Wychowania Fizycznego (WSR i ART), a w latach 1975-1980 objął kierownictwo SWFiS (ART) W latach 1977-1983 był członkiem Rady Programowej Kultury Fizycznej i Sportu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zaś w latach 1988-1991 członkiem Komisji Historycznej ZG AZS i Głównej Komisji Rewizyjnej AZS. W 1983 r. zwyciężył w plebiscycie na najlepszego trenera wychowawcę, zorganizowanym przez klub AZS. Dzięki

ŁUDZIE AZS-u

inicjatywie Sroczyka kortowska uczelnia w latach 70. zyskała Halę Widowiskowo-Sportową. Ponadto Sroczyk był wielkim propagatorem tenisa ziemnego, który uprawiał do końca życia. Już w 1959 r. zainicjował budowę boiska do koszykówki, przekształconego później w kort tenisowy dla pracowników - „Kort Profesorski”. Wraz ze wzrostem popularności tej dyscypliny jeden kort stał się niewystarczający i Sroczyk we współpracy ze studentami oraz zawodnikami wybudował w 1965 r. cztery nowe boiska, a cztery lata później kolejne cztery, co przelożyło się na sukces kortowskich tenisistów w różnych grupach wiekowych. Na kortach trenowały zdobywczy brązowego medalu drużynowych mistrzostw Polski (2000). Jego podopieczni w 1988 r. zdobyli w Lublinie tytuł mistrza Polski Akademii Rolniczych, a czterech innych znajduje się w pierwszej dziesiątce na liście rankingowej okręgu olsztyńskiego. W 1987 r. za aktywną i wszechstronną pracę społeczną i zawodową Zarząd Główny AZS nadał Franciszkowi Sroczykowi godność Honorowego Członka Akademickiego Związku Sportowego. Ponadto, został nagrodzony wieloma odznaczeniami państwowymi i resortowymi: Medalem Komitetu Olimpijskiego, Medalem 75-lecia Akademickiego Związku Sportowego, Medalem 40-lecia Sportu na Warmii i Mazurach, Złotym Medalem im. Jerzego Szajnówicza Iwanowicza. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 500-507. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 349.

Stelmach, Krzysztof (ur. 11 listopada 1967 r. w Świebodzicach) – czołowy polski siatkarz, obecnie trener zespołów Plus Ligi. Jest wychowankiem AZS Strzegom. Jego pierwszym trenerem był Tadeusz Wasyliszyn. Jako utalentowany junior przeszedł do Chełmca Wałbrzych, a tam dostrzegli go działacze AZS Częstochowa. Z częstochowskim zespołem zdobył tytuł mistrza Polski (1990) i dwa tytuły wicemistrzowskie. W latach 1991–2005 występował w lidze włoskiej

w klubach o europejskiej marce. Po powrocie do Polski przez dwa sezony grał w PGE Skra Bełchatów, z którą zdobywał mistrzostwo Polski. Od 2008 do 2012 roku był I trenerem ZAK S.A. Kędzierzyn-Koźle, który to zespół w 2011 r. zdobył wicemistrzostwo Polski. Od 2013 roku jest I trenerem Indykpolu AZS UWM Olsztyn. 274-krotny reprezentant Polski w latach 1987–1997. Brał udział w Igrzyskach Olimpijskich w Atlancie w 1996 r. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Krzysztof_Stelmach; Fot. PAP. Źródło: www.sport.tvp.pl

Strzeżek, Jerzy Ryszard, (ur. 25 czerwca 1939 r. w Koźminku) – profesor, rektor Akademii Rolniczo – technicznej w Olsztynie. Absolwent Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie. (1961 r.). Był akademickim mistrzem i wicemistrzem Polski w biegach na 400 i 800 m. Ścigał się głównie na dwa okrążenia, ale był też podporą klubowej sztafety 4 x 100 m (piąte miejsce na Mistrzostwach Polski w 1961 r.). Zajmował się

też szkoleniem zawodników po zakończeniu kariery zawodniczej. Późniejszy rektor Akademii Rolniczo-Technicznej (1987-1990). Pracę zawodową rozpoczął od stażu produkcyjnego w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym WSR w Olsztynie (1962-1963), a następnie kontynuował ją jako asystent naukowo-techniczny (1963-1965), asystent i st. asystent (1965-1969), adiunkt (1969-1975), docent (1975-1982). Profesorem nadzwyczajnym został w 1982 r., zaś tytuł naukowy profesora zwyczajnego otrzymał w 1989 r. Sprawował różne funkcje, m.in. prodziekana Wydziału Zootechnicznego (1978-1981), prorektor ds. nauki (1984-1987), rektora ART w Olsztynie (1987-1990). Jest autorem lub współautorem około 400 prac naukowych. Kierował projektem zamawianym pt. „Biotechnologiczne i fizjologiczne metody doskonalenia procesów rozrodu zwierząt w warunkach pra-

widłowego i zakłóconego środowiska”. Za swoją działalność otrzymał liczne nagrody i odznaczenia, m.in. doktorat honoris causa AR w Krakowie (2003 r.), medal Zasłużony dla Rolnictwa (2002 r.), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1985 r.), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (2001 r.), nagrodę Ministra Edukacji Narodowej (2002 r.). Był pomysłodawcą powołania Stowarzyszenia Absolwentów UWM. Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 163. Fot. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Jerzy_Ryszard_Strzeżek

Szadziwski, Roman - (ur. 28 maja 1935 r. w Jaźnie koło Wilna, zm. 18 sierpnia 2001 r. w Olsztynie) - żeglarz KS AZS UWM Olsztyn, reprezentant Polski, medalista mistrzostw Europy, wychowawca olsztyńskich olimpijczyków. Był absolwentem Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie. Jest legendą żeglarstwa sportowego na Warmii i Mazurach. Reprezentował Legię Warszawa, Warmię i KS AZS UWM Olsztyn. Największe sukcesy odnosił w klasie Latający Holender, w której był wielokrotnym mistrzem Polski. W 1957 r. zdobył w tej klasie brązowy medal mistrzostw Europy - pierwszy medal polskiego żeglarstwa w imprezie międzynarodowej rangi mistrzowskiej. Jako szkoleniowiec wychował olimpijczyków w klasie Finn: Wiesława Braclawa (Meksyk 1968), Błażeja Wyszowskiego (Monachium 1972) i Tomasza Rumszewicza (Montreal 1976). Szadziwski był inicjatorem budowy obiektów sportowych w Kortowie. Po zakończeniu przygody z żeglarstwem został dyrektorem administracyjnym, pracował w Akademii Rolniczo-Technicznej i Wyższej Szkole Pedagogicznej w Olsztynie. Z powodzeniem startował w regatach weteranów. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Roman_Szadziwski). Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 499.

Szczerbicki, Leopold. Z wielkim powodzeniem uprawiał lekką atletykę, by i później zostać znakomitym trenerem i jej oddanym działaczem. Był obdarzony niespotykaną estymą, czym wzbudzał u ludzi wielką sympatię i szacunek. Niestrudzony organizator przedsięwzięć sportowych, w tym trzech edycji powojennych halowych mistrzostw Polski w Olsztynie. W Studium Wychowania Fizycznego Wyższej Szkoły Rolniczej w Kortowie, którego był organizatorem i pierwszym kierownikiem, przepracował ćwierć wieku (1950-1975). W czasach szkolnych uprawiał koszykówkę, piłkę ręczną oraz wiele innych dyscyplin. Szczególnie jednak upodobał sobie lekką atletykę, którą uprawiał w AZS Wilno i z tych osiągnięć w tej dyscyplinie sportu był przede wszystkim znany. W roku matury, a było to w 1934 r., skakał już na odległość 6 m i 80 cm, a dystans setki pokonywał w 11,2 sek. Ze świadectwem gimnazjum w Oszmianach pojechał więc do Warszawy, by tam starać się o indeks w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego. /.../ Studiując w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego - Akademii Wychowania Fizycznego – był reprezentantem Legii Warszawa. Kilkakrotnie reprezentował Polskę w oficjalnych zawodach, startował z powodzeniem w mistrzostwach Polski. W 1935 r. w halowych mistrzostwach w lekkiej atletyce rozgrywanych w Przemyślu - zdobył złoty medal w skoku w dal, uzyskując 6,65 m i srebrny w biegu na 50 m. /.../ Po wojnie Leopold Szczerbicki wraz z Januszem Malinowskim i Czesławem Skowrońskim tworzyli w Olsztynie podwaliny wojewódzkiej lekkiej atletyki. Najpierw krótko mieszkał w Krakowie, ale trafił do Olsztyna. Rozpoczął pracę nauczyciela wychowania fizycznego w Liceum Ogólnokształcącym nr 1 w Olsztynie, jednocześnie z pasją zajął się pracą szkoleniową i organizatorską. /.../ Był organizatorem Studium Wychowania Fizycznego WSR, a następnie kierownikiem w latach 1950-1975 (aż do czasu przejścia na emeryturę). Nie zaprzestawał działalności poza uczelnią, organizując wiele imprez masowych, takich jak biegi narodowe, uliczne i przełajowe. Był trenerem AZS Olsz-

tyń, szkoleniowcem Ośrodka Przygotowań Olimpijskich, który działał w Olsztynie od połowy lat 50. /.../ W 1976 r. Leopold Szczerbicki przeszedł na emeryturę. Formalnie, bo żadne zawody lekkoatletyczne nie mogły się obejść bez jego obecności. Przewodniczył komisji sędziów w Okręgowym Związku Lekkiej Atletyki w Olsztynie (OZLA). Z okazji 40-lecia OZLA opracował monografię olsztyńskiej lekkiej atletyki. Materiał w niej zawarty to bogaty dokument i wiedza dla obecnych i przyszłych pokoleń lekkoatletów. Wielu byłych lekkoatletów może tam znaleźć swoje nazwisko i z sentymentem wrócić do dawnych lat, kiedy startom w zawodach czy ustanawianiu rekordów zawsze towarzyszył Leopold Szczerbicki. Odznaczony m.in. Złotą Odznaką AZS oraz Złotą Odznaką Polskiego Związku Lekkiej Atletyki. Zmarł 27 czerwca 2005 r. w Olsztynie. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 508-511. <http://encyklopedia.warmiamazury.pl/index.php/LeopoldSzczerbicki>; [APS 33, 4/1965, s. 23-25] Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350.

Szewczak, Jacek (ur. 3 lipca 1979 r. w Olsztynie) – wybitny zawodnik sztuk walki, szczególnie utytułowany w jujitsu. Pochodzi z bardzo usportowionej rodziny. Jego ojciec trenował podnoszenie ciężarów; wygrywał turnieje na poziomie wojewódzkim. Starszy brat Tomasz to jeden z lepszych judoków w latach 2001 - 2003. Jest nauczycielem wychowania fizycznego. W 2002 roku ukończył AWFis w Gdańsku. Jest również trenerem drugiej klasy judo, trenerem jujitsu, instruktorem samoobrony, strzelania sportowego, strzelania bojowego, pływania, technik i taktyk interwencji oraz gimnastyki korekcyjnej. Karierę zawodniczą rozpoczął od judo w 1989 roku w Gwardii Olsztyn, za namową brata. W latach 1998–2002 trenował w AZS AWF Gdańsk, w latach 2002–2003 w AZS AWF Warszawa, w latach 2003 –2005 w Gwardii Szczytno a w latach 2005–2009 w Olsztyńskim Stowarzyszeniu Judo i Ju Jitsu. Od 2010 roku trenował w Szczycieńskim Stowarzyszeniu Sportów Walki i Rekreacji Katana. W trakcie kariery zmienił judo na pokrewne jujitsu i osiągał wielkie sukcesy. Był m.in. wielokrotnym medalistą mistrzostw Polski judo, mistrzem świata i Europy Federacji WSJO (World Sport Jujitsu Organization), 3-krotnym mistrzem Polski Sportowego Jujitsu i grapplingu Polskiej Organizacji Jujitsu, medalistą Pucharów Europy i mistrzostw Europy w jujitsu JJIF (Jujitsu International Federation). Jest nadal czynnym zawodnikiem, a jednocześnie organizatorem i szkoleniowcem. Otrzymał wyróżnienie Ministra Sportu i Turystyki dla wybitnych trenerów. Zatrudniony w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie jako wykładowca technik interwencji i samoobrony. http://encyklopedia.warmiamazury.pl/index.php/Jacek_Szewczak Fot. www.mmatv.pl

Szostkiewicz, Adam. (ur. 18 XII 1905 r. w Żmigrodzie Nowym k. Jasła, zm. 27 II 1974 r. w Warszawie) - profesor, zootechnik, rektor Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie, jeden z organizatorów AZS WSR. Absolwent III Gimnazjum w Krakowie i Wydziału Rolniczego Uniwersytetu Jagiellońskiego (1929 r.). Pracował jako instruktor organizacji kółek rolniczych w Małopolskim Towarzystwie Rolniczym we Lwowie, a następnie jako kierownik gospodarstw wysokogórskich w Czarnohorze, inspektor hodowli owiec i zagospodarowania pastwisk górskich w wojewódzkiej delegaturze Małopolskiego Towarzystwa Rolniczego w Stanisławowie (1930-1936). Po wojnie organizował Wojewódzką Izbę Rolniczą w Katowicach oraz kierował wojewódzkim biurem rolnym przy Wojewódzkim Zarządzie Związku Samopomocy Chłopskiej (1946-1948). Pracował jako wykładowca hodowli zwierząt w Państwowej Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego (1948-1950). Wraz z całą uczelnią został przeniesiony do Olsztyna i zatrudniony na stanowisku profesora kontraktowego

w Wyższej Szkole Rolniczej. Pełnił również funkcję dziekana Wydziału Zootechniki (1950), prorektora (1952-1954), a także rektora WSR w Olsztynie (1953 r.). Zorganizował Katedrę Hodowli Ogólnej Zwierząt Użytkowych na Wydziale Zootechniki. Kolejne lata pracy zawodowej spędził w Warszawie i pracował w Ministerstwie Państwowych Gospodarstw Rolnych w Warszawie (od 1954-1958), w Centralnym Komitecie Organizacyjnym Kółek Rolniczych w Warszawie (1958-1959). Pełnił także funkcje sekretarza generalnego Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Rolnictwa (od 1959 r.) do czasu przejścia na emeryturę (1969 r.). Adam Szostkiewicz był jednym z organizatorów AZS WSR, działaczem Towarzystwa Wiedzy Powszechnej. Za swoją działalność otrzymał m.in. Krzyż Kawalerski i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, odznaczenia resortowe i regionalne. Jedna z ulic Olsztyna nosi jego imię. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Adam_Szostkiewicz

Szparak, Ryszard, (ur. 2 lipca 1951 r. w Olsztynie) - lekkoatleta, finalista Mistrzostw Świata w Lekkoatletyce w Helsinkach w 1983 r. w biegu na 400 m przez płotki. Zawodnik klubu Gwardia Olsztyn, olimpijczyk z Moskwy (1980). Karierę rozpoczął dość późno w AZS-ie Olsztyn pod kierunkiem Eugeniusza Miszczuka, który od razu dostrzegł w nim przyszłego płotkarza. Po przejściu do Gwardii trenował go Andrzej Siennicki, wychowawca kilku generacji znakomitych biegaczy. Mimo słabych jak na płotkarza warunków fizycznych systematycznie poprawiał rekordy życiowe i stał się na początku lat 80. najlepszym zawodnikiem na 400 metrów przez płotki, zaliczając wiele udanych startów międzynarodowych. Z powodzeniem występował również na 400 metrów, m.in. w reprezentacyjnej sztafecie. Po zakończeniu kariery sportowej oprócz pracy szkoleniowej zajął się propagowaniem sportu na Warmii i Mazurach. Jako były olimpijczyk uczestniczył w spotkaniach z młodzieżą, rozwijał ruch olimpijski w regionie, zachęcał wszystkich do biegania poprzez czynny udział w zawodach masowych. Podczas Letnich Igrzysk Olimpijskich w Moskwie w 1980 r. nie zdołał awansować do finału A biegu na 400 metrów przez płotki, został sklasyfikowany na dziewiątej pozycji. Podczas Mistrzostw Europy w Lekkoatletyce w Atenach w 1982 r. zajął czwarte miejsce w sztafecie 4 x 400 m (3:02,77 s.) i piąte w biegu na 400 m przez płotki (49,41 s.). W najlepszym w karierze roku 1983 zajął w swej koronnej konkurencji trzecią pozycję w Pucharze Europy (49,65 s.) i awansował do finału mistrzostw świata w Helsinkach (ósmie miejsce z wynikiem 49,78 s.). W rankingu magazynu „Track and Field News” był dwukrotnie dziesiąty. Jako specjalista w biegu na 400 m przez płotki (1982, 1983) pięciokrotnie poprawiał rekord Polski w biegu na 400 m przez płotki (do 49,17 s. w 1983), był również pięciokrotnym mistrzem Polski w tej konkurencji (1980-1984). http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Ryszard_Szparak

Sztąberski, Tomasz, (ur. 7 marca 1954 r. w Olsztynie) – trener koszykówki, współzałożyciel i szkoleniowiec zespołu kobiecego KKS Olsztyn. Karierę zawodniczą rozpoczął w wieku 14 lat w AZS Olsztyn. Do uprawiania basketu namówił go nauczyciel wychowania fizycznego w Szkole Podstawowej nr 15 - Wiktor Dejneka. Reprezentacja szkoły zakwalifikowała się do finałowego turnieju igrzysk młodzieży w 1969 roku. W klubie grał w zespołach młodzieżowych bez większych sukcesów, a skończył w III lidze seniorów, występując w jednej drużynie ze znakomitym siatkarzem - Stanisławem Iwaniakiem. Ukończył kurs instruktora koszykówki i przejął zespół juniorów AZS Olsztyn po długoletnim trenerze tego klubu - Jerzym Wiśniewskim. Po kilku latach zajął się szkoleniem juniorek w klubie TSK Heximp Olsztyn (spadkobierca sekcji koszykówki w Stomilu). Kolejny etap jego kariery to praca w Łączności u boku Białorusina - Anatolija Bujalskiego. Przez

dwa sezony zespół był w ścisłej czołówce krajowej i był o krok od zdobycia medalu w ekstraklasie. Po krachu finansowym Łączności był współzałożycielem Koszykarskiego Klubu Sportowego Olsztyn, którego do dziś jest trenerem i prezesem. Wraz z małżonką Alicją (w przeszłości czołową koszykarką kraju) prowadzi szkolenie we wszystkich grupach wiekowych, a zespół senierek od wielu sezonów gra w I lidze. Wychował kilka reprezentantek m.in. Joannę Markiewicz - kadrowiczkę młodzieżowej reprezentacji Polski U-20. Jest laureatem wielu nagród. W 2012 roku został najlepszym trenerem młodzieży w regionie w plebiscycie „Gazety Olsztyńskiej” i Urzędu Marszałkowskiego. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Tomasz_Sztąberski Tomasz Sztąberski. Fot. sport.egit.pl

Szukiel, Rafał, (ur. 5 listopada 1976 r. w Mrągowie) - żeglarz, wielokrotny reprezentant Polski, olimpijczyk (Pekin 2008). Z żeglarstwem jest związany od 7 roku życia. Rozpoczął treningi w Bazie Mrągowo. Jest absolwentem Szkoły Mistrzostwa Sportowego w rodzinnym mieście. W 1997 roku uzyskał dyplom technika administracji państwowej. W 2004 roku już jako zawodnik AZS Olsztyn został magistrem-inżynierem ochrony środowiska (specjalność ochrona wód). W końcówce kariery reprezentował AKS OSW Olsztyn. Pierwsze międzynarodowe sukcesy osiągał w klasach: DN i OK'Dinghy, następnie został finnistą i tak było do końca kariery sportowej. Wraz z bratem Wacławem przez wiele lat dominowali w tej klasie w kraju, reprezentowali Polskę w najważniejszych imprezach z igrzyskami olimpijskimi włącznie. W klasie Finn zdobył ponad 20 medali mistrzostw Polski, w 2009 roku wygrał prestiżowe regaty Kieler Woche, zajął 10 miejsce na Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie (2008). Był w dziesiątce najpopularniejszych sportowców Warmii i Mazur. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Rafał_Szukiel Fot. <http://kto.wm.pl/opis/755,rafał-szukiel.html>

Śmigiel Krzysztof, ur. 6.05.1974, Szczecin. Siatkarz. Zawodnik (198 cm, 90 kg, atakujący) AZS Yawalu Częstochowa (1995-97), Czarnych Radom, PZU-AZS Olsztyn (2000-02, 2003-06), Gwardii Wrocław (2002-03). Trenerzy: Stanisław Gościński, Wiktor Krebok, Ireneusz Mazur. 54-krotny reprezentant Polski (1995-99). Finalista ME: 1995 Ateny - 6 m. 2-krotny mistrz (1995, 1997) i brązowy medalista MP (1996) z AZS Yawal Częstochowa. Olimpijczyk 1996 Atlanta: zawodnik drużyny, która w gr. elim. przegrała z USA 0:3, Kubą 0:3, Brazylią 0:3, Bułgarią 0:3 i Argentyną 1:3, zajmując w gr. 6 m., odpadła z turnieju. Sklasyf. na 11 m. Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 315. Fot. <http://archive.is/q9eZz>

Truchan-Rząsa, Pelagia. Urodzona 20 marca 1940 r. w Kąsnej nieopodal Tarnowa w województwie małopolskim. Była kadrowiczką w biegach na średnich dystansach i wicemistrzyni Polski w biegu na 800 m. W Studium WFiS w Olsztynie przepracowała 40 lat (1961-2001). W latach 1975-1980 była zastępcą kierownika Studium ds. pedagogicznych, zaś w latach 1988-1998 -kierownikiem. W 1957 r. rozpoczęła studia w Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu i systematyczne treningi w tamtejszym AZS-ie. Została powołana do kadry narodowej w biegach średnich. W tym okresie zdobyła wicemistrzostwo Polski i dwukrotnie zajęła trzecie miejsce w biegu na 800 m. W mistrzostwach AZS wygrywała biegi na 400 i 800 m i dwukrotnie w akademickich mistrzostwach w biegach przełajowych w Sofii. W 1961 r. obroniła pracę magisterską i wystartowała w mistrzostwach Polski w Krakowie, gdzie zdobyła srebrny medal w biegu na 800 m. Na dystansie tym biegła także na Uniwersjadzie w Sofii. We wrześniu 1961 r. rozpoczęła pracę w Wyższej Szkole Rol-

niczniej w Olsztynie w Studium Wychowania Fizycznego w Kortowie. W trudnych warunkach pracowała z grupami studenckimi, a równocześnie trenowała i startowała w barwach olsztyńskiego AZS-u. Wyczynowe uprawianie sportu zakończyła wiosną 1965 r. W 1975 r. kierownikiem Studium został mgr Franciszek Sroczyk, który mianował Ją swoim zastępcą ds. pedagogicznych. Zainteresowanie sportem rozwijała na sesjach organizowanych przez Zarząd Główny AZS oraz na szkoleniach Polskiego Związku Lekkiej Atletyki. W 1988 r. decyzją Rady Pedagogicznej SWFiS została wybrana na kierownika Studium. Z tego tytułu została też członkiem Zarządu AZS. Funkcję kierownika Studium pełniła do 1998 r. W 2001 r. odeszła na emeryturę. Posiada m.in. Medal Jubileuszowy 30-lecia AZS za godne reprezentowanie barw AZS Olsztyn (1980), Srebrną Odznakę AZS (1970), Złotą Odznakę AZS (1983), Medal 60 lat Studiów Wychowania Fizycznego i Sportu w podziękowania za pracę pedagogiczną, szkoleniową i organizacyjną w środowisku społeczności akademickiej (2015). M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 493-5.

Tyborowski, Maciej, ur. 13.07.1945, pseudonim „Dziadek”. Urodził się w Parczewie (woj. lubelskie), skąd po maturze przenosi się do Gdańska. Tu zaczyna grać w siatkówkę w AZS-ie pod kierunkiem trenera Janusza Badory. Po skończeniu Studium Nauczycielskiego WF w Oliwie przenosi się do Olsztyna. 1968-1973 AZS Olsztyn. 4-krotny zdobywca Pucharu Polski (1970, 71, 72, 82). Mistrz Polski (1973). W 1973 r. wyjazd do Włoch, gdzie gra w takich zespołach, jak: Greslux Modena, Altura Triest, VBC Udine. 1981-82 - AZS Olsztyn zawodnik. W 1982 r. powraca do Włoch i pracuje jako trener w klubach: Bistefani Asti, VBC Coolongne, Juculano Agrigento, VBC Paradenone, Sislej Treviso, Polisportiva Mogliano, Polisportiva Godigese. Obecnie Maciej Tyborowski pracuje jako trener w klubie Polisportiva Oderco. Jest kawalerem. Obecna waga 100 kg. A. Grygoliwicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 37.

Urbanowicz, Leszek (ur. 1 czerwca 1964 w Gdańsku) – siatkarz AZS Olsztyn, reprezentant Polski, olimpijczyk z Atlanty (1996), złoty medalista Uniwersjady w Sheffield w 1991 roku. Karierę rozpoczynał w Stoczniewcu Gdańsk. Ściągnięty do AZS-u Olsztyn w 1986 roku, stał się od razu podstawowym zawodnikiem na pozycji przyjmującego zagrywkę. Doskonałe warunki fizyczne (205 cm wzrostu) i coraz większe doświadczenie zaowocowały powołaniem do reprezentacji Polski, gdzie przez wiele lat był szóstkowym graczem (rozegrał w biało-czerwonych barwach 252 spotkania). Czterokrotnie uczestniczył w mistrzostwach Europy (1989 - Sztokholm, 1991- Berlin, 1993 – Turku, 1995 – Ateny). Będąc studentem ART w Olsztynie, występował w akademickiej reprezentacji kraju i został złotym medalistą uniwersjady. Największe klubowe sukcesy odnosił z AZS Olsztyn, łącznie z mistrzostwem (1991) i Pucharem Polski (1989, 1991). Wyjechał na kontrakt zagraniczny do Grecji (Olympiakos Pireus), po powrocie grał jeszcze w Legii Warszawa i PKS Gwardia Szczytno. Z Olympiakosem zdobył mistrzostwo Grecji i drugie miejsce w Pucharze Europy Mistrzów Krajowych (1992). Po zakończeniu kariery nadal związany jest z Olsztynem. Pracował w Urzędzie Wojewódzkim jako doradca wojewody ds. sportu. Był członkiem sztabu szkoleniowego Indykpolu ASZ UWM Olsztyn. Jego żona Bożena uprawiała siatkówkę w Warmii Olsztyn. Mają dwoje dzieci: córkę Sylwię i syna Jakuba, który podtrzymuje tradycje rodzinne. Jest wychowankiem AZS Olsztyn, kontynuuje karierę w zespole Camper Wyszaków. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Leszek_Urbanowicz Fot. <http://kto.wm.pl/opis/896,leszek-urbanowicz.html>

Urniasz, Jerzy. Ukończył studia w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie (1972). Posiada kwalifikacje trenera I klasy judo oraz uprawnienia instruktorskie z piłki ręcznej, piłki siatkowej i narciarstwa zjazdowego. Tytuł doktora nauk o kulturze fizycznej uzyskał na AWF-ie w Warszawie (1998), zaś doktora habilitowanego w Katowicach (2012). W październiku 1975 r. został zatrudniony w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Akademii Rolniczo-Technicznej, gdzie pracował do 2013 r. (UWM) na stanowisku wykładowcy, starszego wykładowcy i adiunkta. W latach 2006-2012 pełnił funkcję dziekana na Wydziale Wychowania Fizycznego w Katowicach. W lipcu 2012 r. w AWF w Katowicach uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk o kulturze fizycznej na podstawie rozprawy pt. „Współpraca sportowa w regionach warmińsko-mazurskim i kaliningradzkim w latach 1956-2006”. Podejmując pracę w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, poza dydaktyką, został odpowiedzialny za rozwój sekcji piłki ręcznej w klubie uczelnianym AZS ART. W latach 1975-1998 drużyna zdobyła złoty, dwa srebrne i dwa brązowe medale w Akademickich Mistrzostwach Polski uczelni rolniczych oraz pięciokrotnie mistrzostwo województwa. W 1999 r. był inicjatorem powołania uczelnianego klubu AZS w Olsztyńskiej Szkole Wyższej. W latach 1995-2000 aktywnie uczestniczył w działalności Olsztyńskiego Klubu Olimpijczyka oraz Olsztyńskiego Muzeum Sportu w Olsztynie. Za całokształt działalności na rzecz środowiska akademickiego w 2004 r. został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, natomiast 2011 r. Medalem Komisji Edukacji Narodowej. W 2012 r. za zasługi dla rozwoju uniwersytetu oraz wieloletnią, zaangażowaną pracę naukowo-dydaktyczną i działalność na rzecz środowiska akademickiego otrzymał brązowy Laur Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. W szkolnictwie wyższym za osiągnięcia dydaktyczne i sportowe został czterokrotnie uhonorowany (1978, 1990, 1996, 1998) nagrodą JM Rektora oraz podziękowaniami Uczelnianego Klubu AZS ART. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 515-520.

Wawrzyczek, Wiktor (ur. 18 grudnia 1911 w Kończycach Wielkich, zm. 17 grudnia 1969) - polski chemik i działacz społeczny, wielki entuzjasta sportu i zespołu siatkarzy AZS Olsztyn. Był najstarszy z trojga rodzeństwa. W 1933 roku ukończył z wyróżnieniem Gimnazjum Matematyczno-Przyrodnicze w Cieszynie. Od 1934 roku student chemii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W 1935 opublikował swoją pierwszą pracę naukową (dotyczyła źródeł mineralnych na Śląsku Cieszyńskim). Ukończył studia jeszcze przed wybuchem II wojny światowej, lecz nie otrzymał dyplomu. W czasie II wojny światowej pracował jako hydraulik w Krakowie. Wykładał chemię i fizykę na tajnych kompletach UJ. 16 lutego 1945 otrzymał dyplom magistra chemii. 4 kwietnia 1945 został doktorem filozofii z zakresu chemii i asystentem w Katedrze Chemii Fizycznej UJ. Później powrócił do Cieszyna, gdzie od 15 maja 1945 był nauczycielem w Liceum i Gimnazjum Koedukacyjnym. Od 1 października 1948 pracował jako wykładowca w Państwowej Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, a od 18 sierpnia 1950 w Zespołowej Katedrze Chemii Ogólnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie. Tu dał się poznać jako wielki entuzjasta siatkówki i sportu. Jako profesor, dziekan Wydziału Rolniczego (od 1954) witał siatkarzy na dworcu, gdy ci w Toruniu zdobyli awans do II ligi. Od 1957 roku był prezesem tamtejszego AZS-u. Od 1967 roku profesor nadzwyczajny. Autor ponad 80 prac naukowych i popularnonaukowych. W 1952 roku zorganizował też Chór Akademicki i był jego opiekunem. Słynął też z sympatii do kotów; zwierzęta te spacerowały po jego gabinecie nawet w trakcie egzaminów. Został pochowany w Hażlachu. Guziur J.,

Mistrz Wiktor Wawrzyczek, „Kalendarz Cieszyński 1993”, Cieszyn 1992, s. 123-124; Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 49; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 352; A. Grygołowicz, 30 lat piłki siatkowej mężczyzn Akademickiego Związku Sportowego w Olsztynie 1950-1980, Olsztyn 1980, s. 21; Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 130. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Wiktor_Wawrzyczek Fot. Z archiwum Janusza Poryckiego.

Wolski, Aleksander - (ur. 13 września 1957 r. w Olsztynie) – sędzia i trener judo. Założyciel klubów UKS Rekord Olsztyn i UKSJ Nippon Olsztyn. Jako zawodnik rozpoczął treningi w Gwardii Olsztyn w 1969 r. W latach 1975–1978 reprezentował KS AZS UWM Olsztyn. Od 1976 r. jest sędzią judo, obecnie klasy związkowej. W 1989 r. został wybrany do Sądu Koleżeńskiego Polskiego Związku Judo, od 1992 do 1995 r. pełnił funkcję przewodniczącego tej instytucji. Od 1988 r. jest członkiem Zarządu Okręgowego Związku Judo w Olsztynie. Początkowo pełnił funkcję sekretarza Komisji Sędziowskiej Związku, a od 1992 r. jest jej przewodniczącym. Od 1994 r. jest instruktorem judo. Z jego inicjatywy powstały uczniowskie kluby sportowe przy SP nr 33 w Olsztynie i SP nr 3 w Biskupcu. Spośród jego podopiecznych największe sukcesy odnosiła Urszula Sadkowska, wielokrotna mistrzyni Polski w kategoriach juniorek, młodzieżowej i seniorek. Dwukrotnie reprezentowała Polskę na igrzyskach olimpijskich (Pekin 2008 i Londyn 2012). Obecnie jest szkoleniowcem w UKSJ Nippon w Olsztynie, gdzie zajmuje się przede wszystkim najmłodszymi adeptami judo. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Aleksander_Wolski

Wyszkowski, Błażej, ur. 3 II 1949 w Olsztynie. Absolwent Politechniki Gdańskiej, Wydz. Budownictwa Lądowego (1980). Od 1964 żeglarz Warmii Olsztyn, następnie AZS Olsztyn; w 1966 mistrz świata w żeglarstwie (z Andrzejem Nowickim) w klasie Cadet. W 1972 uczestnik igrzysk olimpijskich w Monachium w klasie Finn. 5 XI 1977 Sygnatariusz deklaracji założycielskiej SKS Wyższych Uczelni Trójmiasta, następnie od 1978 współpracownik WZZ Wybrzeża. 16 XII 1977 wraz z Bogdanem Borusewiczem i Mariuszem Muskatem inicjator pierwszych od 1971

obchodów rocznicy Grudnia '70 pod bramą nr 2 Stoczni Gdańskiej. 28 V 1978 zatrzymany przez Służbę Bezpieczeństwa SB pod zarzutem popełnienia czynów chuligańskich, podczas gdy stanął w obronie szarpanej przez esbeków Anny Młynik, gdy weszli do mieszkania Krzysztofa Wyszkowskiego w czasie opozycyjnego spotkania. 30 V 1978 skazany przez Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Gdańska na 2 miesiące aresztu. W więzieniu podjął głodówkę, po tygodniu był dokarmiany siłą. Oprócz tego wielokrotnie represjonowany za działalność opozycyjną, zatrzymywany na 48 godz. (np. przed obchodami 16 XII 1978), nękany rewizjami w mieszkaniu. W 1979 pracownik fizyczny w Ośrodku Remontowo-Budowlanym Lasów Państwowych w Gdańsku, 1980-1981 majster budowy w Rejonie Dróg Publicznych w Kościerzynie. W VIII 1980 uczestnik strajku w Stoczni Gdańskiej, od IX 1980 w „S”; członek Komitetu Założycielskiego, od XI 1980 KZ. Od 9 XII 1981 w RFN (Hamburg). W Niemczech organizator pomocy dla represjonowanych. Wrócił do Polski w 2007. Mieszka w gospodarstwie rolnym k. Wieżycy. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2006), Krzyżem Wolności i Solidarności (2018). 14-15 IX 1978 rozpracowywany przez Wydz. III KW MO w Gdańsku w ramach SOR krypt. Zespół; 13 IV 1987 - 5 X 1989 przez Inspektorat 2 WUSW w Gdańsku w ramach SOR krypt. Londyn. A. Kazański http://www.encysol.pl/wiki/Blazej_Wyszkowski; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 292; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 637; <http://encyklopedia.warmia>.

mazury.pl/ index.php/Błażej_Wyszkowski; Redakcja „Encyklopedii Gdańska”, https://www.gedanopedia.pl/gdansk/?title=WYSZKOWSKI_B%C5%81A%C5%BBEJ; Błażej Wyszkowski (fot. z archiwum Janusza Poryckiego).

Wytrzązek Bogumił (ur. 1936 r. w Laskowicach Pomorskich, zm. 26 listopada 2013 r. w Olsztynie) – nauczyciel wychowania fizycznego, zawodnik, trener i działacz sportowy, przede wszystkim w piłce ręcznej. W okresie pracy w Kuratorium i Szkolnym Związku Sportowym był organizatorem życia sportowego młodzieży. Był absolwentem Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie. W latach 1950–1954 uprawiał piłkę ręczną w „Ogniwie” Giżycko oraz żeglarstwo w MKS Sztorm Giżycko. Od 1954 do 1958 r. był zawodnikiem AZS Warszawa i I-ligowej Warszawy. W grudniu 1957 r. związał się z Olsztynem, gdy z warszawską drużyną przyjechał na turniej drużyn siedmioosobowych. W 1958 r. został zawodnikiem KS AZS UWM Olsztyn. W latach 1958–1966 pełnił funkcję nauczyciela wychowania fizycznego w SP nr 12 w Olsztynie i Technikum Budowlanym w Olsztynie. Do 1972 r. był dyrektorem olsztyńskiego Zespołu Metodyczno-Szkoleniowego. W latach 1972–1975 pracował w Szkolnym Związku Sportowym. W latach 1975–1984 był pracownikiem Kuratorium Oświaty i Wychowania w Olsztynie. Jako trener piłki ręcznej I klasy był zatrudniony w AZS, MKS Juwenia, „Warmii” i „Budowanych” Olsztyn. Przez osiem lat pełnił też funkcję prezesa Okręgowego Związku Piłki Ręcznej w Olsztynie. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Bogumił_Wytrzązek

Zagumny, Paweł, (ur. 18 października 1977 r w Jaśle) – jeden z najbardziej utytułowanych polskich siatkarzy, czterokrotny olimpijczyk, najlepszy rozgrywający mistrzostw Europy i Ligi Światowej. Z siatkówką zetknął się MKS MDK Warszawa, seniorską karierę kontynuował w AZS Politechnika Warszawska Czarnych Radom (1995) i Morzu Szczecin (1997). W 2000 roku wyjechał do Włoch i przez trzy lata reprezentował Edilbasso Padwa. Wrócił do kraju jako dojrzały rozgrywający, któremu przepowiadano wielką karierę. Zawarł kilkuletni kontrakt z KS AZS UWM Olsztyn. Z tym klubem zdobył dwa srebrne i trzy brązowe medale, choć apetyty był większe. W tym okresie był czołowym i najbardziej rozpoznawalnym sportowcem Warmii i Mazur, należał do dziesiątki najlepszych zawodników wyłonionych w plebiscycie „Gazety Olsztyńskiej”. Po rocznym epizodzie w Grecji (2009/2010) w Panathinaikos Ateny przeniósł się do klubu ZAKSA Kędzierzyn-Koźle. Kariera reprezentacyjna Pawła Zagumnego, którą zaczął od zdobycia dwóch złotych medali mistrzostw świata juniorów, jest imponująca. Od 1996 występował w drużynie narodowej seniorów, zaliczając cztery turnieje olimpijskie. Przez wiele lat był pierwszym rozgrywającym reprezentacji Polski we wszystkich najważniejszych turniejach (mistrzostwa świata i Europy, igrzyska olimpijskie, zawody Ligi Światowej). Oprócz medali zespołowych zdobył wiele nagród indywidualnych. Uznawany jest za najlepszego rozgrywającego na świecie. www.encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Paweł_Zagumny Z. A. Judycki, Polscy sportowcy w świecie, Warszawa 2014, s. 293.

Zalewski, Karol (ur. 7 sierpnia 1993 r. w Reszlu) – polski lekkoatleta, sprinter. Od 2009 r. członek klubu KS AZS UWM Olsztyn. Talent pochodzącego z Reszla sportowca dostrzegła jego pierwsza trenerka Bronisława Ludwichowska. Intuicja jej nie zawiodła; odkryła zawodnika o wyjątkowych predyspozycjach do biegów krótkodystansowych. Debiut Zalewskiego na arenie międzynarodowej (Mistrzostwa Europy Juniorów w Tallinie w 2011 r.) był pechowy ze względu na odniesioną kontuzję, ale już w Mistrzostwach Świata Juniorów w Barcelonie w 2012 r. zdobył srebrny medal w sztafecie 4 x 400 m. Wówczas największe wrażenie wywarł jednak jego bieg indywidualny

na 200 m. Wyprzedzony jedynie przez czarnoskórych sprinterów uplasował się ostatecznie na czwartym miejscu. W 2013 r. na Młodzieżowych Mistrzostwach Europy w Tampere zdobył dwa medale, w tym złoto indywidualnie. Był wtedy jednym z najmłodszych zawodników pośród startujących. Podczas Mistrzostw Świata w Lekkoatletyce w Moskwie w 2013 r. dotarł do półfinału w rywalizacji na 200 m. W kraju stał się dominatorem w sprintach już w grupie seniorów. Nad jego karierą sportową czuwa trener Zbigniew Ludwichoski. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Karol_Zalewski; Fot. Marek Biczuk/Newspix.pl. www.sport.wp.pl

Zamojcin, Jan (ur. 20 kwietnia 1960 r. w Gdańsku) – wychowawca pokoleń elbląskich karateków. Treningi rozpoczął w 1977 roku w Gdańskim Klubie Karate. W 1983 roku uczestniczył w kursie instruktora karate w Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu i uzyskał stosowne uprawnienia. Rok później był jednym z założycieli sekcji karate w Klubie Uczelnianym AZS ART Olsztyn, gdzie studiował. Jest absolwentem kortowskiej uczelni (mgr inż., kierunek geodezja i urządzenia rolne). W roku 1994 założył Akademię Karate Andrex w Elblągu. 16 kwietnia 1997 roku z przekształcenia Akademii Karate Andrex powstało Międzynarodowe Stowarzyszenie Miłośników Sztuk Walki A.K. Andrex. Jest członkiem World Shotokan Karate Academy na czele z sensei Taiji Kase (X dan) i członkiem Światowej Organizacji Shotokan (Shotokan World Organization). Systematycznie doskonalił warsztat trenerski, uczestnicząc w akademiach i seminariach karate. To pozwoliło na stopniowe uzyskiwanie cenionych stopni wtajemniczenia w tej sztuce walki. Wyszkolił kilka generacji znakomitych zawodników – medalistów mistrzostw Polski i imprez międzynarodowych. W styczniu 2006 roku, podczas Elbląskiej Gali Sportu, otrzymał list gratulacyjny od prezydenta Elbląga za wysokie osiągnięcia szkoleniowe. Rok później stał się laureatem Elbląskiego Oscara w dziedzinie sport i turystyka. Zarząd Polskiego Związku Karate w porozumieniu ze światową federacją nadał Janowi Zamojcinowi stopień mistrzowski VI dan. Stopnie powyżej V są nadawane tylko za wybitne osiągnięcia na polu rozwoju karate. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Jan_Zamojcin Fot. <http://karateswo.org/www/uploads/2012/08/karnity2.jpg>

Zduńczyk, Stanisław, ur. 26.02.1942, pseudonim „Zdun”. Urodził się w Łucku. Karierę sportową rozpoczął w Liceum Ogólnokształcącym w Szczytnie w MKS Zefir. Pierwszy trener W. Rychcik. Przenosi się do Olsztyna do Technikum Kolejowego, z którym zdobywa mistrzostwo województwa szkół Średnich. Pierwszy jego klub to OKS Olsztyn, a potem drugoligowa Astoria Bydgoszcz. Od 1962 r. gra w AZS Olsztyn. Już, jako 19-letni siatkarz zostaje powołany do kadry narodowej seniorów. W 1967 r. zdobywa brązowy medal na Mistrzostwach Europy w Turcji. Pierwszy siatkarz AZS, który został w 1968 r. olimpijczykiem w Meksyku (5). W międzyczasie kończy studia na Wydziale Rolnym WSR w Olsztynie. Zwycięzca w plebiscycie na najlepszego sportowca Warmii i Mazur (1968). W 1970 r. uczestniczy w Mistrzostwach Świata w Sofii, gdzie zajmuje 5. miejsce. Dwukrotnie zdobywa Puchar Polski (1971, 1972). W 1973 r. popularny „Zdun”, wieloletni kapitan zespołu AZS, zdobywa mistrzostwo Polski. W 1973 r. wyjeżdża do Holandii, gdzie kontynuuje karierę siatkarską, jako zawodnik, potem trener. Mieszka w Tilburgu. Pracuje jako wykładowca w Technikum Rolniczo Ogrodniczym. Jest szczęśliwym mężem Krystyny i ojcem dwóch córek: Jolanty i Sandry. Utrzymuje stały kontakt z Olsztynem, przyjeżdżając co roku w strony swojej młodości. Obecna waga 85 kg. A. Grygółowicz, Spotkanie mistrzów po 25 latach AZS Olsztyn- Resovia 1973, Olsztyn 1998, s. 36. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Stanislaw_Zduńczyk Pawlak A., Olimpijczycy polscy

w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 296-7. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 667.

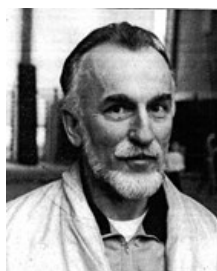
Zieliński, Maciej (ur. 5 stycznia 1971 r. w Wałbrzychu) – koszykarz reprezentacji Polski, wychowanek AZS Olsztyn, 8-krotny mistrz kraju. Karierę koszykarską zaczął w 1986 r. w AZS Olsztyn, kontynuując tym samym tradycje rodzinne. Już jako kadet był czołowym zawodnikiem w Polsce w swojej kategorii wiekowej. Otrzymał wiele propozycji gry na wyższym poziomie krajowym. W 1987 r. wybrał Śląsk Wrocław, w którym grał przez pięć lat. W 1992 r. wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie został zawodnikiem klubu uczelnianego z Providence w ramach NCAA. W sezonie 1993/1994 pomógł drużynie w awansie do turnieju finałowego. W 1995 r. powrócił do Wrocławia. Grał w Śląsku do zakończenia kariery sportowej w 2006 r. Był reprezentantem Polski juniorów i seniorów, uczestnikiem mistrzostw Europy. Ze Śląskiem Wrocław regularnie występował w rozgrywkach o europejskie puchary. Czterokrotnie zdobył tytuł najlepszego zawodnika rozgrywek ligowych w Polsce. Po rozbracie z basketem w 2006 r. został zawodnikiem zespołu futbolu amerykańskiego The Crew Wrocław, z którym w 2007 r. zdobył mistrzostwo Polski. Zajął się także prowadzeniem własnej działalności gospodarczej. W 2011 r. został prezesem drugoligowego w tym czasie koszykarskiego klubu Śląsk Wrocław. W 2006 r. wystartował w wyborach samorządowych, uzyskując z listy Platformy Obywatelskiej mandat radnego wrocławskiej rady miejskiej. W 2010 r. z powodzeniem ubiegał się o reelekcję. W wyborach w 2011 r. uzyskał mandat poselski, kandydując z listy PO. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Maciej_Zieliński; Fot. www.mmwroclaw.pl

Żabiński, Tomasz. Urodzony 27 października 1953 r. w Olsztynie. Pasjonat wielu dyscyplin sportu, ale narciarstwa oraz nurkowania na orientację w szczególności. Jako członek klubu Korale Olsztyn był w tej -wymagającej niezwyklej precyzji konkurencji- jednym z najlepszych zawodników w Europie. Miłośnik sportu i pedagog z prawdziwego zdarzenia. W Studium pracuje od 1986 r. Absolwent Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Gdańsku - Oliwie, (1978 r.). Wkrótce po studiach rozpoczął pracę w Warmińsko-Mazurskim Oddziale Szkolnego Związku Sportowego jako szkoleniowiec w klubie pływackim „Kormoran”. W 1986 r. podjął pracę w Wyższej Szkole Pedagogicznej na stanowisku instruktora w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu. Po dwóch latach awansował na stanowisko wykładowcy i objął funkcję zastępcy kierownika SWFiS ds. sportowych, będąc jednocześnie opiekunem Klubu Uczelnianego AZS. Od początku swojej pracy na WSP był również trenerem studenckiej sekcji pływania, a także sekcji lekkoatletycznej oraz siatkówki. Na mistrzostwach Polski wyższych szkół pedagogicznych i filii uniwersytetów zdobywał medale w pływaniu - Piotr Markiewicz i Małgorzata Roguszka, a w lekkiej atletyce Andrzej Wódkiewicz. Drużyna sekcji siatkówki występowała natomiast w III lidze państwowej. W tym czasie corocznie jako klub AZS organizowano obozy narciarskie dla studentów wyróżniających się w działalności AZS-owskiej. Dużą popularnością cieszyły się również coroczne spływy kajakowe rzeką Krutynią, które do dziś są w ofercie dydaktycznej SWFiS UWM. Jest współtwórcą nowatorskiego programu zajęć z wychowania fizycznego. M. Siwicki, Pionierzy i ich następcy. Alfabet Studium, w: Między stadionem a brzegiem jeziora. 65 lat akademickiego sportu i wychowania fizycznego w Kortowie, red. M. Siwicki, G. Dubielski, Olsztyn 2016, s. 508-5.

Żolnierowicz, Krystyna – gimnastyczka, trenerka gimnastyki sportowej, współtwórczyni wielkich sukcesów tej dyscypliny w Olsztynie. Wraz z mężem Zbigniewem Żolnierowiczem realizowała program ówczesnej olsztyńskiej Szkoły Mistrzostwa Sporto-

wego w gimnastyce sportowej kobiet. Krystyna Żołnierowicz jest absolwentką Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie. Przygodę z gimnastyką sportową rozpoczęła w 1956 r. jako uczennica II Liceum Ogólnokształcącego w Olsztynie. Jej talent szybko dostrzegł trener Mieczysław Piekut. Wstąpiła do sekcji AZS Olsztyn (później połączyła się z OKS Stomil). Jako zawodniczka startowała przez blisko 13 lat. Zdobyte doświadczenie wykorzystała w wieloletniej pracy szkoleniowej z dziećmi i młodzieżą. Dyplom trenera gimnastyki sportowej uzyskała w 1970 r. w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Krakowie. W latach 1988–1992 pełniła funkcję przewodniczącej Komisji Metodyczno-Szkoleniowej Polskiego Związku Gimnastycznego w Warszawie, zaś w latach 1993–1996 – funkcję wiceprezesa ds. kobiet Polskiego Związku Gimnastycznego. Przez wiele lat była trenerem szkolenia centralnego i reprezentacji Polski. Prowadziła wykłady i zajęcia praktyczne dla trenerów, sędziów oraz zawodniczek podczas kursów szkoleniowych organizowanych przez Polski Związek Gimnastyczny. Od 1998 r. trenuje zawodniczki klasy mistrzowskiej. Jest również sędzią międzynarodowym. Wyszkolone przez Krystynę Żołnierowicz zawodniczki uczestniczyły z powodzeniem w zawodach najwyższej rangi: w mistrzostwach Europy, w zawodach Pucharu Europy, turniejach „Nadzieje Olimpijskie”, mistrzostwach świata oraz igrzyskach olimpijskich. Jedną z jej podopiecznych była olimpijka Wiesława Żelaskowska. Za wkład w rozwój polskiej gimnastyki Krystyna Żołnierowicz została nagrodzona odznaczeniami i wyróżnieniami, m.in. zdobyła tytuł „Najlepszy trener – wychowawca młodzieży”. W 2001 r. została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Liczba medali zdobytych przez młode olsztynianki trenujące pod jej kierunkiem przekroczyła dwa tysiące. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Krystyna_Zolnierowicz; Fot. www.sport.wm.pl

Żołnierowicz, Zbigniew, (ur. 20 stycznia 1941 r. w miejscowości Aleksandrowo (kresy) – współzałożyciel Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie, wraz z żoną Krystyną stanowili najsłynniejszą parę trenerską w gimnastyce sportowej w Polsce. W szkole uprawiał wszystkie możliwe dyscypliny, stąd od początku odznaczał się dużą sprawnością fizyczną. W 1953 roku w Olsztynie był zawodnikiem sekcji gimnastycznej Warmii Olsztyn, następnie Startu Olsztyn, AZS Olsztyn i wreszcie OKS Olsztyn. Był mistrzem Polski AZS w klasie I i II.

W 1962 roku po przejściu do OKS, będąc jeszcze czynnym zawodnikiem, rozpoczął pracę szkoleniową. W 1977 roku był współzałożycielem Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie. Wraz z żoną Krystyną wychował kilka generacji czołowych polskich gimnastyczek. Ich zawodniczki zdobyły niezliczoną liczbę medali mistrzostw Polski w różnych kategoriach wiekowych, reprezentowały kraj na mistrzostwach świata i Europy oraz na Igrzyskach Olimpijskich (np. Wiesława Żelaskowska) w Monachium 1972 r. Przez wiele lat działał w sztabie szkoleniowym Polskiego Związku Gimnastycznego. Otrzymał wiele najwyższych odznaczeń sportowych i państwowych. Od 2007 roku jest na emeryturze, ale nadal służy radom młodszym szkoleniowcom, występując w roli konsultanta. Jego córka Małgorzata Plichta (zmarła w 2010 roku) była czołową zawodniczką, a później trenerką gimnastyki, wnuczka – Paula Plichta jest wielokrotną medalistką mistrzostw Polski, reprezentantką kraju. http://encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Zbigniew_Zolnierowicz